Grey, Zane - Lupta pentru fermă

LUPTA pentru FERMA

de ZANE GREY

CAPITOLUL I

In amurgul pârguit al după amiezii, Molly Dunn se așezase gânditoare pe prispa singurului «magazin» al sătulețului West Fork. Nici nu lua în seamă pe tinerii care treceau prin fața prăvăliei și care, fermecați de drăgălășenia tinerei fete, căutau să intre în vorbă cu ea. Căci Molly era fericită!

Pentru prima oară în viața ei nu număra decât șase sprezece primăveri — era nerăbdătoare. Aștepta un mare eveniment: familia See o invitase să meargă cu ea la Flagerstown. Cu mulți ani înainte, ea mai fusese odată pe acolo. Iar amintirea orășelului mai dăinuia încă în mintea ei.

Niciodată, până acum, nu purtase ghete și ciorapi. De astădată însă, tată-său îi dase bani pentru a-și cumpăra asemenea podoabe vestimentare. Chiar acum, stând în tinda prăvăliei, trebuia să-și ascundă goliciunea picioarelor. Îi era tare rușine! Era mândră însă când se gândea la rochia ei de Duminică și la caschetа nouă pe care o căpătase.

„Andy Stoneham, un băiat înalt, cu obrazul palid, se apropiă de ea:

— Ce mândră ești! îi spuse el.

Molly privea curioasă găurile de gloanțe din perete. Cu toate acestea ele nu reprezentau o noutate pentru ea. Încă de copil, obicinuise să-și vâre degetele subțiri prin astfel de găuri... Iar imaginația ei se înflăcăra la amintirea acelor lupte.

— Pleci și tu la Flag? o întrebă cu glas batjocoritor băiatul.

— Doar n'oi crede că m'am dichisit atât pentru a rămâne aci !? îi răspunse Molly măsurându-l din priviri.

— Totuși ai mai făcut-o de multe ori. Eu însumi te-am văzut adesea îmbrăcată tot atât de frumos ca și azi.

— Da? Foarte curios!! Nu-mi amintesc de una ca asta.

— Atunci... se vede treaba că ai o memorie foarte slabă. Am dansat de multe ori cu tine şi erai îmbrăcată cu rochia pe care o porţi acum!

— Da?

— Desigur... Ba chiar, pe vremea aceea, făceam şi pe îndrăgostiţii...

— Nu-mi aduc aminte de nimic, răspunse dispreţuitoare Molly.

— Atunci... poate că ai uitat şi faptul că te-am condus acasă, nu?

— Intocmai!

— Şi deasemeni, că te-am sărutat, nu? Iar tu...

— Ce-am făcut eu? întrebă ea cu glas mânios.

— M'ai sărutat... iar apoi mi-ai tras o palmă.

— Minţi cu neruşinare! strigă Molly furioasă.

— Fie şi aşa, dacă tu vrei astfel, răspunse Andy liniştit. Dar... ia spune-mi ştii că săptămâna viitoare va avea loc o petrecere la care se va dansa?

— Da? Şi unde, mă rog?

— La moara lui Hall! Vezi de vino şi tu!

— Iţi mulţumesc pentru invitaţie. Cu siguranţă însă că nu voiu veni. Nu-mi place dughiana ceea. Şi apoi, în niciun caz, nu merg cu tine.

— Ingădue-mi să te întreb te rog, pentru ce nu mergi cu mine?

— Din cauza acelui «început de dragoste» care — aşa după cum pretinzi tu — a existat între noi.

— Totuşi, tu erai foarte mulţumită pe atunci. Le-ai permis şi altora acelaş lucru...

— Minţi! Minţi!, strigă Molly supărată. Cine a îndrăznit să-ţi spună aceste minciuni?

— Sam Wisse! Chiar şi Bill Smith!

— Aşa sunt băieţii! Mai întâiu sărută fetele şi apoi îşi bat joc de ele. Foarte frumos din partea voastră, n'am ce spune!

— Cu toate acestea noi nu am vorbit nici pe sfert, cât ceilalţi curtezani ai tăi. Şi nici nu mai pomenesc de cowboyi de pe «Frumosul Tal»... In deosebi «Roşcovanul» susţine că tu — ca şi celelalte fete dealtfel — ai fi îndrăgostită de el.

— Nu te cred! Cum ar putea să afirme tocmai el un astfel de neadevăr?

— Totuşi ai avut o purtare foarte ciudată faţă de el. Te-am observat când ai plecat să te plimbi prin pădure cu el... Pretinde chiar că ar obţine foarte multe dela tine, dacă ar rămâne singur numai cu tine...

— Iar tu l-ai lăsat să vorbească astfel despre mine?

Molly ridică din umeri și, plină de dispreț, întoarse capul.

In acel moment, în fața prăvăliei, se opri un călăreț.

Părea să fie un om tare curios, Era un cowboy. Să tot fi avut vreo patruzecișicinci-cincizeci de ani. Inalt și uscățiv, făcea totuși impresia unui om foarte puternic.

Calul său, plin de spume și cismele lui, pline de praf, dovedeau că el venea de departe.

...Bătrânul Enoch Sommer, patronul prăvăliei, ieși în prag și-l salută cu respect.

— Bună ziua Seth!, se adresă el călărețului. Dar de unde vii atât de grăbit?

— Am fost împreună cu Frank Dunn, la Diamant.

Auzind numele fratelui ei, Molly ascultă cu atenție. Știa că Frank și Seth Haverley erau prieteni nedespărțiți. Aflase că cei doi bărbați plănuiseră ceva.

— Atunci, desigur că ai să ne spui o mulțime de noutăți, zise Enoch. Descalecă și vino înăuntru! După un drum lung, o înghițitură de rachiu îți va face bine.

— Mulțumesc! Inainte însă, am să trec pe acasă să mănânc ceva.

Toți cei de față, făcură roată în jurul călărețului. Erau tare mirați. Li se părea ciudat ca Seth să refuze, mai ales după o călătorie atât de lungă, un păhărel de rachiu.

— Bine înțeles, spuse Seth, adresându-se bătrânului Sommer, că ai auzit vorbindu-se de gardul de sârmă, pe care plănuiau să-l facă acolo sus?

— Da, s'a vorbit foarte mult despre el.

— Ei bine, află că nu erau numai vorbe goale. Frank și cu mine, am văzut gardul. Se întinde de acum pe o lungime de șaizeci de mile. Un gard nou de sârmă ghimpată...

— Ei, nu zău! Chiar de sârmă ghimpată...?

— Chiar așa! N'am niciun zor să te mint!

Seth era tare mulțumit de el însuși privind această mulțime, uluită de vestea pe care o aducea. Era mândru văzând că toți îl ascultau cu atenția încordată.

— Frank presimțea, continuă el, că cei de sus vor începe construirea gardului. Dar numai la Flag am avut confirmarea bănuelilor noastre.

— La urma urmei, întrebă Enoch, ia spune-mi și mie, cine construește acest gard?

— Traft!

— Da? Și el crede că-și poate îngădui un astfel de lucru? Care sunt adevăratele lui gânduri?

— In orice caz, ele nu sunt prea măgulitoare pentru West Fork, râse Seth batjocoritor. Și apoi, după cele ce am auzit, bănuesc că nici oamenii de aici nu vor rămâne nepăsători față de ridicarea acestui gard. Dela oamenii de acolo,

nu am putut afla prea multe lucruri. Ei au un nou conducător, un nepot al bătrânului Traft, unul din statul Missuri. Frank — și eu sunt de aceeaș părere cu el — susține că este un om foarte dibaciu. L-am întrebat, deadreptul pe el, în ce scop se construește gardul. Ne-a privit țintă în ochi și ne-a răspuns: «Puteți ghichi și singuri dece!

— Iată un răspuns foarte prietenos și cât se poate de nimerit!, strigă cineva din mulțime.

Și zicând acestea, omul acela se îndepărtă.

— Frank și cu mine, continuă Seth, eram tare curioși să vedem gardul. Am pornit călare din Flag, spre locul unde începe. Ține dela pădurile lui Traft și continuă spre sud până la Diamant. Astăzi, gardul a ajuns la Limestone, iar când va cădea prima zăpadă, va fi terminat până la Koppe.

— Doamne Dumnezeule! se auzi o voce. Asta înseamnă o sută de mile!

— Exact!, întări Sommer, iar vitele noastre nu vor mai putea paște decât până la Koppe.

Haverley dădu pinteni calului și se îndepărtă. Molly și ceilalți oameni, strânși acolo, priviră gânditori în urma lui.

«De bună seamă, gândeau ei, gardul era construit ca o apărare împotriva locuitorilor din West Fork».

Din direcția contrară, se zări sosind în fuga telegarilor, o trăsură. Molly tresări de bucurie. Recunoscu caleașca familiei See.

...Tânăra fată era bucuroasă că John See nu se afla printre cei din trăsură, căci Molly se simțea atrasă de frumusețea vigurosului John. Deaceea poate, era atât de încurcată când se găsea în fața lui.

Trăsura se opri. Bătrânul See scoase capul afară pe fereastra diligenței și strigă:

— Grăbește-te Molly! Am întârziat!

Sprintena fată se urcă grăbită în cupeu. Se așeză lângă soția fermierului.

— Bună dimineața!, zise ea zâmbind.

— Bună dimineața, micuțo! îi răspunse nevasta lui See. Ce veselă ești!

— Sunt atât de fericită!.. Nici nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru invitația dumneavoastră.

Intre timp, Sommer se apropie de trăsură.

— Bună ziua, Caleb, îl salută el pe See. Ai timp să vii puțin înăuntru?

— Bună dimineața, Enoch, răspunse el clătinând din cap, ca pentru a saluta și pe ceilalți. Din păcate sunt foarte grăbit.

— Totuși, vino puțin, stărui Sommer, intrând în prăvălie. Bolborosind cuvinte de neînțeles și mârâind de nemul-

țumire, See coborî din trăsură. Se mișca anevoie, căci era tare gras.

Toți cei din fața dughenei îl urmară. Numai Andy rămase pe loc. Privea gânditor spre Molly.

— Flăcăul acesta, te soarbe din priviri, vorbi fermiera.

— Mi-a spus lucruri foarte urâte, răspunse Molly. Și pe deasupra a mai îndrăznit să mă invite la balul dela moara lui Hall.. Este un mojic..

— Mojic, La vârsta ta, draga mea, ar trebui să iei mai în serios atențiunile bărbaților.

— Mi s'ar părea foarte caraghios, răspunse sglobiu Molly. Mai ales acum, când mă duc la Flag..

— Ce copil! Ești mult prea drăgălașă pentru a fi atât de ușuratecă. A venit însă timpul să te măriți și tu.

Fata izbucni în hohote de râs. Părea rușinată.

— Și mama are aceleași gânduri, spuse ea. Dar eu nici nu vreau să mă gândesc la un astfel de lucru. Am destul de muncit și fără bărbat.

Caleb See, tocmai ieșea din prăvălie. Privirile lui, atât de vesele până mai adineauri, erau întunecate acum. Se urcă pe capră. Trăsura scârțâi sub greutatea trupului său. Dădu bice cailor.

— Vi s'a spus că s'a început construcția gardului de sârmă? îl întrebă Molly pe See. Ce rost are acest gard?

— De, draga mea, cum a-și putea să-ți explic aceasta?.. Până acum, pășunea aparținea tuturor. Vitele noastre se duceau acolo și pășteau în liniște. Lucrurile se vor schimba cu totul acum..

— Prin urmare, își dădu cu părerea Molly, gardul nu este deloc folositor.

— O fi el folositor pentru domnii Traft, Blodgett și pentru ceilalți crescători dinspre Flagerstown, nouă însă, construirea lui nu ne convine deloc... Turmele noastre vor fi astfel lipsite de cele mai bune pășuni.

— Incă de acum, adăugă Molly, celor mai mulți dintre noi le merge foarte prost. Pentru ei nu poate fi mai rău..

— Imi pare că te înșeli. răspunse See. Până acum, ai avut întotdeauna o cană cu lapte, o bucată de pâine și o pereche de ghete, dar acum...

— Nu chiar întotdeauna, surâse Molly. Dacă nu mi-aș fi strâns eu singură bani să-mi cumpăr ghete și ciorapi noui, nici n'aș fi putut primi invitația dumneavoastră, căci, de bună seamă, nu mi-ați fi îngăduit să viu cu picioarele goale..

— In orice caz, interveni fermiera, nu te-ai fi putut duce astfel la balul de Duminică seara. Va fi o petrecere grandioasă... aproape ca la patru Iulie. Ți-ar trebui chiar și o ro-
7 chie nouă.

— Intr'adevăr? Oh, Doamnă See, sunteţi într'adevăr prea bună!

Nevasta lui Caleb îşi retrase mâna pe care Molly vroia s'o sărute.

— Slavă Domnului, mai spuse ea, ne mai putem îngădui să mai facem şi mici daruri din când în când. Gardul acela nu-i încă gata. Caleb, spune-mi cum este cu putinţă una ca asta? Eu credeam că păşunile aparţin comunei şi că fiecare din noi avem voie să trimitem vitele la păscut acolo.

— Desigur, Traft nu are niciun drept să îngrădească păşunea. El este însă foarte bogat şi deaceea şi foarte puternic. Şi apoi... când şi-a pus ceva în cap nimic nu-i poate sta în cale. Este mult mai încăpăţânat decât cel mai îndărătnic dintre taurii lui! Ce-am putea face noi? Să recurgem la lege? Tribunalul îşi are reşedinţa tocmai la Tairfield. Ştii cât de departe este până acolo!.. Pe lângă aceasta, asemenea procese durează foarte mult timp şi costă mulţi bani.

— Doamne, Doamne, oftă fermiera, când se vor întoarce şi pentru noi timpurile cele bune!

— Linişteşte-te, Suzano, vom şti noi să ieşim din încurcătură! Blestematul ăsta de gard este o lovitură grea pentru fiecare din noi. Traft ne învinovăţeşte că i-am fi schimbat viţeii şi vitele tinere, care nu erau încă însemnate. Cred că vor fi din nou tot felul de turburări.

— Turburări? Ce vrei să spui prin asta, unchiule Caleb? întrebă Molly neliniştită.

— Aşa ca acelea din trecut. Nu-ţi mai aminteşti când cei dela «Frumosul Tal» s'au războit în regulă cu muntenii din ţinutul Tonto? Probabil că-ţi mai aminteşti! Nu sunt mai mult de zece ani de atunci. Pe vremea aceea, erai o fetiţă de şase sau şapte anişori.

— Desigur că-mi amintesc. Pe atunci, locuiam la Lunden. Mama nu-mi dădea niciodată voie să mă joc afară, în curte. Nu ştiu prea bine, nici chiar acum, ce vroiau unii şi ce urmăreau ceilalţi, cu toate că taică-meu mai vorbeşte din când în când de acele timpuri. Am auzit chiar că el ar fi luat parte la aceste lupte cu prilejul cărora ar fi fost rănit. Tata tăgădueşte acest lucru. In realitate însă, se pare că el a fost de partea ciobanilor. Ceeace îmi pare ciudat este că pe fratele meu îl supără mult acest lucru. In orice caz, ei se ceartă mereu din pricina aceasta. Şi atunci frate-meu devine tare violent...

— Mda... răspunse gânditor See, Frank nu este întotdeauna un băiat cumsecade, dar are şi el părţile lui bune... Iar acum, pentru a reveni la gardul nostru, vă mai spun doar un singur lucru: sunt sigur că atunci când el va fi terminat, sau cel puţin atunci când oamenii lui Traft vor ajunge la Diamant, va fi tăiat şi doborît din cealaltă parte. Traft însă

poate plăti mulți oameni, adevărați maeștri în arta mânuirii revolverului, care se vor războî aprig cu potrivnicii lor. Va fi o adevărată vărsare de sânge. Cearta va dura ani de zile, căci oamenii de aici sunt tare încăpățânați.

Suzana și Molly nu răspundeau nimic. Erau îngrijorate. Ce va aduce oare viitorul? Căci femeile din ținutul acesta — și printre ele se aflau numeroase văduve — îndurau cu multă răbdare suferința și niciodată nu crâcneau împotriva ei.

Molly se gândea la Frank. Nici nu împlinise încă douăzeci și doi de ani și omorîse de acum mai mulți oameni. Nenumăratele scandaluri pe care le pricinuise — și cele mai multe dintre ele se soldaseră în mod sângeros — îi atribuiseră un renume foarte prost.

Toată familia avea de suferit depe urma lui. Și numai cu puțin înainte fusese atât de drăguț și de bun... Dar lipsa de lucru, băutura și prietenia unor băieți răi, așa ca Seth Haverley, îl înrăise. Iar tatăl lor, un bătrân infirm, care nu se putea mișca, era nespus de mâhnit din pricina lui.

Tânăra fată se răzvrătea împotriva acelui om bogat care îndrăznea să îngreuneze viața atâtor oameni. Ura ei se îndrepta mai ales împotriva acelui pierdevară, acelui nepot care venise din Missuri, special pentru a construi acest gard. Oare cum arăta el? Mergea neras ca și ceilalți văcari? Respira și el, ca și ceilalți, aerul de staul? Fără îndoială... dacă-l va vedea vreodată, îi va spune părerea ei... Dar era foarte puțin probabil că-l va întâlni. Doamne ferește să se întâlnească cu fratele ei Frank. Căci atunci acesta, socotindu-se mandatarul locuitorilor din West Fork, îl va provoca la luptă. Iar cearta se va termina desigur tare prost...

Pentru a-și alunga gândurile cari o frământau, Molly începu să se intereseze de ceeace vedea în jurul ei.

Nu mai depășise de mulți ani granițele satului său. Nu-și mai amintea deloc de prima ei călătorie.

E adevărat că depe prispa casei părintești putea admira această vale largă și mănoasă, e adevărat că de acolo, ea zărea înălțimile Diamantului și lanțul de stânci ce porneau înspre Sud, totuși acum, când în goana telegarilor, trecea prin fața acestor minunății, avea cu totul altă impresie.

Merseră cam cincisprezece mile dealungul râului West Fork, pe valea Cibeque. In tot cursul drumului, nu întâlniră decât un singur călăreț. Apoi See se îndreptă spre șoseaua principală, care șerpuia în lungul unui povârniș.

Molly aruncă o privire fugară în urma ei. Era obicinuită cu priveliștea aceasta verde-cenușie. Incă de mic copil alergase sglobie printre aceste ferigi înalte și zburdase veselă în mijlocul apelor de chihlimbar ale râului sau prin desișul pinilor și al brazilor. Cerbul și elanul, îi deveniseră tot atât de dragi ca și vacile pe care le ducea seara acasă.

suspina cu durere. Ce rău i-ar fi părut să se despartă vreodată de toate aceste lucruri dragi, de care era legată ființa ei.

CAPITOLUL II

Coasta urca mereu. Străbăteau văi adânci. Caii răsuflau greoiu, obosiți de calea anevoioasă. Curând ajunseră la limita punctelor Zedern și Pinien. De acolo începea adevărata pășune.

Tot timpul iernei, preria fusese acoperită de un strat gros de zăpadă. Deaceea iarba era atât de înaltă și de bună acum. In bătaia razelor de soare, ea începea să pălească.

Intregul șes, toate luminișurile pădurei și livezile, scăldate de lumina orbitoare a zilei, erau împestrițate de turmele de vite, aduse acolo la păscut. Spre înserat, ajunseră în vârful celei mai înalte înălțimi. De acolo, puteau admira toată pădurea care se întindea la picioarele lor.

Desigur că s'ar fi putut opri la vreunul din conacurile întâlnite pe drum. Cu siguranță că ar fi fost bine primiți și găzduiți. Dar See mâna mereu mai departe. Inainte de lăsarea nopții, el vroia să ajungă la jumătatea drumului. Iși propuse să înopteze într'una din colibele din mijlocul pădurii. Iar acum, când ele se zăreau, era mulțumit că izbutise.

Pe dinafară, aceste colibe nu avea o înfățișare prea plăcută. Inăuntru, erau însă cu mult mai ispititoare.

Impreună cu moara din apropiere, formau proprietatea văduvei Peech, care era o gazdă foarte curtenitoare. Ea trăia aci, în creerul munților, împreună cu cele două fiice ale sale și cu fiul ei Harry. Acesta nu avea decât patrusprezece ani, dar era foarte voinic. Se îndrăgosti pe dată de mica Molly, iar surorile lui care observaseră aceasta, făceau tot felul de glume pe socoteala lui.

— Așa dar, tu ești fiica lui John Dunn ?, se adresă bătrâna Peech fetei. Il cunosc foarte bine pe tată-tău. Și pe tine te-am văzut odată când erai mică. Dar vremea trece ! Acum ești o femee în toată puterea cuvântului. Va să zică, te duci la Flag, ei?

Molly nu răspunse. Pentru ea această călătorie avea o însemnătate mult prea mare pentru a-și îngădui glume pe socoteala ei.

Tot timpul mesei, tânăra fată fu foarte tăcută. Asculta cu atenție cele ce se spuneau despre Flagerstown și despre bâlciul care avea să se deschidă a doua zi acolo. Duminică, la amiază, târgul urma să se închidă printr'un «Rodeo», un fel de concurs hipic și sportiv.

— Ai aflat ceva nou despre gard ?

cut. Oamenii lui Traft au ajuns cu construcţia lui până la o depărtare de zece mile de aci. La căderea primei zăpezi, vor fi la Diamant.

— Ştim şi noi aceasta! Dar vreau să ştiu care e părerea dumitale despre acest gard ?

— Când te gândeşti mai bine, nu poţi nesocoti foloasele lui. Astfel se va pune stavilă furtului de vite. In ultimul timp, s'au întâmplat foarte multe furtişaguri.

— Dar dumneata ai vite ?, întrebă Caleb. Te foloseşti de păşune ?

— Nu, slavă Domnului! Am doar câteva vaci cari pasc aci, în jurul casei. Câteodată vând şi lapte la oraş. Am clădit nişte colibe şi găzduesc călătorii peste noapte. Câştig astfel mult mai mulţi bani decât cu crescutul vitelor. Şi apoi... am scăpat şi de cheltuelile îngrijitorilor, care tot nu prea fac mare lucru.

— Mai ales, adăugă See ironic, după ce gardul va fi construit.

Molly ar mai fi ascultat mult timp încă toate acestea, îndeosebi, noutăţile referitoare la nepotul lui Traft, care, desigur, nu va avea traiu uşor prin aceste locuri. Dar See curmă firul discuţiei.

— Ei, şi acum să mergem la culcare, spuse el. Mâine dimineaţă vom porni foarte devreme.

Molly şi doamna See urmau să doarmă împreună într'o cabană nouă. Nu era prea mare, dar în schimb foarte curată. Pereţii de lemn miroseau a pin proaspăt. Avea trei ferestre mari, prin care intra aerul răcoros al nopţii.

Molly, deşi obosită, rămase trează încă mult timp. Se gândea la cele ce va vedea la Flag.

Deodată, câinii începură să latre. Aproape în acelaş timp se auziră şi urletele lupilor. Molly se sperie groaznic. In sătuleţul ei, nu se iviseră niciodată lupi.

Acum, câinii răspundeau lupilor, cu aceleaşi urlete înfiorătoare, ca şi când şi ei ar fi jinduit după libertatea fraţilor lor sălbateci.

Sdrobită de oboseală, Molly adormi. Se sculă tresărind. Crezu că nu dormise decât câteva minute. Totuşi fermiera se sculase de acum şi se îmbrăca. Afară era încă întunerec, iar prin fereastră năvălea aerul rece de toamnă.

O zi însemnată pentru viaţa tinerei fete avea să înceapă.

Sări din pat şi se îmbrăcă în grabă. Coborî în sufragerie unde erau strânşi în jurul mesei domnul şi doamna See, văduva Peech, Harry şi cele doouă fiice ale sale. Era foarte voioasă. Avu cuvinte măgulitoare pentru fiecare din cei de faţă. Harry era fericit că Molly vorbea cu el.

Când plecară, tocmai se crăpa de ziuă. Aerul rece al

dimineţii îi învioră. Soarele, ca o vâlvătaie de foc, se ridica în spatele unui vârf de munte.

— Ne vedem la «Rodeo», şopti Harry tinerei fete, ajutându-i să se urce în trăsură.

— Mă bucur nespus de mult că voi merge acolo, răspunse Molly zâmbind.

Caii, odihniţi, porniră sprinteni la drum. Trecură printr'o pădure de cedri. Umbra răcoroasă a pomilor se răsfrângea asupra lor. Iepurii de câmp şi cerbii fugeau din calea trăsurii. In curând, ajunseră pe culmea unei coline. La picioarele lor, se întindea şesul mănos. Arbuştii din prejur răspândeau un miros îmbătător.

— Ce miroase atât de frumos ?, întrebă Molly.

— Un arbust, pe nume «Jabes», adus din America de prin alte meleaguri, răspunse soţia fermierului. S'ar crede într'adevăr că tu n'ai depăşit niciodată marginea satului tău.

— Chiar aşa... şi deaceea mi-e tare frică când mă gândesc la Flag, pentrucă acolo, suspină Molly, va trebui să vorbesc cu toţi oamenii aceia deştepţi, iar eu nu am să ştiu ce să le răspund.

— Nu e chiar aşa, zise zâmbind Suzana. Trebue să te fereşti însă de a vorbi, înainte de a te gândi. Fetele limbute nu fac impresie bună nimănui, dar mai ales tinerilor serioşi.

...Acum fata privea minunatul răsărit de soare. Câmpia scăldată de razele aurii înfăţişa ceva nou şi neobicinuit pentru Molly, care nu văzuse până atunci decât văile păduroase ale West Fork-ului. Aşa dar, aceasta era păşunea pe care îngrijitorii de vite, în frunte cu fratele ei Frank şi cu Seth Haverley, o socoteau proprietatea lor. Oare era adevărat? Desigur! De abia acum înţelegea ea împotrivirea oamenilor. Ei nu s'ar mai fi simţit în largul lor, dacă o barieră de netrecut, le-ar fi împiedicat libertatea mişcărilor.

Glasul doamnei See o deşteptă din visarea ei.

— Ei fetiţo, iată acolo în fund, ridicându-se în văzduh fumurile din Flag. In curând, vom ajunge...

— Fum?.. întrebă nedumerită Molly. Dar ce arde acolo? Vreascuri?

— Nicidecum. Fumul acela provine dela trenurile şi dela fierăstraiele de lângă gară.

Totuşi orăşelul era destul de departe încă. Mai aveau de străbătut multe mile.

Trecură prin faţa fermelor. Vitele păşteau nestingherite. Fiecare din ele, era însemnată cu fierul roşu. Aveau semne diferite. Astfel ele nu puteau fi nici furate şi nici schimbate.

Deodată, See le atrase atenţia asupra unui gard, care se vedea în depărtare.

— Iată blestemata sârmă ghimpată a lui Traft, spuse el cu un ton atât de aspru, încât Molly tresări.

Insfârşit, se zări şi muntele împădurit îndărătul căruia se afla Flagerstown-ul şi primul fierăstrău în fața căruia se găseau o mulțime de scânduri galbene. Trecură prin fața căsuțelor joase ale mahalalei şi apoi coborîră pe strada principală, care mişuna de lume. Molly era încântată de frumusețea caselor, căci ea nu văzuse niciodată cum se înfățişau casele dela oraş.

See era tare bucuros că nu întârziase. Pe la patru, ajunseră în fața noului hotel.

— Am ajuns!, strigă el vesel nevestei sale. Tu şi Molly veți face o raită prin prăvălii pentru a cumpăra cele necesare. Intre timp, eu mă voiu îngriji de cai şi voiu închiria o cameră. Ne vom întâlni cu toții aci, peste două ceasuri.

Molly şi Suzana se reîntoarseră din oraş de abea pe la orele şapte, având brațele încărcate cu pachete.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă zâmbind See, dar ce, ați jefuit tot târgul? Vă aşteptam cu nerăbdare. Mi-e tare foame!

Molly avea o cameră separată. I se părea atât de minunată, încât nu-i venea să se despartă de ea. Uită chiar să coboare la masă. See trimise s'o cheme.

Sufrageria pe care See o găsi «destul de drăguță», era o adevărată «minunăție» pentru Molly. Fata era tare ruşinată, căci doi tineri dela masa de alături — cari de bună seamă nu erau nici crescători de vite şi nici tăietori de scânduri — nu o slăbeau din priviri. Era atât de emoționată din pricina aceasta, încât nici nu mâncă.

Molly fu foarte bucuroasă când se înapoie în camera ei. Desfăcu pachetele şi împrăştia toate lucrurile cumpărate pe pat. Cheltuise mai mult decât îşi propusese. Portofelul ei era aproape gol. Şi apoi... doamna See fusese atât de darnică. Fermiera îi cumpărase o rochie de stambă colorată şi una de mătase albă pentru bal, la care îi asortase pantofii, ciorapii, pălăria şi mânuşile.

Răpusă de oboseală, Molly se culcă, cu un surâs fericit pe buze.

A doua zi, toți prietenii şi rudele doamnei See se întrecură, care mai de care s'o plimbe şi s'o distreze pe tânăra fată. Cunoscu personal pe Jim Traft stăpânul celor mai numeroase cirezi de vite, al cărui nume flutura acum pe buzele tuturor. Pe când se aflau în hall-ul băncii, unde fermiera şi Molly îl conduseră pe Caleb, bătrânul şopti la urechea fetei:

— Iată, ticălosul acela e cel care a poruncit ridicarea gardului.

Jim Traft era un bărbat voinic şi înalt. Nu purta niciodată haină şi avea întotdeauna cismele pline de praf. Obrazul lui arăta multă asprime, îndulcită întru câtva de expresia vioaie a ochilor săi. Avea o înfățişare foarte plă-

cută și desigur că tinerei fete i-ar fi plăcut dacă n'ar fi știut cine este. Când se îndreptară spre ieșire, Traft se apropie de See:

— Nu aveți impresia că ne cunoaștem?

— In orice caz, eu vă cunosc, domnule Traft. Numele meu este Caleb See.

— Intr'adevăr, acum îmi amintesc de dumneavoastră. Locuiți undeva, prin Cibeque. Mă bucură că ne revedem. Dacă nu sunteți prea grăbit, aș dori să vă pun câteva întrebări referitoare la colțul dumneavoastră de pădure.

— Cu plăcere am să vă dau informațiunile dorite, răspunse fermierul, arătând spre cele două femei. Soția mea și domnișoara Molly Dunn, care ne însoțește, adăugă el.

Traft dădu mâna cu Suzana și apoi cu Molly, pe care o privi cercetător.

— Mă bucur să vă cunosc, domnișoară. Așa dar dumneavoastră sunteți fiica lui Dunn. Il cunosc bine pe tatăl dumitale. Ați venit pentru prima oare la Flag?

— Nu, domnule, răspunse Molly sfioasă. Am mai fost odată pe aci, când eram copil.

După ce ieșiră în stradă, tânăra fată zise doamnei See:

— Ați observat cât de stăruitor m'a privit? Pentru ce mă compătimește? Oare Dunnii au o faimă atât de proastă?

— Din nenorocire, dragul meu copil, răspunse fermiera, căreia îi plăcea să spue totdeauna adevărul verde în față, au un renume tare deochiat. Tu însă nu trebue să te sinchisești prea mult de aceasta. La urma urmei, nu vei rămâne toată viața o Dunn.

— Totuși eu sunt și rămân fiica lui Dunn și sora lui Frank, răspunse Molly descurajată.

Iși dădea seama pentru prima oare în viața ei, ce însemna dezonoarea.

După amiază, îndreptându-se spre locul unde se ținea bâlciul, Molly își aminti de privirea scrutătoare a lui Jim și de cuvintele lui batjocoritoare. De abea când ajunseră în mijlocul târgului, gândurile i se mai înseninară puțin.

In rochia ei albă de mătase era foarte atrăgătoare. Toate privirile se îndreptară spre ea.

Bâlciul era un adevărat furnicar de oameni. Cowboyi, cu basmale portocalii la gât și cu pinteni zăngănitori, indieni în portul lor pitoresc, fermierii și fetele tinere străbăteau târgul dela un capăt la altul. Caii și vitele premiate, căruțele de toate felurile și tractoarele sau batozele de cereale erau expuse în standuri sau grajduri speciale. Și apoi peste tot domnea numai voia bună.

Curând, ea se despărți de doamna See care o lăsă pe seama unei fete de aceiași vârstă cu ea. Aceasta o conduse într'un cort frumos împodobit, unde Molly trebuia să servească pe consumatori cu sandwichuri și cu cafea. Noua ei prietenă era cât se poate de binevoitoare și de amabilă.

Datorită ei, Molly pricepu imediat ce avea de făcut. Nu-i era frică decât da un singur lucru: să nu-și păteze rochia cea nouă. Teama ei se adeveri însă a fi zadarnică.

Printre nenumărații clienți pe care-i servi în aceia după amiază, fură și trei cowboy. Desigur că pentru Molly care crescuse printre ei, îngrijitorii aceștia de vite, nu prezentau nici o noutate. Totuși, până atunci, ea nu mai văzuse niciodată fulare atât de frumos colorate și nici centiroane, atât de strălucitoare de care să atârne révolveré atât de mari, ca cele de acum. Unul din cei trei tineri, o privì galeș.

Deodată, acești cowboyì se ridicară să plece, dar reveniră de îndată ce observară că stăpânul o chemase pe cealaltă fată. Unul din ceì trei flăcăi, se îndreptă spre Molly. Tânăra fată ghici numaidecât gândurile lui. Pentru aceasta însă, ea nu se putea supăra... maì ales că tânărul era foarte chipeș.

— Domnișoară, cum ați spus că vă numiți ?, întrebă el punând un picior pe banca din fața tejghelei.

— Dar eu n'am spus nimic..., răspunse Molly.

— Atuncì, iertați-mă zise el zăpăcit întrucâtva de veselia zgomotoasă a prietenilor săi. Dați-mi vă rog, o bere!

— Nu avem.

— Nici măcar sirop de smeură ?

Molly dădu din cap

— De bună seamă, că nu aveți nicì rachiu, nu ?

— Nu, nu servim decât sandwichurì, cafea și cozonac.

— Bine !!!... In acest caz, dați-mi o ceașcă de cafea și o felie de cozonac.

Molly îl servì numaidecât și reuși să se retragă cu dibăcie atunci când necunoscutul voi s'o cuprindă de mijloc.

— Locuiți în acest oraș ?, o maì întrebă el.

— Desigur că bănuìți că nu sunt din Flag, căcì altfel n'ați fi atât de îndrăzneț.

Tânărul se pregătí să răspundă ceva, însă tovarășiì lui nu-i dădură răgaz. Incepură să-și bată joc de el.

Lui Molly nu-ì scăpă niciunul din răutăcioasele lor cuvinte. Fără îndoială că reputația de cuceritor a acelui cowboy suferise o grea lovitură. Pentru a scăpa de răutățile prietenìlor, dar mai ales pentru a atrage atenția tinéréí fété asupra lui, se sculă dela masă, se apropie de tejghéa și aruncând pe zinc o monedă de argint, rostí cu glas tare:

— Puștanco, poți să-ți păstrezi restul!

...Molly era foarte mìrată. După plecarea celor trei cowboy mulți alțì îngrijitori de vite, veniră în localul în care servea ea. Și de foarte multe ori în acea seară auzi cuvântul «puștancă». Nìciunul din clienți nu-și îngădui însă nici cea mai mică observație măcar, căci Molly era considerată ca o adevărată «doamnă», în vizită la o familie de «vază».

Pe Molly, toate aceste lucruri o amuzară nespus. Bucu-

ria ei nu era umbrită decât de un singur nour: desigur că oamenii aceștia s'ar fi purtat cu totul altfel față de ea, dacă ar fi știut că e fiica lui Dunn.

CAPITOLUL III.

Era Sâmbătă după amiază. Intrecerile de cai aveau să înceapă în scurt timp. Iâtă pentru ce restul bâlciului era gol.

Molly era reținută în cort.

«Fără îndoială, se gândea ea, că doamna See o aștepta de acum în tribuna spectatorilor».

Dar tocmai când voi să plece intră pe ușă un călăreț, plin de praf, care ceru în mare grabă mâncare și băutură. Părea că nici nu o bagă în seamă pe Molly. De două zile, de când servea acolo, era primul bărbat care nu o fixa cu privirile, dar și primul om pe care-l vedea, nemulțumit. De fapt Molly era destul de intrigată de faptul că el nu-i dădea deloc importanță. Deaceea se uită mai cu atenție la el.

Să tot fi avut vreo douăzeci și doi-douăzeci și trei de ani. Cu siguranță că nu era cowboy. Era ars de soare. Pielea nasului începuse chiar să i se cojească. Era foarte plăcut la înfățișare. Avea un păr ondulat și o frunte lată străbătută de cute adânci. Molly nu-l putea înțelege. Cu toate acestea datorită experienței ei — de numai două zile — ea pretindea a fi o mare cunoscătoare de oameni...

Numai într'un târziu, privirile lor se întâlniră. Fata observă că ochii lui cenușii exprimau o mare îngrijorare.

— Ce ați face, o întrebă el deodată, dacă, la mijlocul luptei v'ați da seama că sunteți pe cale de a fi biruit?

— Nu prea vă înțeleg bine, domnule.

El repetă întrebarea.

— Firește că a-și continua lupta, zise ea.

— Chiar dacă ați fi convinsă că sunteți biruită?

— Cu atât mai mult, spuse ea surâzând, fără să înțeleagă totuși rostul acestei discuții.

El o privi uimit. De abea acum, își dădea seama că vorbea cu o fată foarte tânără și pe deasupra, încântătoare.

— Voiu socoti cuvintele dumitale, zise el grăbit, drept un semn al soartei și nu mă voiu lăsa învins.

Molly nu înțelegea nici acum ținta urmărită de călătorul grăbit, dar își dete seama că dintre toți cei cu care vorbise în aceste două zile, el îl făcuse cel mai frumos compliment.

— Cum se face că nu v'am văzut niciodată prin oraș?, întrebă cowboyul.

— Eu nu locuesc în Flag, răspunse ea, privindu-l cu atenție.

Ce plăcut era să te uiți la el!

— Sunt din Cibeque, adăogă ea.

— Cibeque? Un oraş sau o fermă?
— Nici una, nici alta ; o vale.
— N'am auzit niciodată vorbindu-se despre ea. E departe de aci ?
— Am făcut două zile cu trăsura.
— Aşa dar, mai sunteţi în vizită?, mai întrebă tânărul din ce în ce mai vrăjit de frumuseţea tinerei fete.
Molly clătină din cap, oftând.
— Mi se pare că trebue să părăseşti în curând oraşul ?
Fata încuviinţă din cap.
— Totuşi cred că vei veni la balul din astă seară.
— Desigur, răspunse Molly.
— E adevărat, adăugă el, că nu-mi prea plac aceste serate. Totuşi, dacă nu aţi angajat toate dansurile, voiu veni şi eu acolo.
— Nu mi-am angajat încă niciun dans, răspunse ea roşind.
— Da ? Atunci nu eşti aci, împreună cu «alesul inimei dumitale» ?
— I-ar fi fost tare greu să vină. Unde mai pui că nici nu există.
— Adevărat ? Nu mă minţi. Ştiu că deobiceiu fetele tăinuiesc aceste lucruri.
Fără îndoială că el o socotea «o fată din lumea mare». Dacă ar fi ştiut că este sora lui Frank Dunn !!!...
— Eu nu mint niciodată, răspunse ea. Nici n'aş fi avut încă prilejul căci n'am decât şaisprezece ani.
— Aşa ? Drept să spun nici nu v'aş fi dat mai mult de optsprezece. Vreţi să dansaţi şi cu mine, astă seară ?
— Cu plăcere, răspunse Molly.
— Câte dansuri îmi acordaţi ?
— Nu ştiu. Eu nu sunt încă obicinuită cu aceste serate orăşăneşti, care vă interesează atât de puţin.
El surâse.
— In orice caz, eu vă mulţumesc. Bună ziua domnişoară... Cibeque. Pe diseară!
Tânărul plecă. Molly ieşi în prag şi privi în urma lui. Era atât de cufundată în gânduri, încât de abea observă când Suzana se apropiă de ea.
— Dar unde ai rămas, fetiţo ? Intrecerea a început de acum.
— A trebuit să servesc pe un client întârziat, îşi ceru iertare Molly.
Se grăbi s'o urmeze pe doamna See spre tribuna supraîncărcată de lume, unde aveau două locuri rezervate dinainte.
Curând, Molly uită tot ce se petrecuse cu puţin înainte. Atât de pasionante erau întrecerile cailor.
Striga ca toată lumea. Chiar şi liniştita doamnă See, prinsă de focul luptei, lovi cu umbrela în capul unui domn.

Şi aceasta nu era decât una din întâmplările cele mai sărace în urmări.

După întreceri, mai mulţi cowboy şi câţiva diletanţi, executară felurite acrobaţii cari puteau pune în umbră chiar şi pe cei mai desăvârşiţi călăreţi.

Molly, care ştia să călărească, pricepea greutatea acestor exerciţii. Niciodată nu-şi închipuise că astfel de acrobaţii sunt posibile.

Mulţi cowboy călăreau în galop, fără şea şi se lăsau când pe o parte când pe alta. Alţii, călăreau în acelaş timp pe doi cai, sprijinindu-se cu un picior pe spinarea fiecăruia.

Prinderea viţeilor cu ajutorul lassourilor, era lucru obicinuit pentru Molly. Totuşi era uluită de repeziciunea celor cari mânuiau laţul. Concursul pentru prinderea vitelor de doi ani fu încă şi mai greu.

Urmă apoi concursul de călărie al armăsarilor. La vederea acestor bidivii, cu nările sforăitoare şi cu ochii scânteietori, Molly se sperie. Căci animalul, care se găsea acum pe pistă avea obiceiul să sară. Şi într'adevăr, până ce se găsi un călăreţ care să-l poată stăpâni, el zvârli trei cutezători la pământ.

Doamne, cât de bine călăreau aceşti cowboy ? !

Era totuşi un sport foarte periculos. Unul din călăreţi fu cowboy, călare pe un armăsar nervos venea în galop în urma înainte ca Molly să-şi fi putut da seama de ceeace se întâmplase.

— Urmează taurii, spuse See, citind programul.

Un taur sălbatec, cu coarnele late fu lăsat în arenă. Un cowboy, călare pe un armăsar nervos venea în galop în urma lui. Incerca prin toate mijloacele să-l asmută. Apoi sări din şea şi se năpusti asupra animalului uluit, apucându-l de coarne. Taurul se aruncă la pământ şi începu să se t...ălească furios. Molly ţipă speriată. Dar când praful se împrăştiă, observă că tânărul călăreţ, încălecase pe grumazul taurului şi apăsa la pământ capul lui puternic.

...Din fericire, celelalte numere ale programului fură mai puţin periculoase, astfel încât Molly putu să le urmărească fără prea mare emoţie.

Era foarte atentă căci vroia să povestească toate amănuntele acestor întreceri fratelui ei Frank.

Când plecară de acolo, fermiera care o observă pe Molly surâzând, îi spuse :

— Partea cea mai plăcută a serbării începe de abea acum. Pentru voi, fetele tinere, balul este desigur atracţia cea mai de seamă.

Molly se roşi căci îşi aminti de promisiunea pe care o făcuse clientului întârziat. Ce avea de făcut ? Să-i povestească doamnei See această întâmplare ? Se răzgândi însă.

Ciudat! Molly nu era deloc ruşinată de purtarea ei. Cu

toate acestea, necunoscutul acela îi făcuse impresia unui om cinstit. Nu era ca ceilalţi cowboyi cari încercau să se apropie de ea cu multă îndrăzneală. Ce fericit fusese el când îi spusese că nu iubeşte pe nimeni. Plănuise oare să fie el însuşi iubitul ei?

Frământată de aceste gânduri şi simţăminte, Molly se întoarse la hotel. Toţi fermierii din împrejurimi veniseră acolo. See îi făcu cunoştinţă cu mai mulţi prieteni.

Cina fu foarte veselă. Conversaţia îndepărta gândurile triste cari o năpădiseră pe Molly. Ele reveniră însă — parcă şi mai puternice când fata se retrase în camera ei spre a se îmbrăca pentru bal. Se pieptenă cu mare grijă şi-şi puse rochia cea nouă de mătase. Se simţea totuşi stingherită: rochia nu avea deloc mâneci.

Dimpotrivă, doamna See, care veni s'o ia, rămase entuziasmată văzând-o şi nu încetă să-i laude farmecul.

— Niciuna din doamnele din Saint-Louis, unde am fost pe când eram tânără, n'ar putea sta alături de tine, zicea ea mereu.

Molly se simţi tare măgulită de aceste laude. Poate că ar fi fost mult mai folositor — pentru a nu o face prea mândră pe ea însăşi — să-i amintească, măcar o singură dată, că nu este decât o Dunn din Cibeque.

Balul avea loc în Palatul Primăriei şi pentru că acesta era foarte aproape de hotel, se duseră pe jos până acolo.

Piaţa din faţa palatului, era un furnicar de oameni. Toţi dela mic la mare — copii, tineri, femei şi bărbaţi, ba chiar şi nenumăraţi indieni — priveau în urma lui Molly. Iar cowboyii, cari se înşiraseră la intrarea în palat, zâmbiră curtenitor când tânăra fată trecu printre rândurile lor.

In sala de dans, se strânsese de acum multă lume.

Ellen Price, tovarăşa din cortul în care servise, se apropie de Molly şi o prezentă părinţilor şi fratelui său care, deşi de aceeaşi vârstă cu tânăra fată, părea foarte stângaciu. In curând, sala fu plină de lume. Se formară grupuri, grupuri. Toţi erau foarte veseli. Molly era într'adevăr fermecătoare. Roşea de câte ori făcea cunoştinţă cu vreun tânăr. Dar aceasta mărea şi mai mult succesul ei.

Muzica începu să cânte. Era o orchestră, cum Molly nu mai văzuse încă. Fata era nerăbdătoare să danseze. Din nefericire, dansatorul ei, fratele Ellenei Price nu prea era tare priceput. Noroc că prima melodie nu dură prea mult. Un prieten al familiei Price, un tânăr îmbrăcat europeneşte, o invită pentru dansul următor. Era un dansator desăvârşit. Fu invitată şi de domnul Price. Căci şi lui, în calitate de vice-preşedinte al balului, i se cuvenea un dans.

Pe când sta într'un colţ, aproape de intrarea sălii, Molly zări pe necunoscutul din cort. Purta un costum negru care-l prindea de minune. Privirile lui rătăceau prin

mulțime. Molly își dădu seama că o căuta pe ea. O zări. Se plecă zâmbind.

— «Numai de n'ar intra acum», se gândi Molly.

N'ar fi știut cum să-l prezinte Ellenei și alor săi. Nu știa nici cum îl chiamă. Dacă ar fi intrat, s'ar fi prefăcut că a uitat numele lui. Slavă Domnului! El nu se apropiă.

Orchestra atacă un vals, Molly fu invitată la dans. Dar ea nu-și lua ochii dela acel necunoscut. El nu dansa. Rezemat de perete, o urmărea cu privirile. In scurt timp, Molly își dădu seama că el stârnise atenția tuturora. Fetele îl admirau curioase, iar cowboyii, geloși, îl priveau disprețuitori. Era un străin. De aceea nu prea avea mare trecere la ei.

Valsul următor era promis tânărului Price. Când orchestra termină, fata se îndreptă spre un scaun liber, pretextând că este obosită.

— Nu vreți să vă conduc la masa părinților?, întrebă timid fratele Elenei.

— Nu, te rog lasă-mă aci.

Molly se gândea că acum necunoscutul se va apropia de ea. Și avu dreptate.

— Imi acordați acest dans,? o întrebă el, căci orchestra începu din nou să cânte.

— Da, răspunse Molly ridicându-se.

Cât de sigur o conducea! Cât de ușor și de sprinten dansa!

— Mă temeam că m'ați și uitat, zise el cuprinzându-i mâna.

— Mai bine să nu vorbim, îi zise ea.

El tăcu. Numai pentru un moment, Molly își rezămă capul pe umerii lui. Dar și-l retrase repede. Roșise. Se simțea atât da fericită în brațele lui, încât i se părea că plutește, într'o lume de vis, într'o atmosferă de prietenie și de fericire.

Când muzica se opri, ei se aflau la capătul sălii, aproape de ușă.

— Să ieșim, propuse el, înainte ca alt dansator să vă răpească. Vreau să vă spun ceva.

CAPITOLUL IV.

Străinul o conduse pe Molly printr'un gang lung, în privdorul care dădea spre grădină. Razele lunii aruncau o beteală de argint asupra copacilor răzleți. Se așezară pe bancă.

— Ce rochie frumoasă purtați, spuse el răsuflând adânc. Cât pe aci să nu vă mai recunosc.

— Dar nici nu mă cunoașteți încă bine, zise Molly, care nu-și dădea prea bine seama ce ar fi trebuit să răspundă.

— Si nici dumneata pe mine, adause el râzând. Nici nu

ştiţi cum mă chiamă... Numai o întâmplare fericită m'a adus să fac cunoştinţă cu dumneata. Şi când te gândeşti că nici nu era să viu azi la oraş...

— Şi aceasta ţi-ar fi pricinuit o mare supărare?...

— Fireşte!... Dar mai întâiu să vorbim despre dumneata şi nu despre mine.

— Nu prea am multe lucruri să vă istorisesc. In orice caz, ele nu merită osteneala...

El îi cuprinse mâna şi o ţinu strânsă într'a lui. Molly nu avea nici dorinţa şi nici puterea să o retragă. Se uita la el pe furiş. Cât de palid era? Ce neliniştit părea?

— Am impresia că se petrece ceva ciudat cu dumneata. Lucruri pe cari nu mi le pot explica...

— Ce înţelegeţi prin aceasta?, întrebă Molly.

Oare ghicise că ea era străină de această societate?

— Nu înţeleg cum de nu iubiţi pe cineva. Fetele din Vest chiar dacă n'au decât şaisprezece ani, devin mature foarte de timpuriu. Tatăl sau fratele d-tale sunt atât de aspri încât să vă împiedice dela un asemenea sentiment?

— Amândoi, răspunse fata râzând.

— Atunci totul se explică foarte uşor. Credeam că este cu totul altceva. Mi s'a luat o piatră depe inimă. Atunci, îngăduiţi-mi vă rog să... ocup eu acel loc liber,

— Care «loc liber»?, repetă Molly prefăcându-se că nu înţelege.

— Cu alte cuvinte, vă rog să-mi daţi voie să mă socotesc iubitul dumneavoastră.

— Cu siguranţă, că nu sunteţi deloc serios?!

— Ba dimpotrivă!, răspunse el sincer. Desigur, nu mă cunoaşteţi, nu v'am fost recomandat de nimeni, dar tocmai asta vreau şi eu, să nu vă călăuziţi în alegerea pe care o veţi face decât de impresia dumneavoastră.

— Cererea dumitale, e cam neobicinuită, zise Molly căutând să pară liniştită, în realitate însă se temea ca nu cumva el să audă bătăile inimei sale.

— Imi dau seama de aceasta. Sunt totuşi foarte conştient de răspunderea ce mi-o iau.

— Nu trebue să împart şi eu această răspundere? zise Molly şovăind.

— Nu! Eu sunt bărbat, pe când dumneata o fată prea tânără şi fermecătoare pentru a avea vreo grijă.

— Acestea.., sunt adevăruri cari nu se pot tăgădui.

El, socotind răspunsul ei drept o îmbărbătare, îi cuprinse şi cealaltă mână şi se apropie mult de ea.

— Nu aveţi de spus decât «da». Atunci vom fi amândoi o pereche, şopti el cu căldură.

Molly avu impresia că în faţa ei se deschide o prăpastie, un abis. Era totuşi fericită. Mai fericită chiar decât visase vreodată.

— Sunteţi.

tuşi la timp. Se silea să se gândească la viitor.

— Chiar dacă aşi spune «da», zise ea însfârşit, tot v'aţi despărţi foarte curând de mine.

— Te rog, încearcă.. Spune da.

Molly tăcu. El o atrase mai mult spre sine, o strânse cu putere la piept şi încercă s'o sărute.

Molly se gândi că el nu se deosebea cu nimic de ceilalţi cavaleri cari o curtaseră mai înainte. Şi atunci, într'un moment de răzvrătire, îi dădu o palmă.

Necunoscutul scoase un strigăt de uimire, dar şi de părere de rău totdeodată. Işi duse batista la gură căci buzele îi sângerau.

— Iertaţi-mă, reuşi el să îngâne. M'am zăpăcit complet... N'am vrut să vă supăr.

— Eu sunt aceia care trebue să vă cer iertare. A fost fără voia mea.

Pentru a-l împăca, ea îl sărută pe gură.

— Atunci, nădăjduesc, zise el, că răspunsul dumitale este afirmativ.

Molly plecă capul şi-şi ascunse obrazul în mâini.

— Nici eu singură nu-mi dau bine seama dacă e afirmativ sau nu. In orice caz nu e definitiv.,,

— Mărturisesc că nu mai ştiu ce să cred.

Glasul lui, obosit dar resemnat, îi atrase atenţia. Işi ridică privirile spre el. Părea turburat.

Ea îşi dădea toată osteneala să pună capăt unei situaţii pe care nu o mai putea suporta.

— V'am înşelat, zise ea într'un târziu, nu sunt ceeace par.

— Cum?, întrebă el uluit.

— Nu sunt prietena oamenilor cu care m'aţi văzut adineauri. Eu sunt,.,

— Fiinţa cea mai drăgălaşe şi mai fermecătoare pe care am cunoscut-o vreodată, o întrerupse el însfârşit. Te mai întreb odată: sărutul tău înseamnă un răspuns afirmativ?

— Nu, nu, el nu înseamnă nimic.

— Cum? Poţi săruta un tânăr fără să dai vreo importanţă acestui fapt?

— Sunteţi primul bărbat pe care l-am sărutat vreodată, răspunse ea ruşinându-se.

— Şi sunt foarte mândru de aceasta. Atunci cu atât mai mult trebue să cred că ai vrut să-mi dai un răspuns afirmativ atunci când...

— Nici nu ştiţi cine sunt?!

— Fiinţa pe care o iubesc nespus de mult.

— Nu cred... Sunt Molly Dunn din Cibeque,

— Molly Dunn? Ce nume fermecător! Cibeque? Mi-ai spus azi după amiază că e o vale, nu?

— Da!

— De fapt, numele Dunn nu mi-e complet necunoscut.

Nu demult am fost nevoit să mă cert cu unul pe care-l chema Dunn. Dar acela nu poate în niciun caz, fi fratele tău.

— Ar fi atât de imposibil? întrebă Molly cu glas liniştit.

— Acela pare să fie un băiat tare periculos... dacă nu şi mai rău. A fost poreclit Dunn-puşcaşul, pentru că are întotdeauna o armă asupra lui. Şeriful mi-a spus că a ucis până acum mai mulţi oameni...

— Iar pronumele lui e Frank, îl întrerupse Molly.

— Aşa dar şi dumneata ai auzit vorbindu-se de el? Nu e de mirare! Locuiţi în aceiaşi regiune. Trebue să-ţi fie foarte neplăcută această asemănare de nume. Oamenii s'ar putea uşor înşela, socotindu-te ruda lui.

— Chiar aşa şi este, zise Molly ridicându-se.

— Cu neputinţă! In orice caz, o rudă îndepărtată.

— E fratele meu!

— Doamne Dumnezeule!!! Fratele tău?!! Un om pe care nu l-am văzut niciodată treaz, care merge întotdeauna întovărăşit de haimanalele cele mai periculoase. Cu siguranţă că familia ta îl reneagă.

— Nicidecum. Chiar alaltăeri, când am plecat, el se afla în casa noastră.

El se ridică. O privea îngrozit, nu de vestea pe care o aflase ci de faptul că-l judecase atât de aspru pe fratele ei.

— Iartă-mă că te-am mâhnit fără să vreau. Dar nu ştiam... Eu sunt complet străin de aceste locuri. Nu puteam bănui...

— ... că o fată cu un astfel de frate, vine printre oameni cinstiţi, continuă ea.

— Nu draga mea. N'am vrut să spun asta. Nici acum nu pot crede că o fată atât de fermecătoare ca tine, poate avea un frate atât de decăzut. Dar acest lucru nu schimbă întru nimic sentimentele pe care le nutresc faţă de tine.

Molly clătină tristă din cap.

— Uimirea şi cuvintele tale, desmint cele ce-i spui acum. Nu vei putea uita niciodată că eu sunt o Dunn!

— Dar mie nu-mi pasă de fel dacă pe tine te chiamă Molly Dunn sau altfel, după cum şi ţie ţi-ar fi indiferent dacă eu m'aş numi James Traft sau nu.

— Cum te numeşti?, întrebă Molly părându-i-se că nu a auzit bine.

— James Traft.

— Imi pare că Traft e numele celui mai bogat crescător de vite din împrejurimi, nu?

— Intocmai! Iar eu sunt nepotul lui. Tatăl meu e fratele lui.

— Aşa dar sunteţi noul conducător al oamenilor lui Traft?

— Aceiaşi întrebare mi-a pus-o şi fratele dumitale, răspunse el întristat. Par chiar atât de incapabil să ocup o astfel de funcţie?

— Atunci, continuă ea neluând în seamă spusele lui, dumneata construeşti gardul de sârmă ghimpată.

— Da, zise el şovăind.

— Dumneata îţi dai seama că gardul acesta înseamnă o mare lovitură pentru oamenii din Cibeque?

— Nu! Habar n'aveam de aceasta. Unchiul nu vrea decât să-şi apere proprietatea de răufăcători.

— Iar în cercul acesta de «răufăcători» intră tatăl şi fratele meu, zise Molly mândră.

CAPITOLUL V.

Până la vârsta de optsprezece ani, James se întâlnise de multe ori cu unchiul său. Bogatul crescător de vite din Arizona călătorea deseori prin Est. Unchiul îşi iubea mult nepotul, mai ales că nu avea nici nevastă şi nici copii.

Dar în ultimii patru ani, nepotul nu-şi mai văzuse deloc unchiul. Afacerile acestuia se desvoltaseră într'atât încât ele nu-i mai îngăduiau o absenţă îndelungată. Intre timp James încercase mai multe meserii, dar nu izbutise să ajungă la vreun rezultat mulţumitor.

Intr'o bună zi, o scrisoare sosită din Vest, schimbă cursul vieţii — destul de deosebite a tânărului.

Multe lucruri, scrise în această epistolă adresată fratelui, erau neplăcute pentru James. După cum scria unchiul, nepotul avea să moştenească averea pe care el o dobândise prin muncă grea şi cinstită. Dar el vroia să fie sigur că «necioplitul» nu va risipi, fără rost, toti banii. Si numai dacă băiatul îşi va băga minţile în cap, dorea să vie la el. Jim avea să facă din el un adevărat fermier. Deşi bandele hoţilor de vite dispăruseră, mai avea destule necazuri depe urma celor ce mai rămăsesră. Cu toate acestea, se mai putea încă câştiga bani frumoşi cu creşterea vitelor.

Aşa dar, James nu avea să fie moştenitorul unchiului său decât cu o singură condiţie: să muncească pentru a merita această avere şi să fie la înălţimea cerinţelor, impuse de Vest.

La început, James fu revoltat împotriva unchiului său, dar în cele din urmă tată-său reuşi să-i schimbe gândurile.

Bătrânul admise că la început fratele va fi cam aspru cu băiatul, în schimb acesta avea să devie un adevărat «om de Vest». Şi apoi Jim era un om minunat. Işi iubea foarte mult nepotul. Deaceea tatăl nu putea refuza mărinimoasa propunere a fratelui, mai ales că el nu înţelegea motivele refuzului lui James.

— Imi vine foarte greu să mă despart de tine, fiul meu, zicea el mereu, dar aici tot nu poţi ajunge la niciun fel de situaţie. Sunt sigur că acolo îţi vei găsi adevărata ta menire. Pleacă în Arizona şi dovedeşte unchiului că eşti un adevărat urmaş al lui Traft.

James se lăsă convins și se hotărî să plece la Vest cu gândurile cele mai frumoase.

Văzu, pentru prima oară, dela fereastra vagonului, nesfârșitele câmpii ale Vestului, iar înălțimile prăpăstioase ale munților, îi înflăcărară dorul de aventură. Munții păduroși ai Noului Mexic și stâncile cărămizii ale Arizonei, îl fermecară. Vestul îl înlănțui chiar înainte de a ajunge în Flagerstown.

Cu toate că-i telegrafiase unchiului, nimeni nu-i ieși întru întâmpinare. Orășelul acesta, cu străzi largi și case mici, roase de putrezeala timpurilor, cu numeroase cârciumi, îi făcu impresia unui adăpost de trândavi și a unui colț de desfrâu.

Coborînd din tren. James se urcă într'o trăsură care avea să-l ducă la proprietatea unchiului, nu departe de marginea orașului.

Vizitiul, un negru foarte limbut, îi spuse multe lucruri, nu tocmai încurajătoare despre țara și oamenii de acolo.

Dar cu cât îi spunea mai multe, cu atât el se simțea și mai robit de acele păduri umbrite, neumblate, cari se întindeau de o parte și de alta a dealurilor, până hăt departe, spre crestele prăpăstioase ale munților.

Infățișarea fermei lui Jim Traft îl surprinse însă, căci el și-o închipuise cu totul altfel. Dar... precât de bine se pricepea unchiu-său la creșterea vitelor, pe atât de stingher era el în descrierea unui peisagiu.

In mijlocul unei câmpii întinse, se înălța un deal, umbrit de pini înalți. In vârful dealului, se afla o căsuță joasă, înconjurată de numeroase șoproane, hambare și grajduri. Intreaga vale mișuna de cirezi de vite, iar pe pajiștile, îngrădite special, pășteau mânjii și caii.

Șoseaua șerpuia la marginea pădurii. Astfel, James putea admira din toate părțile viitorul lui domeniu. Și cu cât se apropia mai mult de el, cu atât îl îndrăgea mai tare.

Trăsura trase la scara pridvorului. James coborî, își puse bagajele într'un colț, plăti birjarului și bătu la ușă. Dar nimeni nu-i răspunse. Atunci, înconjură casa și pătrunse în curtea din spatele ei. Nicăeri nu văzu pe nimeni.

Puțin mai departe însă, în mijlocul pășunii, zări mai mulți oameni. Se îndreptă înspre ei.

Unchiul și trei cowboy cercetau cu atenție un cal.

— Unchiule!, strigă James alergând bucuros spre Jim.

— Bună ziua, băiatule, îi răspunse acesta liniștit — ca și cum l-ar fi văzut cu puțin înainte — întinzându-i mâna. Am primit telegrama ta, îi mai spuse el, dar după cum singur poți bănui, nu am avut timp să viu să te aștept la gară. Ei, băete, dar știu că ai crescut... Ești un adevărat vlăjgan, iar pe deasupra ești și tare chipeș...

James îl găsi pe unchiu-său neschimbat. Numai hainele lui îi erau necunoscute. Purta cisme înalte și pantaloni de

călărie făcuţi dintr'o ştofă groasă şi dungata. Avea o cămaşă cenuşie şi o vestă roasă de nu i se mai cunoştea culoarea. Era încins cu un cordon de piele de care era prins un toc de revolver.

Deşi avea aproape şaptezeci de ani, nu arăta atât. Viaţă aspră pe care o trăise îl oţelise, încât nici trecerea anilor, nu mai lăsau urma lor.

— Iată, James, acesta este Ring Locke, zise Traft, arătând spre un om înalt şi uscăţiv care se apropia. Ochii lui erau ascunşi de pălăria neagră, cu borul mare pe care o mai purtau încă toţi cei din Vestul american.

Nepotul strânse cu prietenie mâna pe care i-o întinsese administratorul unchiului său.

— Mă bucur să vă cunosc, îi zise Locke cu un accent ce dovedea că venea din Texas.

— Acesta e nepotul despre care ţi-am vorbit, Ring, adăugă Jim. Va prelua imediat comanda oamenilor din Diamant.

— Mai bine zis, glumi James, vrea să încerce să-mi dea această comandă. Deşi nu mă tem de muncă, eu sunt tare nepriceput.

Sinceritatea lui plăcu mult lui Locke, căci el îi răspunse binevoitor:

— Fiecare lucru are un început. Iar de îndată ce vă veţi da seama că sunteţi încă nepriceput, lucrul va merge mult mai uşor.

Precât de bună era impresia pe care i-o făcuse administratorul lui Jim, pe atât de proastă era aceia pe care i-o lăsară ceilalţi cowboy. De bună seamă, că ei auziseră cele ce se vorbiseră până acum. Totuşi îl priveau dispreţuitor. Nepotul aştepta ca unchiul să-i prezinte pe aceşti trei cowboy. Dar Traft — fie că uitase, fie că nu o socotise necesar — nu o făcu.

— Ei, şi acum putem merge în casă, zise el, trăgându-l după sine pe James. Ai călătorit bine?

— Minunat! Tot timpul am privit pe fereastră. Poţi citi oricât, poţi auzi cât de multe, un peisagiu nu-l poţi cunoaşte decât dacă-l vezi deaproape. Totul mi-a plăcut foarte mult. Arizona m'a fermecat însă. Poate... din cauza stâncilor cărămizii.

— Imi pare rău că nu te-am putut aştepta la gară, reluă unchiul. Ce mai face maică-ta?

— Mulţumesc, foarte bine. A fost cam tristă că a trebuit să se despartă de mine. Dar şi-a stăpânit eroic durerea.

— Dar fratele meu, bătrânul acela care stă tot timpul în casă, cum o mai duce?

— In ultimul timp nu i-a mers tocmai bine cu sănătatea. Dar nu-i nimic grav. Ţi-a trimis o scrisoare şi mai multe lucruri.

— Se îngrijora doar de un singur lucru: dacă voiu fi la înălţimea însărcinărilor mele de aci. Tot timpul îmi dădea sfaturi de cum să mă port.

Ajunşi în casă, unchiul arătă nepotului camera sa. Era o încăpere mare, spaţioasă, foarte luminoasă, cu pereţii şi podelele din scânduri de molift. Era simplu mobilată: câteva piei de cerb drept covoare, o sobă de fer, o masă pe care era aşezată o lampă, un birou vechiu, un dulap de haine cu oglindă, un lavoar şi un pat de lemn. James fu încântat de noua lui locuinţă.

— După ce te vei odihni şi primeni, vino în tindă să mai stăm de vorbă, zise unchiul plecând.

...Şi într'adevăr, după scurt timp, James luă scrisoarea şi lucrurile trimise de tatăl său lui Jim şi se duse după unchiu-său.

— Mulţumesc! Mă voiu uita mai târziu la ele, zise Jim, luând pachetele. Acum lasă-mă să te privesc mai bine. Eşti puţin cam prea gras, dar aici vei călări toată ziua, aşa că vei avea tot timpul să slăbeşti. Nădăjduesc că ştii să călăreşti ?

— In ultimii doi ani mai ales, am călărit aproape tot timpul. Ştii dealtfel că am vrut să deviu fermier, dar nu am reuşit.

— Tatăl tău mi-a scris despre aceasta. Dar pentru ce ai renunţat ?

— Am socotit că era o meserie prea plictisitoare. Timp de doi ani, am făcut în fiecare zi acelaş lucru. Am ajuns la capătul răbdării.

— Şi ce-ai mai făcut de atunci?

— De toate.

— Bănuesc, cel puţin, că ai stat cât mai mult în câmp deschis şi că nu te-ai mulţumit să tânjeşti în dosul unei tejghele.

— Nu, aceasta nu mi-ar fi plăcut deloc, răspunse James râzând. Nu m'am putut niciodată obicinui să rămân tot timpul într'un loc închis.

— Cu atât mai bine! Căci ceeace vei avea de făcut aici, nu se poate rezolva nici într'un birou şi nici între patru pereţi. Eu am plănuit încă dela început să-ţi dau o însărcinare grea şi plină de răspundere.

— Iţi sunt foarte recunoscător pentru aceasta. Este tocmai ceeace mi-a lipsit până acum: simţul şi datoria răspunderii.

— Admit, zise bătrânul zâmbind, că ştii să vorbeşti foarte frumos. Mi-a plăcut şi felul în care ai discutat cu Ring Locke. Mai trebue să-mi dovedeşti doar un singur lucru: că ai energia necesară slujbei pe care ţi-o voiu încredinţa. Să ştii că niciodată un om înţelept n'ar da o asemenea slujbă unui

străin din Est. Vreau totuşi să fac o încercare. Mai mult decât atât: vreau să mă conving, odată pentru totdeauna, dacă eşti vrednic să devii moştenitorul meu.

— Unchiule, dacă tu ai avea vârsta mea, ai fi în stare să duci la bun sfârşit lucrul pe care vrei să mi-l încredinţezi mie ?

— Desigur! Tot aşa de bine ca şi acum.

— Atunci îţi promit că va fi aşa precum doreşti. Voiu şti să înfrâng orice piedici.

— Dă-mi mâna, zise Traft întinzându-i dreapta. Imi placi din ce în ce mai mult. Să ştii că te voi ţine de cuvânt. Şi acum ascultă despre ce este vorba: Din cele opt sau zece mii de vite pe care le am, eu pierd în fiecare an cam o mie. Nici chiar cel mai bogat om n'ar putea suporta prea mult timp o astfel de pierdere. Tot astfel, li se întâmplă şi vecinilor mei Blodgett şi Hepp Babbitt. Dar desigur că tu nu ştii cum dispar vitele şi încotro sunt îndreptate.

— Bineînţeles că n'am de unde să ştiu!

— Ele dispar în văile dela vest de Diamant, continuă bătrânul. Diamantul este un platou foarte înalt, situat spre sud. Numai spre partea dinspre vest, coboară într'o pantă lină pe o lungime cam de patruzeci de mile. Coastele sunt acoperite de păduri dese, dar în văi se găseşte o iarbă foarte bună. Locul fiind şi foarte bogat în ape, o mare parte a cirezilor, în special vacile şi viţeii care nu port încă semnele mele, sunt îndreptate într'acolo. Hoţii omoară vitele bătrâne şi fură numai pieile şi carnea lor. Iar oasele sunt arse, chiar în acelaş loc. Aşa fiind, îţi dai uşor seama că furtul nu poate fi dovedit în niciun chip.

— Lucrul este într'adevăr destul de neplăcut, spuse gânditor James. Şi nu ştiu, zău, cum s'ar putea îndrepta. Nu bănuieşti că îngrijitorii tăi sunt înţeleşi cu hoţii ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai spui niciodată un astfel de lucru! Oamenii din Diamant sunt cei mai credincioşi din toată Arizona, dar şi cei mai periculoşi. Dealtfle tu singur te vei convinge în curând de aceasta, căci vei prelua conducerea lor.

— Intr'adevăr, slujba pe care vrei să mi-o încredinţezi nu este deloc uşoară. Crezi că oamenii aceia vor asculta de ordinele unuia ca mine ?

— Nu-ţi pot spune nimic, dragul meu, în această privinţă. Aceasta nu depinde decât de tine.

— Drept să-ţi spun nu ştiu — chiar cu ajutorul unor cowboyi atât de experimentaţi — cum o să pot pune capăt furturilor.

— Nici nu trebue să te gândeşti la un astfel de lucru! Problema, am rezolvat-o eu de mult. Tu, nu o vei executa decât din punct de vedere practic. Eu vreau să construesc

un gard de sârmă, de aici şi până la Diamant. Gardul acesta de sârmă ghimpată va avea o sută de leghe. Astfel vitele nu vor mai putea fi răspândite prin văi.

— Dar nu te temi că ridicarea unui asemenea gard, pe o distanţă atât de mare va întâmpina piedici de netrecut?

— Construcţia în sine, nu. Greutăţile vor începe de abia atunci când el va fi gata.

James pricepu în ce consta cea mai mare greutate.

— Nu crezi că oamenii din partea cealaltă se vor împotrivi unei asemenea construcţii ?

— Asta-i cea mai mare greutate. Mulţi oameni vor fi omorâţi. Deaceea, chiar Blodgett mă sfătueşte să nu împrejmuesc şi păşunea care trebue să rămână liberă. Locuitorii de aici urăsc tot ce stă în calea libertăţii lor. Cu toate acestea nici un om, în afară de hoţii de vite, nu va avea de suferit depe urma gardului meu. Eu am însă neapărată nevoie de acest gard, căci altfel ar însemna să mă ruinez.

— Te-ai întrebat vreodată dacă ai dreptul să construeşti un astfel de gard ?

— Desigur! Deşi şi în această privinţă părerile sunt împărţite. Dacă m'aş adresa autorităţilor şi dacă aş vrea să capăt autorizaţia legală, ar trebui să dovedesc că am fost furat, dând în vileag numele hoţilor. Iţi dai singur seama că un astfel de lucru n'ar fi tocmai prudent din partea mea. Şi apoi, el nici nu mi-ar conveni.

— Nu eşti de părere că ai putea produce aceste dovezi şi fără a arăta numele celor spre cari se îndreaptă bănuelile tale ? Poate că numai mărturia oamenilor tăi, va fi deajuns.

— Da! Ai poate dreptate. Dar vezi, slujbaşii mei se tem de justiţie. De îndată ce apar în faţa judecătorilor, susţin sus şi tare că nu ştiu absolut nimic.

— Am înţeles. Dar atunci, unchiule, cum rămâne cu dreptul dumitale de proprietate ?

— Mă bucur, dragul meu, că-mi pui o astfel de întrebare. Asta dovedeşte că nu eşti chiar atât de nepriceput precum pretinzi. Pentru mine dreptul de proprietate este chiar mult mai preţios decât «dreptul juridic». Conştiinţa mea îmi dă acest drept de acţiune, căci ştiu bine că, până la urmă, toţi oamenii vor trage foloase depe urma gardului.

— Dar cum de ştii aceasta? Şi apoi cum ai putea dovedi că într'adevăr ai dreptate ?

— Este limpede, cred, că de pe urma acestui gard, marii crescători vor trage mari foloase. Iar micii proprietari vor fi şi ei în câştig. Vor avea cel puţin un folos moral: vor deveni oameni cinstiţi, căci nu vor mai putea fura.

— Tu însă nu-i păgubeşti, interzicându-le accesul unei părţi de păşune care aparţine de fapt tuturor ?

— Nicidecum! De fapt, suprafaţa care va rămâne neîn-

grădiță va fi de zece ori mai mare decât suprafața de care au ei nevoie pentru turmele lor. Dealtfel construcția gardului va mulțumi și pe acei cari au mai rămas cinstiți dintre ei, căci ei vor fi siguri că nimeni, de acum înainte, nu va mai putea fura viteii altora.

— După câte înțeleg, aici toți proprietarii fură!

— Desigur! Și ei nici n'au măcar conștiința faptei lor.

— Și ce crezi că vor face ceilalți ?

— Așa zișii hoți de ocazie vor înceta să mai fure. Ceilalți însă vor tăia gardul și-și vor urma mizerabila lor îndeletnicire. Dar noi îi vom prinde ușor pe aceștia și-i vom lecui repede de furt. Vom întâmpina desigur multe greutăți. Dar tocmai deaceea te-am chemat pe tine.

Și zicând acestea începu să râdă zgomotos.

— Drept să-ți spun unchiule, mie toate acestea nu mi se par deloc simple.

— Nici mie. Am râs, numai pentru a-ți da curaj. Dar pentru numele lui Dumnezeu, nu te arăta față de oameni atât de îngrijorat. Altfel, nu vor mai avea niciun respect pentru tine.

— Cred că acesta va fi lucrul cel mai greu: să mă fac respectat de oamenii tăi, spuse James gânditor. Nu-mi poți da câteva sfaturi folositoare în această privință ?

— De astă dată, îți voiu face pe plac. Nu obicinuesc însă să dau sfaturi, căci nu sunt niciodată ascultat.

— Pentru mine, ele vor fi foarte valoroase. Ce ai face tu, de pildă, dacă ai fi în locul meu ?

Traft râse din toată inima.

— Nu ești chiar atât de prost, zise el. Ce-aș face eu în locul tău? Ei bine, iată: în primul rând m'aș duce în oraș și mi-aș cumpăra cel mai frumos echipament de cowboy pe care l-aș găsi. Firește, mi-aș cumpăra niște pantaloni mai vechi, căci pantalonii noui nu fac o impresie prea bună. Apoi aș căuta două revolvere și m'aș exersa să țintesc cu ele. In urmă, m'aș prezenta în fața oamenilor mei și, aducându-le la cunoștință că sunt conducătorul lor, le-aș vorbi foarte energic. Aș împărți munca egal între toți și nu m'aș da în lături să lucrez cot la cot cu ei. In niciun caz nu aș pune pe altcineva să facă ceeace aș putea să fac eu însumi. Din când în când aș petrece împreună cu oamenii mei. Totuși m'aș ține departe de chefurile lor și în special de nevestele lor. Le-aș împrumuta deseori bani, dar nu le-aș da niciodată calul, șeaua sau revolverul meu. Dacă oamenii mei s'ar certa vreodată cu un străin, le-aș lua numaidecât apărarea. Nu m'aș supăra deloc, dacă ei ar încerca să-și bată joc de mine. Insfârșit, m'aș sili să câștig dragostea celor cinstiți. Și aceștia sunt desigur în majoritate, iar pe ceilalți i-aș constrânge să-mi poarte respect.

— Aceasta e totul? întrebă James când unchiul termină. Mă aşteptam la greutăţi mai mari.

— Nu ţi-am spus încă lucrul cel mai greu, singurul pe care eu nu l-aş putea face.

— Şi care ar fi acesta?

— Să te căsătoreşti cât mai curând.

— Doamne Dumnezeule, nădăjduesc că nu mi-ai şi găsit o mireasă, nu?

— Nu. Dar sper că nu te aşteaptă nici o fată!

— Din fericire nu.

— Foarte bine! Vei observa însă că fetele de aici nu apreciază prea mult pe cei din Est. Totuşi bănuesc că vei şti să câştigi dragostea vreunei fete drăguţe. Inainte de a pleca spre cealaltă lume, mai vreau să aud chiote vesele de copii prin această casă. M'ai înţeles?

CAPITOLUL VI

Trecu o săptămână până ce oamenii din Diamant se întoarseră dela păşune.

In tot acest timp, James se scula dis dimineaţă iar seara se culca târziu. Se împrietenise cu Ring Locke, dela care căuta să afle tot felul de lucruri noui, pe care le socotea însemnate pentru noua lui carieră.

Locke era într'adevăr foarte politicos şi amabil. Dădea însă întotdeauna răspunsuri în doi peri. Ba chiar, în cele din urmă îl ocoli.

Nepotul se vedea destul de rar cu unchiul său. In orice caz, Traft nu se interesa deloc de activitatea noului său slujbaş.

James îşi cumpărase un cal special de cowboy — găsise foarte mulţi cai de călărie, dar nu-i plăcuse niciunul — şi călărea aproape toată ziua spre a cunoaşte mai bine imensa proprietate — câteva mii de hectare — a unchiului său. Fireşte el se întâlnea deseori cu celelalte echipe de cowboy ale lui Traft. Intotdeauna, în astfel de ocazii, se simţea tare stingher. Se ducea, deseori, la oraş şi astfel făcu multe cunoştinţe. Atenţia multora fusese îndreptată spre el. Dar mai ales femeile şi fetele tinere îl îndrăgiră mult. Iar James, care se lăsa uşor robit de farmecele sexului slab, vrând în acelaş timp să împlinească dorinţa unchiului său, încerca să se facă iubit.

Işi dădu repede seama că atracţia lui dispărea curând, după ce făcea cunoştinţă cu vreo femeie. Aşa dar, chiar şi pe acest tărâm, el era nesocotit.

Insfârşit, într'o dimineaţă pe când se afla în grajd şi ajuta la ţesălatul cailor, sosi un băiat de serviciu, care-i spuse:

— Oamenii din Diamant se află aici. Jupânul m'a trimis ca să vă chem la el.

Ii lăsă să aştepte puţin. Hainele lui James nu erau tocmai curate, dar el nu se duse să şi le schimbe.

«Hotărît lucru, gândi el, aceasta nu va face impresie proastă».

Apoi se îndreptă spre casele cowboylor. Erau cu toţii strânşi în faţa ultimei colibe. Unchiul nu părea să se afle printre ei.

«M'aş prinde, murmură el ca pentru sine, că bătrânul s'a ascuns undeva şi că se va prăpădi de râs dacă eu nu voiu ştie să mă prezint în faţa acestor oameni».

Deosebi mai multe feţe foarte ciudate. Şi aceasta destul de greu, pentrucă toţi oamenii semănau între ei, ba chiar, dacă-i cercetai mai cu luare aminte nici nu-i puteai deosebi unul de altul.

— Bună, băeţi! le strigă el. Aşa dar voi sunteţi oamenii din Diamant al cărui conducător am fost numit? Mă bucur să vă cunosc şi nădăjduesc că această bucurie va fi şi de partea voastră.

Cei mai mulţi răspunseră la salutul lui murmurând ceva sau chiar clătinând numai din cap. Dar oricât de binevoitor ar fi fost, James nu putu citi pe feţele lor prelungi, brăzdate şi arse de soare, nici urmă de bucurie. Erau oameni mai în vârstă. Totuşi lui James i se păreau foarte tineri.

— Cine a fost până acum conducătorul vostru? întrebă el.

Numai cu greu unul din ei răspunse:

— Dick Blue.

— Se mai află aci?

— Nu l-am mai văzut de mult.

— Dar unde este?

— Dacă ar exista o dreptate pe lumea asta, atunci el ar trebui să fie în iad.

— Pentru ce? întrebă James mirat.

— A fost împuşcat, luna trecută, la Diamant.

— Un accident?

— Pentru el, da, pentru noi însă, o mare binefacere.

Răspunsul nu constituia tocmai o încurajare pentru James. Se sili însă să şi ascundă uimirea.

— Care dintre voi e cel mai vechiu în slujba unchiului meu? mai întrebă el.

— Hump Stevens. El a făcut parte din prima echipă în Diamant. Se împlinesc şase ani de când este aici.

— Chiar ceva mai mult, adăugă unul din cowboy, care avea umerii puţin lăsaţi şi ieşise puţin din rânduri.

— Bine, Stevens, atunci tu vei face lucrurile pregătitoare, spuse James. Nădăjduesc că ne vom înţelege foarte

bine, cu toate că ea — şi recunosc aceasta — mă pricep mai puţin decât fiecare din voi în parte, la această meserie. Unchiul meu mi-a dat această însărcinare pentru că mai târziu eu voiu fi moştenitorul lui. Trebue aşa dar, să mă obicinuesc din timp cu meseria. Pentru aceasta mă bizui însă pe sprijinul vostru.

James căută să citească pe feţele lor impresia pe care o făcuse cuvântarea sa. Zadarnic!

— Sunteţi liberi până Luni dimineaţa, sfârşi el. Petreceţi şi odihniţi-vă!

Desigur, oamenii salutară cu bucurie prima lui hotărîre. Era un început fericit. Făcuse impresie bună. Cu toate acestea, James îşi dădea perfect de bine seama de greutăţile pe care avea să le întâmpine.

In timpul celor două zile ce urmară, zile de odihnă, el căută să nu se întâlnească cu niciunul din oamenii al căror conducător era.

Duminică după amiază, plecă călare spre oraş. Se întâlni cu mulţi cunoscuţi. Fiecare căută să-i descrie greutăţile pe care le va întâlni. Se părea că toată lumea era pornită să-l descurajeze. La început, James îşi bătu joc de cele ce i se spuneau, până la urmă însă lucrurile începură să-l plictisească.

Deaceea poate, el încercă s'o ocolească pe domnişoara Blodgett, fiica bogatului crescător de vite, cu care unchiu-său îi făcuse cunoştinţă. Dar privirile ei scrutătoare îl descoperiseră de acum, astfel că James nu se mai putu preface că nu o zărise.

Avea de altfel o înfăţişare foarte plăcută. Inaltă, sveltă, sprintenă, cu bucle castanii şi voinică, ea făcea impresia unei călăreţe desăvârşite.

James bănui că ea va încerca să-l ia în derâdere. Şi nu se înşelă.

— Vin tocmai dela poştă, îi spuse ea, unde m'am întâlnit cu Prentiss.

— Dar cine este acesta? întrebă James curios, cu toate că el ar fi putut bănui despre cine era vorba.

— Nu-l cunoşti încă pe Curly Prentiss? Face parte dintre oamenii dumitale.

— Eu nu cunosc încă pe niciunul din oamenii mei. Dar ce importanţă are faptul că te-ai întâlnit cu el?

— Niciuna! Curly a fost mai întâiu în serviciul nostru. Este un cowboy minunat. Numai că atunci când e beat, îi cam place să vorbească vrute şi nevrute.

— Cred că nu greşesc bănuind că azi Curly a vorbit despre mine.

— Deloc! V'aş sfătui chiar să vă feriţi de el.

Tânărul Traft o privi mirat. Fetele din Vest i se păreau tot atât de greu de înţeles ca şi cowboyi. Cu toate acestea, ea nu vroise să-şi bată joc de el... ci numai să-l prevină.

— Şi credeţi că din cauza aceasta, aş trebui să mă dezic de însărcinarea care mi s'a dat? Vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o arătaţi, dar eu îndrăgesc prea mult noua mea carieră şi Vestul, pentru a părăsi slujba pe care am obţinut-o. Bună ziua, domnişoară Blodgett!

Salută politicos şi se îndepărtă.

«Aşa dar, până şi fetele socotesc ca sigură înfrângerea mea», mormăi el ca pentru sine.

Şi intră în cea mai apropiată cârciumă.

Dughiana era plină de lume. Oamenii se grămădeau îndeosebi în jurul mesei de biliard.

Plecat peste masa de joc, un cowboy, care făcea parte din grupul oamenilor din Diamant, se pregătea tocmai să dea un pumn cuiva. James îl zări. Cowboyul simţi că cineva fixase privirile asupra lui. Roşeaţa obrazului său dovedea limpede că se cam întrecuse cu măsura.

— Şefule, şopti cowboyul când James se apropie, eu nu am provocat scandalul.

— Dar eu nici nu te-am învinovăţit de aceasta, răspunse James, care observase că privirea lui pătrunzătoare îl înspăimântase pe cowboy.

— Il căutaţi pe Curly? întrebă acesta.

— Da, răspunse grăbit James.

— Şeriful Bray l-a ridicat tocmai acum.

Se depărtă puţin pentru a nu fi auzit de ceilalţi.

— De mai mult timp, spuse el, Bray ne-a luat la ochi şi pentru că Prentiss era cam beat, a profitat de ocazie. Până azi însă, nu a reuşit niciodată să pună mâna pe vreunul dintre noi.

— Pe ce drum au plecat?

— Au luat-o dealungul şoselii. Inchisoarea se află de cealaltă parte a şinelor de tren.

James, deşi nu ştia încă ce atitudine va lua faţă de această întâmplare, porni în direcţia arătată. Gândul că unul din oamenii lui va fi întemniţat îl mâhnea. Aceasta ar fi fost împotriva planurilor sale. Şeriful Bray, pe care-l cunoscuse în treacăt nu-i făcuse o impresie prea bună. Astfel, el nu prea avea speranţe să poată obţine ceva dela el.

După ce trecu de şinele de fier, James îl zări pe şerif, urmat de câţiva oameni, lovind un cowboy care i se împotrivea.

James se grăbi într'acolo. Il recunoscu imediat pe cel arestat. Era un tânăr înalt. Deşi faţa îi era congestionată, nu părea atât de beat precât crezuse.

— Un moment, domnule şerif! strigă James. Aţi arestat 34

pe unul din oamenii mei. Vreau să știu și eu pentru ce ați procedat astfel?

Bray, un om dintr'o bucată, era un funcționar foarte încrezut. Pe pieptul lui strălucea pajura polițiștilor, are la brâu avea un revolver, de care nu se despărțea niciodată.

— Iată-l pe tânărul domn Traft! zise el cu glas batjocoritor. Iertați-mă! Nu v'am recunoscut imediat. Băiatul acesta a fost puțin cam gălăgios. Am fost nevoit să-l arestez.

— Ce înseamnă «prea gălăgiosă? întrebă James, care hotărîse cele ce avea de făcut.

— Felul lui de a se purta...

— Dar ce ai făcut, Prentiss? se adresă James direct cowboyului.

— Am cântat, șefule! Dar asta nu a fost pe placul dumnealui.

— Pornește! In închisoare poți cânta cât vrei, întrerupse șeriful. Nu te voiu opri de fel.

— Poate că ar fi mai bine, domnule șerif, continuă James, să nu dați atâta importanță unui fapt mărunt. Dar... haideți aici după colț. Vom putea vorbi în tihnă, fără să ne audă cineva. Prentiss, vino și tu!

Șeriful devenise șovăitor. Dar încercă să-și ascundă teama.

— Imi pare că ați luat-o prea repede, domnule Traft, spuse el.

James îl cuprinse pe Curly de braț. Se aflau în fața închisorii.

Prentiss se sperià. Iși dădea seama că lucrurile puteau lua o întorsătură tragică.

— Inainte !!! Ce mai aștepți? îi strigă șeriful înfuriat.

Și-l împinse spre scară.

— Niciodată, tună Prentiss amenințător, un om din Diamant nu a stat la închisoare.

— Vei fi tu primul, sbieră Bray.

— Garantez eu pentru el, interveni James. Si apoi, domnule șerif, nu aveți niciun motiv să-l arestați. Nu este chiar atât de beat, încât să nu și dea seama ce face.

— Te voi aresta și pe dumneata pentru că vrei să te împotrivești legilor statului.

Și zicând acestea, șeriful puse mâna pe revolver.

— Pentru atâta lucru aveți nevoie de o armă?, întrebă James batjocoritor.

— Șefule, strigă Curly, dă-te puțin la o parte. S'a isprăvit cu gluma!

— Curly, nu făcea vreo faptă necugetată. Sunt răspunzător petnru tine...

Sub impresia amenințării lui Curtiss, șeriful păru a se fi răzgândit.

 — Bine, Traft, zise el, dacă într'adevăr tu garantezi pen-

tru el, eu îi dau drumul. Dar bagă bine de seamă: să nu mai facă dezordini! De altfel, după cele ce a spus Curly adineauri, cred că vei avea multe neplăceri cu oamenii dumitale din Diamant.

— Vom vedea! In orice caz, eu îți mulțumesc, Bray. Hai Curly!

James și Prentiss o luară pe un drum lăturalnic, până ce ajunseră pe o stradă ce ducea afară din oraș. Tăceau.

Totuși când cotiră pe după colț, James se adresă lui Curly:

— Eu aș merge cu tine până acasă, dar mai am de făcut unele cumpărături. Te poți duce singur?

— Este o poruncă?

— Nu, o întrebare.

— Atunci n'am să mă duc acasă.

— Așa? In cazul acesta îți poruncesc să te întorci, pe drumul cel mai scurt la fermă.

— Pentru noi, cei din Diamant, porunca este sfântă. Aș vrea totuși să știu ce v'a hotărît să procedați astfel?

— Am vrut să te feresc de pușcărie, răspunse James uimit de acestă întrebare.

— Și deaceea mă veți face de râs în fața băieților?

— Cum? Nu înțeleg.

— Da? Ce vor spune camarazii mei când vor afla că m'am împrietenit cu noul șef?

— In privința aceasta să nu-ți face nici o grijă. Nu vor afla nimic.

Prentiss însă nu prea credea cele ce-i spunea James. Se îndepărtă mârâind. Nici nu făcu bine câtiva pași și se întoarse.

— Șefule, zise el, eu tot nu sunt mulțumit. Sunt între ciocan și nicovală. Am uitat să-ți spun că iubita mea se află azi în oraș. N'am mai văzut-o de două luni. Dacă nu mă voiu duce azi la ea, cu siguranță că mă va părăsi.

James observă că Prentiss nu îndrăznea să se împotrivească ordinului său. Totuși...

— Desigur, chestiunea pare foarte complicată, zise el gânditor.

— Nu pot, adăugă Curly, să vă rog să vă duceți la Nanny și să-i explicați cum stau lucrurile.

— Acesta nici n'ar folosi la nimic. Știi ceva, du-te acasă, schimbă-te și întoarce-te în oraș. Plimbarea te va trezi. Dar promite-mi că nu vei mai bea deloc în astă seară.

Curly îl privi uluit. Ii promise să-l asculte și porni vesel spre fermă.

James, la rândul lui era mulțumit că-și câștigase un prieten. Se grăbi înspre oraș, spre a face cumpărăturile necesare.

Pe măsură ce timpul trecea, forfoteala oraşului devenea din ce în ce mai mare. Cârciumile se umpleau, iar de stâlpii din fața lor stăteau legați caii cowboylor.

Tocmai când se pregătea să intre în restaurantul în care avea să se întâlnească cu unchiu-său, James fu oprit de unul din oamenii lui. Alți doi cowboy, care îl întovărăşeau pe primul, rămaseră puțin în urmă.

— Iertați-mă domnule Traft, spuse cowboyul pe un ton liniştit, dar destul de provocător, mă numesc Hack Jocelyn şi aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

— Eşti unul din oamenii mei?, îl întrebă James.

— Credeți ce vreți. Intr'adevăr, până acum am făcut parte din grupul oamenilor din Diamant, dar nu ştiu dacă aceasta va mai fi de acum înainte.

— Numai tu singur poți hotărî acesta. Ce vrei dela mine?

Jocelyn îl privi cercetător înainte de a-i spune:

— M'am întâlnit cu câțiva băeți dela Babbitt, care mi-au spus că a sosit un vagon de sârmă ghimpată pentru oamenii din Diamant. Fireşte, le-am spus că sunt nişte mincinoşi.

— Va trebui să-ți ceri iertare, căci lucrul este foarte adevărat.. Ne vor sosi chiar mai multe vagoane.

— Ei drăcie! Şi pentru ce, mă rog?

— Aceasta nu te priveşte. Dacă ai fi fost mai politicos, ți-aşi fi răspuns totuşi.

Ceilalți doi camarazi se apropiară de tovarăşul lor. Erau curioşi să vadă cum se vor sfârşi toate acestea.

— Sârmă ghimpată, continuă Jocelyn cu glas răstit, nu se întrebuințează decât pentru garduri. Dar nimeni nu-şi poate închipui că oameni de talia celor din Diamant vor fi puşi la o asemenea construcție.

— Nu văd nici o înjosire în aceasta. Construcția unui gard este o lucrare ca oricare alta.

Jocelyn se întoarse spre camarazii lui.

— Ați auzit? Mai întâiu ne-a dat drept conducător pe un filfizon din Missuri, iar apoi ne pune să construim garduri. Este posibil oare ca nişte oameni de vază ca noi să decadă într'atât?

James îl apucă de umeri. Işi dădu seama că Jocelyn nu avea nici o armă la el.

— Spune, prin «filfizonul din Missuri» mă înțelegi pe mine?

— Fireşte, domnule Traft, răspunse cowboyul dispretuitor. Dar pe cine altul?...

Fără a se gândi la urmări, James ridică braţul şi-l lovi cu pumnul în față pe Jocelyn. Acesta se prăbuşi la pământ.

— Eşti concediat, spuse James liniştit, imitând felul de a vorbi al cowboylor. Totuşi, dacă vii la mine şi-mi ceri iertare te voiu reprimi cu plăcere.

— Ar fi mai bine să-ţi procuri un revolver, tună Jocelyn.

— Iar tu ai face mai bine să vorbeşti mai puţine prostii. Recunosc că uneori, în toiul luptei, poţi rosti insulte la adresa potrivnicului, trebue să fi însă destul de curajos pentru a-ţi recunoaşte greşala. Cine nu poate face aceasta n'are ce căuta printre oamenii mei.

Ceilalţi doi cowboy îl luară pe Jocelyn pe braţe şi-l duseră cu ei.

Când James intră în restaurant, observă că printre cei care fuseseră martori la această întâmplare, se afla şi unchiu-său şi Ring Locke.

— Imi pare rău de cele ce s'au întâmplat, se adresă James lui Traft, dar netrebnicul cela m'a scos din fire.

— Mai întâiu să ne aşezăm la masă, propuse Traft.

Şi porni înainte. Ring şi James îl urmară. Nepotul se temea de mustrările unchiului. Dar spre marea lui uimire, acesta nici nu se gândea să-l dojenească.

— Am văzut desfăşurându-se întreaga scenă. Nu-ţi pot aduce decât o singură învinuire: sunt de părere că la început ai vorbit cam prea mult şi prea repede. Trebue să te dezobişnueşte de această meteahnă. Ce părere ai tu, Locke?

— Eu, aş fi vorbit cu totul în alt mod, răspunse, prevăzător, administratorul. Bănuesc că ceilalţi oameni l-au împins pe Jocelyn la această glumă. Nădăjduesc că până mâine se va îmbuna şi că se va reîntoarce. De nu...

Clătină îngrijorat din cap.

— Mă prind că se va reîntoarce, spuse Traft. Ce ne rămâne de făcut totuşi dacă nu vine?...

— Nu l-am putea înlocui?, întrebă James.

— In niciun caz, nu atât de uşor, răspunse Ring. Dar nu aceasta mă nelinişteşte... Trebue să ştii că Hack a ucis mai mulţi oameni, chiar şi pentru motive mai puţin însemnate, decât acesta.

— Adevărat, interveni Traft, de astă dată îngrijorat şi el. Ţiu să-ţi spun că, în ultimul timp, mai mult de nouă oameni, au murit de mâna lui.

— Cum?, se miră James. Oamenii aceştia sunt şi ucigaşi, pe deasupra?

— Nu uita, fiule, că te afli în Vest. Trebue să te obicinuești cu firea oamenilor de aici. In Missuri, acolo unde ai trăit până acum, când doi oameni se ceartă, se duc la judecată. Aci însă, în astfel de ocazii, se întrebuinţează revolverul, iar dacă unul din cei doi potrivnici este ucis, aceasta nu e socotit deloc drept crimă.

In după amiaza aceleiaş Duminici, James stătea împreună cu unchiu-său în pridvorul casei. Deodată, Jim îi arătă un cowboy care se apropia, dar care se ferea să fie văzut.

— Bud Chalfolk vine furişându-se, zise Traft.

— Dar cine e acesta?

— Bud e cel care împacă lucrurile. Este un diplomat de valoare. Intotdeauna când oameni din Diamant au vreo nemulţumire, Bud e trimis să facă pace.

James privi cu atenţie pe omul care urca poteca. Era mic de stat, dar foarte vânjos. Avea picioare cam strâmbe. Era aşa dar, un călăreţ de profesie. Fuma. Dar când ajunse în faţa scării, aruncă ţigara. Expresia lui de bunătate, faţa lui trandafirie, părul lui bucălat, îl impresionară mult pe James.

— Bună seara, domnule Traft! Bună, şefule! Imi daţi voie să mă aşez şi eu lângă dumneavoastră?

— Desigur, Bud, răspunse Traft politicos. Dar pari foarte obosit! Mi se pare că ai petrecut cam mult la oraş, hei?

— Nu sunt deloc ostenit, dar sunt tare supărat din pricina certei pe care aţi avut-o cu Hack. Şi ceilalţi oameni sunt indispuşi din cauza aceasta!

— Hack este aici?, întrebă James.

— A rămas dincolo, în casa noastră. Pentru el am venit doar!!

— Pentru ce nu a venit el singur?

— Nici nu a vrut şi nici nu a putut.

Bud întoarse capul. James schimbă o privire grăbită cu unchiu său. Acesta îl aprobă din cap: lucrurile se desfăşurau aşa dar, în favoarea lor. Deabia acum, îşi putea da seamă de caraghioslâcul întregei situaţii.

— Dar ce s'a întâmplat cu el? E beat sau bolnav?

— Şi una şi alta, răspunse Bud. In orice caz, acum, stă întins în pat.

— Atunci desigur că nu a putut veni să se scuze şi să-şi reia slujba... sau poate că el nici nu se sinchiseşte de ea.

— Ba, vrea să se reîntoarcă la serviciu. Ii va fi însă foarte greu să-şi ceară iertare. «Spune-i şefului, mi-a spus el înainte de plecare, că eu îmi cer iertare dacă îmi promite că nu mă va pune să sap gropi pentru stâlpii gardului».

James se stăpânea cu greu să pară sèrios

— Imi pare foarte rău, Bud, dar Hack va trebui să sape ca şi noi ceilalţi. Cowboyul îl privi pe Traft ca şi când i-ar fi cerut ajutor.

— Aceasta e treaba nepotului meu, zise Jim. In privinţa lucrului, va trebui să vă înţelegeţi numai cu el. Dealtfel o poţi spune aceasta şi celorlalţi oameni, el nu vă va pretinde niciodată o muncă pe care să nu o facă şi el.

— Foarte frumos din partea dumisale Nu tot aşa gândeau şi ceilalţi şefi sub ordinele cărora am lucrat. Dar cu Hack nu se poate discuta asupra acestui punct. Nu vrea nici în ruptul capului să sape gropi pentru stâlpi. Am încercat să-l convingem. Ştiţi ce ne-a răspuns: «dacă aş fi nevoit să sap, nu aşi admite să fac decât cel mult gropi pentru hoţii de vite din Cibeque».

— Desigur, spuse James, Hack nu era în toate minţile lui, când a spus aceasta.

— Probabil! Dar în unele privinţi, trebue să recunoaştem că are şi el dreptate. Nu v'a spus unchiul dumneavoastră ce urmări va avea construirea acestui gard?

— Nu.

— Atunci, am să vă spun eu, continuă Bud în şoaptă, ce susţine Hack şi ceilalţi oameni, cari sunt de mai mult timp aici şi cari cunosc mai bine decât mine pe oamenii din împrejurimi. Ei cred că, în timp ce noi vom construi gardul, se vor da lupte sângeroase, dar că ele vor fi încă şi mai aprige, când el va fi terminat. Oameni, de teapa lui Seth Haverley şi a lui Dunn, deabia aşteaptă să începem lucrul.

— Dar tu, Bud, tu ce crezi. Vom reuşi să construim gardul, sau nu ?

— Desigur că da.

— Bud, câţi din voi sunt pentru construirea gardului şi câţi împotriva lui ?

— Chiar azi de dimineaţă am discutat acest lucru. Am procedat la un fel de numărătoare secretă. Numai unul din noi s'a declarat împotriva gardului. Bănuim că acela nu poate fi decât Hack.

— Mă bucur să aud aceasta. Ce părere aveţi despre rostul acestui gard ?

— Tocmai aceasta ne încurcă şi pe noi, şefule.

— Cum ? Voi, oameni cu experienţă nu vă daţi seama dacă se cuvine să construim sau nu acest gard ?

— Vedeţi dumneavoastră, asupra acestui punct nu suntem de acord. Suntem convinşi însă că domnul Traft judecă lucrurile mai bine decât noi. Ştim că el nu ar fi în stare să facă cuiva o nedreptate. Deaceea, orice s'ar întâmpla noi suntem de partea lui.

— Aşa dar, singurul lucru care vă nemulţumeşte este că el m'a însărcinat cu această lucrare pe mine, nu ?

— La drept vorbind, chiar aşa e, răspunse Bud ruşinându-se.

— Vezi, iată ce ai făcut, spuse James, întorcându-se spre unchi-său care urmărea amuzat discuţia. Hai Bud, să mergem la camarazii tăi.

Printre cowboyi strânşi acolo lipsea, după cum era şi de aşteptat de altfel, doar Curly Prentiss. Hack Jocelyn zăcea

pe un pat lângă fereastră. Se vedea că-i era fare rău Ruşinat, căuta să-şi ascundă ochiul vânăt.

— Hack, i se adresă James, eşti din nou angajatul meu. Cu toate acestea, scuzele, pe care mi le-ai trimis prin Bud, nu m'au mulţumit deloc.

— Mi-am cerut iertare, numai pentru că mă simt legat de camarazii mei, dar vă spun din capul locului, gropi pentru stâlpi nu săp. Fac orice, gătesc, spăl, car apă, târguesc alimente, ascut chiar stâlpii, dar de săpat... nici în ruptul capului.

— Ia ascultă, îmi pui o condiţie ciudată. Imi face impresia că nu-ţi pare chiar atât de rău că m'ai insultat.

— Nici nu m'am gândit la aceasta. Vă pizmuiam numai pentru elegantul costum pe care îl purtaţi.

— Aşa dar, dacă Duminică îmi schimb şi eu cămaşa şi-mi pui o pereche de pantaloni lungi sunt un filfison, nu?

— Aceasta depinde de felul în care te îmbraci.

— In acest caz poţi fi liniştit Lucrurile pe care mi le-am adus din Saint Louis, nu vor mai ţine prea mult timp.

Jocelyn holbă ochiul rămas nevătămat, îl privi ţintă pe James, şi-şi exprimă nemulţumirea lui printr'un grohăit dispreţuitor.

Niciodată un conducător nu se purtase astfel.

In dimineaţa următoare, încă înainte de răsăritul soarelui, oamenii lui James porniră la drum. Se duceau la muncă. Era o adevărată caravană compusă din vreo treizeci de cai de călărie şi de transport, dintr'un camion tras de patru cai, încărcat cu sârma şi uneltele necesare, dintr'o căruţă, în care se afla bucătăria mobilă şi din numeroşi oameni.

Bătrânul Traft nu asistase la plecare.

Despărţindu-se de nepotul lui Jim, Ring Locke care venise să-şi ia rămas bun dela cei ce plecau, îl sfătui pe James să se oprească la o depărtare de cinci mile de fermă şi să-şi clădească acolo o baracă unde să cantoneze. In timpul parcursului, din distanţă în distanţă, avea să arunce baluri de sârmă. Insfârşit, după aceia, avea să înceapă construcţia gardului, pornind în direcţia opusă barăcii.

Totul merse foarte bine la început. Cantonamentul fusese ridicat, iar oamenii se instalară. Dar curând se ivi şi prima neînţelegere.

Curly se necăjea cu armăsarul lui James.

— Calul acesta, sburlit şi osos, zicea el, pare blând acum. Dar de abea aşteaptă prilejul să vă arunce la pământ şi să vă zdrobească ţeasta cu copitele. In afară de aceasta este prea râios pentru conducătorul oamenilor din Diamant.

— Aceasta mă priveşte numai pe mine, răspunse James liniştit. Sunt foarte mulţumit de calul meu.

 — Dar, adăugă Curly, nici chiar cel mai bun călăreţ

n'ar putea ține prea mult la el, căci este un animal foarte periculos.

— Cum așa? Calul s'a arătat doar foarte blând până acum.

— Luați bine seama, mâine vă va trânti din șea.

James nu-și dădu însă seama ce-l îndemnase pe Curly să provoace această discuție. In orice caz, el nu-i mai spuse nimic în această privință.

După masa de prânz, începu adevărata muncă. Inconjurat de cowboyi, care-l priveau foarte uimiț, James însuși săpă prima groapă a unui stâlp.

— Iată, strigă Hack Jocelyn, când șeful termină, aceasta e mormântul mândriei și influenței pe care o au oamenii din Diamant.

Iar ceilalți îi ținură isonul. La început James crezu că într'adevăr prezicerile lui Jocelyn se vor adeveri, totuși în scurt timp — deși cei mai mulți bombăneau supărați — oamenii începură să lucreze.

James alese trei oameni, care aveau să ridice stâlpii ce trebuiau înfipți în pământ. Oamenii aceștia mândrii, călăreții aceștia desăvârșiți socoteau totuși că acest lucru nu era prea defăimător pentru ei. Era însă un alt lucru cu care nu se puteau împăca de fel: țintuirea sârmelor și săpatul gropilor.

Din fericire se prezentară trei voluntari, Bud Chalfolk, Lonestar Holliday și Hump Stevens, care-și luară asupra lor această însărcinare.

Deoarece, gardul nu trebuia tras în linie absolut dreaptă, ci numai să fie mereu îndreptat spre Sud, James putu să usureze întru câtva munca oamenilor săi, să ocoolească suișurile prea mari și alte piedici ale pământului.

Șeful stabilea direcția gardului, pentru o anumită distanță, indica locurile unde trebuiau să fie fixați stâlpii, iar apoi se întorcea să lucreze. James era obicinuit cu munca, căci și în Missuri lucrase din greu la construirea unui gard. Cunoștințele și experiența căpătate acolo îi dădeau, fără doar și poate, o mare superioritate față de ceilalți cowboy, cari niciodată până atunci nu mai lucraseră la construcția unui gard. Totuși oamenii lui nu se sfiau să discute și să condamne fiecare amănunt în parte.

Pe James însă, nu-l supărau clevetirile lor. Dimpotrivă, el asculta cu răbdare propunerile lor și, când era false, le dovedea întotdeauna falsitatea vederilor lor. Bine înțeles că prin felul acesta de a se purta, el câștigă o mare influență asupra lor.

Spre seară, obosiți, murdari și înfometați, cowboyi se întoarseră în campament.

— După așa o muncă grea, zise Cherry Winters, ștergându-și fruntea cu mâneca cămășii, este un chin să mai

— Este totuşi foarte bine, răspunse Uphil Frost, că atunci când vom ajunge la baracă, nu va trebui să ne apucăm de gătit. Iar pentru aceasta trebue să-i fim recunoscători şefului.

— Eşi acì, Up?, întrebă un al treilèa. Credeam că ai rămas dejurnă la bucătărie, căcì nu te-am prea văzut lucrând.

— Nici n'ar fi atât de rău, zise Jackson Nay. In tot cazul, mâncărurile lui Up ne-ar grăbi sfârşitul, mai mult decât gardul acesta.

— In ceeace prìveşte gătitul, răspunse cel batjocotrit, m'aş lua la întrecere cu oricine.

— Dar noi, răspunseră mai mulţi oamenì deodată, nici nu am avut ambiţia să fìm bucătari.

Acestea erau glume cu totul inofensive. Mult mai răutăcioase erau însă observaţiile făcute la adresa lui James. El grăbea pasul, prefăcându-se că nu le aude, căci nu avea chef să răspundă. Şi apoi, era tare obosit. Il dureau oasele şi îl usturau băşicile dela mâini.

Campamentul fusese aşezat într'un câmp deschis. Numaì câţiva pini, în spatele lui, maì scăpaseră de securea pădurarilor. Locul nu era deloc frumos.

James, care până atunci nu înoptase niciodată sub cerul lìber, îşi aşternu, patul sub un copac, în aşteptarea mesei.

Oamenii glumeau pe socoteala bucătarului, pe care James îl angajase, nu în urma unei recomandaţii speciale, ci numaì din milă.

— Arată ca un mort, spuse Hack. Cum dracu să-l strigăm ? Put... Put... puişorul meu ?

— Nu ştie nimeni cum îl cheamă ?, întrebă cineva.

— Jeff Davis, spuse James, apropìindu-se de acel grup. Iar el vìne din Alabama. Este mut şi aude foarte prost. N'am reuşit să mă înţeleg cu el, decât prin scris.

— Doamne Dumnezeule ! Un bucătar mut ! Ce poate el să facă ?

— In orice caz, nu poate înjura. Este singurul în felul lui acì. Dar dacă se pricepe bine la gătit... puţìn îmi pasă de rest.

— Sărmanul Jeff !, exclamă James. El merită toată mila noastră. A fost rănit de un cowboy în gât şi deaceea nu poate vorbì.

— Probabil că era şi el unul din acela care vorbesc prea mult, zise Hack clătinând din cap.

Un zgomot asurzitor, îl împiedìcă pe James să răspundă. Bucătarul îşì chema oaspeţii la masă, bătând cu nişte linguri de metal pe fundul vaselor de cositor. Era ceva cu totul neobìcinuit pentru aceşti cowboy.

Uphil Frost, care adormise, tresări şi strigă înspăimân-

tat: «Vin Indienii!» Fu ultimul care ajunse în bucătăria instalată într'un camion.

Jeff își dădu seama că oamenii îl luau în derâdere. Dar nu făcu niciun gest de revoltă.

Curând totul se potoli: cowboyi mâncau cu lăcomie, unii așezați în jurul mesei, alții trântiți pe podea.

După cină, oamenii aprinseră un foc și se așezară cerc în jurul lui. Fumau. Nu mai erau zgomotoși ca înainte. James admira frumusețea napților din Vest.

Spre miezul nopții toți oamenii se culcară. Mulți din ei, nic nu-și scoaseră cismele.

James se aciui în culcușul său. Cu toate că era tare ostenit nu putea dormi. Privea dus pe gânduri, bolta înstelată. Vântul dinspre munți începu să sufle cu putere. Noaptea era răcoroasă.

Urletele fiarelor sălbatice se auzeau din ce în ce mai tare. James era îngrijorat. Desigur că animalele își făcuseră culcuș în apropierea taberei, iar acum urlau înfiorător.

James încercă să-și reamintească întâmplările zilei. Își propuse să-și scrie într'un carnet faptele mai deosebite. Își dădea seama că-i va veni foarte greu să facă acest lucru, deși multe din observațiile cowboyilor, meritau să fie însemnate.

Deodată, cineva îi smulse perna de sub cap. James tresări. Ce să fi fost aceasta? Vreo fiară? Oare animalele îndrăzneau să se apropie de oameni.

Se ridică, dar nu zări nimic. Poate să fi fost numai o veveriță sau un șarpe cu clopoței despre care cowboyi susțineau că mișună prin aceste locuri.

Zvârli cu cisma. Apoi vru să-și ghemuiască iar haina pe care și-o luase drept pernă. Dar o frânghie fusese legată de ea.

— «Ciudat!», murmură el auzind zgomot de voci omenești în jurul lui.

Pricepu despre ce era vorba. Cowboyi îi jucaseră o festă și acum râdeau veseli de gluma lor. Nu-i puteai asemui decât unor elevi de școală, care vroiau să facă trai rău profesorului.

Deslegă funia și o aruncă cât putu mai departe.

James nu era deloc supărat.

Unchiul îi spusese doar că numai dacă oamenii vor [illegible] atunci va putea deveni prietenul lor. Mulțumit [illegible] succes, James adormi.

În dimineața următoare James nu pomeni niciun cuvânt despre întâmplarea din cursul nopții. Se ferea să arate cât de obosit era. Plecă împreună cu ceilalți oameni la lucru, dar seara nu se mai întoarse în fruntea grupului. Rămase în urmă. Se spălă pe mâini și până la servirea cinei, căută să se culce puțin. Dar păturle lui dispăruseră. Se gândi mai întâiu că se înșelase asupra locului. Nu, tot acolo dormise

și noaptea dinainte. După multă căutare. zări însfârșit boccceaua sa cu lucruri. Atârna de vârful unui pin. Dacă el s'ar fi cățărat pe pomul înalt, așa obosit cum era, cu mâinile rănite, ar fi fost desigur de râsul oamenilor. Și în niciun caz nu trebuia să se expună unui astfel de spectacol. Altfel, autoritatea lui ar fi avut mult de suferit.

Văzându-l nedumerit asupra celor ce avea de făcut, mulți din cowboy începură să râdă batjocoritori. Ba chiar unul din ei începu să cânte: «dacă aș fi o păsărică»...

James se hotărî atunci la un joc foarte periculos. Căci dacă încercarea sa nu i-ar fi reușit, s'ar fi făcut și mai mult de râs, decât dacă s'ar fi cățărat în pom. Luă un revolver, ochi frânghia și trase.

Țintise bine. Balotul cu pături căzu la pământ. Își vârî revolverul în toc și întorcându-se către cowboyi uluiți le spuse:

— Nădăjduesc că nu voiu fi niciodată silit să trag asupra unui om.

— In niciun caz eu, șefule, nu vă voiu da acest prilej, strigă Curly.

James presimțea că oameni lui nu vor renunța mult timp la aceste farse, ba chiar că-și vor bate joc de faptul că el venea din Est. Ring Locke îl prevenise despre aceasta.

Nici în ziua și nici în noaptea următoare nu se întâmplă nimic deosebit.

Dar a treia noapte, fu deșteptat de un uruit îngrozitor. Pinul de lângă el se frânsese în două, iar în cădere îi atinsese picioarele. Crezu mai întâiu că un trăznet prăvălise copacul. Dar niciun nour nu acoperea cerul înstelat.

Ce se întâmplase? In timpul zilei, mai mulți oameni tăiaseră trunchiul, iar acum îl doborâseră asupra lui. Iar James scăpase ca prin minune. Dacă s'ar fi mișcat câtuși de puțin ar fi fost omorît pe loc. Dar el știa că oamenii lui nu avuseseră niciun gând rău, și deaceia nu se mânie deloc împotriva lor.

La sfârșitul săptămânii, așa după cum își propusese James, gardul fu terminat până la fermă. Noaptea dinspre Duminică, o petrecu singur în campament alături de bucătar, care-l prețuia din ce în ce mai mult.

A doua zi, nu se duse la unchiu-său, așa cum ar fi trebuit, ci rămase tot în tabără. Spre seară, cowboyi se reîntoarseră din oraș. Mulți din ei erau tare beți. James fu puțin mâhnit din pricina aceasta. Hack Jocelyn și Cherry Winters erau chiar atât de amețiți, încât fură luați pe caii camarazilor lor, primul pe cel al lui Bud, al doilea pe cel al lui Curly. Dar pe când Hack părea trist, Cherry era tare vesel.

Curly nu reuşi să-l împiedice pe acesta de a se ap pia de James:

— Şefule, îi spuse el, să nu-ţi închipui un singur ment că sunt beat. Recunosc că am băut câteva păhărele, toate acestea sunt mai treaz ca niciodată. Deaceea vreau profit de acest prilej şi să vă spun ce avem de gând să cem cu dumneavoastră. Da, acesta e doar..., dreptul m Aşa dar, în noaptea următoare...

Din păcate Curly puse mâna pe el, înainte ca să po sfârşi cele ce avea de spus.

După apusul soarelui, James făcu o mică plimbare. G gul bucătarului îl chemă la cină. Apropiindu-se de tabă îl auzì pe Curly spunând:

— Mai slăbiţi-mă cu fleacurile voastre. La drept vorbi el s'a purtat foarte frumos cu noi.

Aşa dar, Curly îi lua apărarea. Căci era limpede că ac «el» se referea la James. Era o rază de speranţă pentru ace sfârşit de săptămână, atât de întunecat.

A doua zi de dimineaţă, tabăra fu ridicată spre a fi in stalată cu vreo cinci mile mai spre Sud.

De data aceasta, James alesese o poziţie mult mai fru moasă. Campamentul fu ridicat pe coasta unui deal, acoperi de iarbă. In apropiere se afla o pădure. Se auzea freamătu molcom al undelor unui râu.

Dar James nu se putu bucura de frumuseţea locului căci, încă dela construirea campamentului, se iviră fel de fel de neînţelegeri. Tânărul Traft era tare supărat din pri cina acasta.

Insuşi Prentiss, care până atunci se ţinuse departe de toate batjocurile făcute la adresa şefului, deveni cel mai ne împăcat duşman al lui James. Acesta ştiind că toate certu rile se datorau intrigilor a patru cowboy, conduşi de Hack Jocelyn, ceru socoteală lui Curly:

— Spune-mi şi mie pentru ce te laşi întărâtat împotriva méa?

— Aşa dar, întrebă Prentiss tare şi ceilalţi doi cowboy cari se aflaseră prin apropiere desigur auziseră mustrarea şefului, nu mai sunteţi mulţumit de lucrul nostru?

— Dar nici nu e vorba despre aceasta, răspunse James. Dimpotrivă, voi lucraţi chiar mai mult decât trebue.

— Atunci, deoarece observaţia nu este în legătură cu serviciul nostru, eu o socotesc drept o insultă personală. Dacă nu sunteţi un laş, vom discuta acest lucru cu armele în mână.

— Ar fi o nebunie să faci din aceasta o chestiune de onoare, răspunse James supărat.

— Poate să ţi se pară ciudat, dar noi suntem obicinuiţi să ne apărăm fiecare singuri.

— Eu singur, nu mă pot apăra împotriva voastră. Deaceea am căutat să-ţi câştig prietenia. Ne înţelegeam foarte bine. Mi-ai fost de mare ajutor. Deodată însă te-ai supărat. Pentru ce?

— Pentru că mi-aţi spus că mă las întărâtat împotriva domneavoastră.

— Aceasta am spus-o, tocmai pentru că te vedeam supărat.

— Pe mine nu m'a întărâtat nimeni. Am fost silit însă să aleg între dumneata şi ceilalţi tovarăşi.

— Aşa!... Eu nici n'am vrut să cred în această posibilitate. Şi atunci ai trecut de partea lor, nu?

— Desigur. Şi deaceea chiar, vă pretind să-mi cereţi iertare faţă de toţi ceilalţi oameni.

James, pentru a pune capăt oricărei certe, ar fi vrut să-i îndeplinească această dorinţă, dar încercând să vadă până unde poate merge îndrăzneala lui Curly zise:

— Şi dacă nu vreau să fac aceasta?

— Dacă refuzaţi să-mi daţi satisfacţie pe calea armelor, voiu fi nevoit să vă pălmuesc.

— Dragul meu Curly, chiar dacă ai încerca în fiecare zi, tot nu ai reuşi să mă pălmueşti.

— Prea onorabile domnule Traft, răspunse batjocoritor Curly eu sunt cu totul de altă părere.

— De prisos să mai pierdem timpul vorbind, spuse James pe un ton rece. Dacă tu pui atât de mult preţ pe aceasta, eu sunt gata să-ţi cer scuze în faţa celorlalţi oameni.

Era tocmai timpul cinei. Cowboyi se îngrămădiseră în jurul bucătăriei ambulante. James se apropie de ei şi le spuse :

— Ascultaţi-mă, oameni buni! L-am întrebat pe Curly pentru ce se lasă întărâtat împotriva mea. Dar el a luat aceastǎ întrebare drept o insultă. Dar eu nici nu mă gândeam să-l supăr. Vroiam să mă împrietenesc cu el, căci aceasta mi-e necesar pentru lucrul cu care am fost însărcinat. Ţiu să vă spun că preţuiesc tot atât de puţin ca şi voi construcţia gardului. Dar datoria e datorie. Domnul Prentiss însă, m'a provocat la luptă. Şi pentru că nu vreau să-şi închipue că mă tem de ameninţarea lui, eu îl insult acum faţă de voi toţi. Il socotesc tot atât de netrebnic, ca şi pe toţi aceia cari se lasă întărâtaţi împotriva mea.

Cowboyi fură uimiţi. Curly nu răspunse nimic. Bud, împăciuitorul fu primul care întrerupse tăcerea :

— Dacă îmi îngăduiţi să-mi dau şi eu părerea, spuse el, aş propune ca diferendul acesta să fie judecat de unchiul dumneavoastră.

— Ţine-ţi gura, caraghiosule!, strigă cineva, probabil Hack.

Inainte ca Bud, să poată răspunde, Lonestar Holliday se apropie şi strită :

— Atenţiune băeţi, vine Frank Dunn !

CAPITOLUL VIII

Dinspre pădure se vedeau sosind doi călăreţi. Nu păreau a fi cowboy. Nici chiar James nu putea da vreo explicaţie asupra lor. Şi desigur că, fără de exclamaţia lui Holliday, el nu ar fi găsit deloc uimitoare sosirea celor doi străini. De multe ori până acum, James şi oamenii lui primiseră vizita altor călăreţi.

Primul din cei doi necunoscuţi avea înfăţişarea unui indian. Faţa lui bronzată, era umbrită de o pălărie neagră cu borul foarte mare. Avea o privire ciudată. Era îmbrăcat într'un costum de cowboy, dar purta pe deasupra lui, o haină din piele de cerb, roasă de veche ce era. Tovarăşul lui, care venea în urmă, era un tânăr uscăţiv. Avea înfăţişarea unui om foarte energic.

Cei doi străini, călăreau pe doi cai sălbatici, cu părul lung şi ţepoş.

Niciunul din cei doi necunoscuţi nu salutară şi nici nu adresară vreun cuvânt oamenilor lui James. Acesta ieşi din rândul cowboyilor şi privi cercetător spre primul străin. I se părea tare ciudat.

— Dumneavoastră sunteţi noul conducător al oamenilor din Diamant?, întrebă necunoscutul pe un ton neprietenos.

— Da, răspunse James pe acelaş ton.

— Aşa dar sunteţi tânărul Traft din Missuri ?

— Intocmai ! James Traft, este numele meu.

— Bună ziua, domnule Traft, zise călăreţul. Mă bucur să te cunosc.

Dar el, la rândul lui, nu găsi cu cale să se prezinte.

— Din nefericire, răspunse James, eu nu pot spune acelaş lucru, deoarece nu ştiu cu cine am onoarea.

Holliday se apropie de Traft şi-i spuse :

— Şefule, acesta-i Dunn, iar cel din spatele lui e Seth Haverley.

— Bună, Lonestar, spuse Dunn, dând din cap.

James era cam supărat de amestecul lui Holliday. Dar socoti că acesta nu avusese niciun gând rău. Apoi, după cum era obiceiul Vestului, pofti pe cei doi călăreţi, să stea cu ei la masă.

Dunn se prefăcu că nu aude invitaţia.

— Spuneţi-mi te rog, oamenii dumneavoastră construesc acest gard atât de lung ?

— Da, răspunse James râzând şi va fi şi mai lung încă.

— Si anume, cât încă ?

— Din cele ce mi-au spus oamenii mei, socotesc că va avea o sută de mile.

— Şi în ce scop, mă rog, este construit acest gard de sârmă ghimpată?

— Dar, domnule Dunn, nu vă puteţi închipui singur aceasta?

Frank făcu o mişcare cu mâna. Celălalt călăreţ se apropie de el şi îi spuse:

— Lasă-te păgubaş de astă dată! Haì să plecăm!

Dunn nu-l luă în seamă. Se adresă mai departe luì James:

— Desigur că îmi închipui rostul lui. Dar aş dori şi o confirmare din partea dumìtale. Spune-mi, bătrânul Traft a plănuit construcţia acestui gard?

— Dela sine înţeles!

— Suprafaţa pe care o îngrădeştè este proprietatea lui?

— Nu.

— Atunci cum de îşi permite să construìască un asemenea gard?

— Gardul nu înseamnă şi luarea în posesiune a terenului. El va împiedica numai furtul vìtelor unchìului meu.

— Dacă gardul se va oprì acì, mai spuse Dunn, el nu ne va păgubi cu nìmic. Dacă se va prelungì însă până la Diamant, atunci va fi dăunător pentru crescătorii de vite de acolo.

— Asupra acestui lucru nu-mì pot da nici o părere. Lucrez de prea puţin timp în această meserie pentru a vă putea spune mai multe.

— Nici nu vei rămâne prea mult timp la ea, spuse Frank batjocoritor.

Işì răsucì o ţigară şi-l privi pe James răutăcios.

— Hai odată!, întrerupse din nou Seth.

— Viitorul va hotărî asupra acestui lucru, zise James ascunzându-şi supărarea. Deocamdată eu am în grijă construcţià gardului. Iar când va fi terminat, oamenii mei vor fi destul de puternici, pentru a-l apăra.

— Socoteşti, aşa dar, că te poţi încrede în oamenii dumìtale?

— Cel puţìn, nădăjduiesc aceasta.

— Iar eu vă asigur că vă înşelaţi. Noi, cei din tabăra adversă ştim precis ce gândesc despre d-ta. Jocelyn sau Cherry Winters, chiar şi blajìnul Uphill Frost.

— Posibil! Nu sunt decât un începător în această meserie, iar domnii aceştia, despre care îmì vorbiţi, nu mă cunosc încă prea bine. Totuşi, aceasta nu schimbă cu nimic cele ce v'am spus înainte: construcţia gardului nu se va opri nici o clipă.

— In orìce caz, vă pot asigura că Cibeque nu va fi înconjurat, răspunse Dunn, mânios. Vom face tot ce ne va sta în putinţă spre a-l feri de această pacoste.

— Mă şi aşteptam la răzvrătirea dumneavoastră. In orice caz, eu vă mulţumesc pentru sinceritatea pe care mi-o arătaţi. Ştiu la ce trebue să mă aştept. Şi acum, socotind orice discuţie de prisos, vă rog să părăsiţi cantonamentul meu.

Dunn roşi de mânie. Tovarăşul său îl smuci de braţ, cu putere, încât Frank era cât pe aci să cadă din şea.

— Vino odată!, îi spuse el. Crezi că aşi putea suporta să fiu alungat de un netrebnic ca el?

— Dar eu v'am alungat de acum, adăugă James. Bineînţeles că cele ce am spus unuia se referă la amândoi. Repet pentru ultima oare: fugiţi cât mai repede de aici!

Rostind aceste cuvinte, James îşi dădu seama că lucrurile puteau lua o întorsătură tragică. Oamenii lui rămaseră încremeniţi, iar Dunn îl străfulgera cu privirea.

Haverley se plecă, apucă frâul calului lui Frank şi porni în galop trăgându-l după el şi pe Dunn, cu tot potopul de sudălmi al acestuia.

James îi urmări cu privirile. Când se întoarse spre ceilalţi cowboy, îl zări pe Prentiss vârându-şi, în buzunarul dela brâu, revolverul pe care-l ţinuse la spate.

De abia acum îşi dădu seama cât de mare fusese pericolul la care se expusese. Dar aceasta nu-i potoli întru nimic mânia.

— Sunteţi cu toţii nişte netoţi, se răsti el. Dacă i-aş povesti această întâmplare unchiului meu v'ar concedia pe toţi fără excepţie. De unde vroiaţi să ştiu cine e acest Dunn? Pentru ce nu mi-aţi făcut semn şi pentru ce nu mi-aţi luat apărarea? Şefule, răspunse Curly, noi am fost tot timpul pregătiţi pentru orice eventualitate. Dacă am fi intervenit s'ar fi ajuns desigur la o luptă sângeroasă.

— Curly are dreptate, afirmă Lonestar Hollyday. Dacă Dunn n'ar fi observat că el scosese revolverul pentru a vă apăra, lucrurile s'ar fi terminat mult mai rău. Frank are o mulţime de oameni pe conştiinţă, iar cei pe care i-a schilodit... nici nu mai pot fi număraţi.

— Imi permit să vă spun şi eu ceva, zise Hack Jocelyn. Aţi făcut foarte bine când i-aţi gonit pe netrebnicii aceia. Dar desigur că n'aţi fi procedat astfel, dacă aţi fi fost de prin partea locului. In orice caz, aţi face foarte bine să vă păziţi de Dunn.

— Ca?, strigă James furios. Mie nu mi-e frică de el. Şi la urma urmei... Poate că voi înşi-vă aţi urzit această poveste pentru a vă bate joc de mine. Sunteţi atât de mincinoşi, încât nu mai pot crede nici un cuvânt din cele ce-mi spuneţi.

— Şefule, întrebă Curly, când aţi spus «mincinoşi» v'aţi referit la noi?

— Dar la cine altcineva? Voi vă pretindeţi oameni de seamă, dar nu sunteţi decât nişte îngâmfaţi, nişte îndărătnici, nişte gâlcevitori

James, care nu-şi dădea seama cât de mult îşi mâhnise oamenii prin aceste cuvinte, porni — deşi bucătarul Jeff sună gongul pentr masă — spre pădurea apropiată.

Străbătând potecile neumblate, se mai potoli puţin, dar cu cât se gândea mai mult la cele întâmplate, se convingea că prin felul său de a fi, îşi periclitase mult situaţia, ba chiar până într'atât, încât să facă imposibilă continuarea lucrării cu care fusese însărcinat.

Supărat pe el însuşi, se întoarse în tabără şi se culcă numaidecât.

A doua zi, totul reintră în normal. Lucrul înainta foarte repede căci sârma putea fi ţintuită chiar de copacì. Numai rareori trebuiau să fixeze stâlpi susţinătorì. Poate că din această cauză oamenii deveneau din ce în ce mai paşnici şi mai înţelegători. Totuşi James privea cu neîncredere amabilitatea lor. Căci desfăcându-şi, seara, păturile observă că ele erau ude. Cineva vărsase o găleată cu apă rece peste ele.

James chibzui la ceèace avea de făcut. Cum să se răzbune? Construi un rug uriaş şi îi dădu foc. Vâlvătaia trezi pe toţi cowboyi, Furioşi, aceştia fugiră în pădure. Dar nici acolo nu putură dormi. Lumina vie a flăcărilor îi împiedica să aţipească. Iar James menţinu focul o jumătate din noapte pentru a-şi usca lucrurile.

In zilele următoare, nu se petrecu niciun incident mai de seamă. Tabăra fu mutată cu zece leghe spre Sud, lângă o prăpastie adâncă în fundul căreia curgea un pârâu.

Camionul trebui să plece la Flagerstown, iar la înapoiere şoferul îi aduse lui James o scrisoare din partea unchiului său, care-l întreba pentru ce nu venise niciodată la fermă spre a-i raporta despre mersul lucrărilor.

Dar James nu plecă într'acolo şi nici nu răspunse măcar la depeşă. Pe măsură ce lucrul înainta, devenea din ce în ce mai supărăcios. Cowboyi nu precumpăneau niciun prilej pentru a-i juca mereu alte feste. Fiecare ţinea să-şi dea părerea şi era foarte supărat dacă aceasta nu era luată în seamă.

James nu se putea odihni decât Sâmbătă după amiază şi Duminică, când oamenii erau plecaţi la oraş. El îşi petrecea deobiceiu acest timp, trasând linia pe care avea s'o urmeze gardul.

Luni disdedimineaţă o căruţă merse dealungul acestei linii. iar un om aruncă din loc în loc câte un ghem de sârmă ghimpată. Apoi carul, porni spre oraş de unde aduse alte materiale. Lucrul devenea din ce în ce mai greu, căci acum gardul trebuia construit pe deasupra prăpăstiilor primejdioase.

Intr'o dimineaţă, Bud Chalfolk îşi vesti şeful că, în cursul nopţii, mai multe baluri de sârmă căzuseră în prăpastie. Deaceea oamenii nu mai puteau lucra. James observă

că ceilalți cowboy erau bucuroşi de această întâmplare. El bănui atunci că era vorba de o nouă glumă pe care oamenii şi-o îngăduiseră față de el. Işi traduse bănuiala lui în cuvinte... nu tocmai măgulitoare. Impreună cu mai mulți cowboy se apropie de prăpastie. Intr'adevăr vreo douăsprezece gheme de sârmă căzuseră în fundul ei.

— Coborîți-vă şi aduceți materialul sus!, porunci James fără a sta mult pe gânduri.

— Ce? Cum? Să aducem sus sârma?! Dar aceasta nu e datoria noastră.

Se produse puțină zăpăceală. Unul după altul oamenii se apropiară şi se depărtară de marginea prăpastiei. Cu cât James era mai mânios, cowboyi deveneau mai liniştiți şi surâdeau mai batjocoritor.

— Bine, strigă el, scos din fire, atunci le voiu aduce eu singur.

Şi zicând acestea, coborî în grabă povârnişul. Dar prăpastia era mult mai adâncă decât crezuse el.

Apucă un bal şi-l urcă sus. De abia acum îşi dădu seamă că se socotise mult mai presus, decât era de fapt. Şi desigur, s'ar fi lăsat păgubaş de însărcinarea pe care şi-o luase, dacă oamenii lui n'ar fi continuat să-l privească răutăcios. Timp de două ceasuri nu făcu altceva decât să coboare şi să urce pereții prăpastiei. Iar când termină se adresă cowboyilor:

— Aşa, acum v'ați odihnit îndeajuns. Intoarceți-vă la muncă !

— Eram curioşi să vedem, spuse curtenitor Hump Stevens, dacă nu vă dă în gând să luați cu domneavoastră un cal de povară.

Din nou James, trebui să recunoască că unui începător — aşa cum era el — îi venea foarte greu s'o scoată la capăt cu aceşti oameni pricepuți.

Intre timp, Prentiss descoperise urme de copite. Atrase atenția tuturor asupra lor. Toți rămaseră uimiți

— Urmele sunt proaspete, spuse Curly şi provin dela cai nepotcoviți. Fără îndoială că oamenii din Cibeque au trecut pe aci.

— In acest caz, îmi pare rău că v'am învinovățit pe nedrept, îşi ceru iertare James.

Sincera lui mărturisire nu impresionă deloc pe aceşti oameni ciudați. Hotărît lucru, James avea mare ghinion căci orice spunea şi orice făcea era înțeles cu totul altfel, decât ar fi dorit el.

In Vinerea următoare, pe când luau micul dejun, Bud Chalfolk se apropiă de el.

— Toți oamenii spuse el, sunt de părere că noi am lucrat îndeajuns în această săptămână. Deaceea am dori tare mult să fim liberi azi după amiază şi mâine.

— **Pentru ce?**, întrebă **James.**

— Se dă o mare serbare la Flag. Mulţi din noi iau parte la concursurile hipice anunţate.

— Dar nu puteţi părăsi lucrul pentru a vă duce la serbare.

— Ba da. Mai ales că noi socotim că ridicarea gardului mai poate aştepta. De fapt, marea serbare are loc la 4 Iulie. Dar atunci vom fi prea departe de oraş pentru a ne mai putea duce acolo. Deaceea, vrem să mergem acum.

James nu prea ştia ce hotărîre să ia. Nu-şi dădea seama dacă cererea lor era dreaptă sau dacă ea însemna o răsvrătire împotriva lui. Dar dacă el nu le-ar fi îngăduit să plece, cu siguranţă că ei ar fi făcut tot după bunul lor plac. Dacă ar fi cedat însă stăruinţelor lor, se temea ca nu cumva să-şi bată joc de el şi să triumfeze de reuşita farsei pe care i-au jucat-o.

— Faceţi ce vreţi, îi răspunse el lui Curly, punând capăt oricărei discuţii.

Se bucură totuşi văzându-şi oamenii plecând veseli şi mulţumiţi. Nu-l supără decât un singur gând: niciodată cowboyi aceştia nu-l vor considera ca pe unul de al lor. Altfel, poate că l-ar fi invitat şi pe el să meargă cu ei. Ar fi fost tare curios să vadă asemenea concursuri. Dar probabil că oamenilor le era ruşine cu şeful lor, tocmai pentrucă el era din Est.

Mâhnit, James se îndreptă spre pădure. Deodată auzi în urma lui pe cineva care-i strigă:

— Aţi face mai bine, şefule, să nu vă duceţi singur. Cel puţin luaţi-vă arma cu dumneavoastră!

James privi în urma lui. Cel care-i vorbise nu era altul decât Jeff bucătarul. Aşa dar el nu era mut şi probabil nici surd, după cum socotiseră ei. Conducătorul oamenilor din Diamant se strădui să afle pentru ce se prefăcuse el atâta amar de vreme. Zadarnic însă. James era atât de fericit că are un prieten, încât îi promise că nu va divulga nimănui taina lui.

Totuşi el nu ascultă sfatul lui Jeff şi se avântă fără armă în pădure. Liniştea de acolo, îi potoli supărarea.

Era primăvară. Flori vesele răsăreau pretutindeni. Veveriţele, jucăuşe săreau din cracă în cracă. Păsărelele ciripeau. Din când în când, gingaşele căprioare sau cerbii cei majestuoşi coborau sărind spre izvorul limpede. Zăpada stâncilor strălucea în bătaia razelor de soare.

James se gândea la sarcina pe care şi-o asumase şi la răspunderea pe care o avea faţă de unchi-său. Era trist. Işi dădea seama că nu era la înălţimea slujbei sale.

Abea spre seară, se întoarse în cantonament. Mâncă repede şi se culcă.

 James era frământat de această neputinţă. Era din ce în ce mai mâhnit. Nici nu mai avea poftă de lucru. Ba chiar

se decise să se ducă la unchiu-său, să-i mărturisească greutățile prin care trecea și să-l roage să-l lase să plece înapoi în Est.

Tânărul Traft era o fire hotărîtă. Plecă imediat spre fermă. Bătrânul Traft nu era însă acolo. Plecase și el la serbarea din Flagerstown.

Poate că soarta dorea astfel. Poate că destinul vroia să-i economisească lui James rușinea de a-și arăta neputința. Poate că întâmplarea voise să îndepărteze pe unchiu, înainte de a afla de nereușita nepotului.

Și James se răzgândi. Să mai încerce odată! Se îndreptă spre oraș. Ajuns acolo, intră în cortul în care servea fetița cea cu ochi căprui pe care o întrebă:

— «Ce-ați face dacă v'ați da seama că sunteți pe cale de a fi biruit în luptă?»

— Ași continua lupta, răspunse ea.

Iar cuvintele ei îl îmbărbătară.

Se îndreptă apoi spre arenă și se amestecă cu mulțimea, care venise să privească desfășurarea concursurilor.

Unchiu-său îl zări și-i făcu un semn să se apropie de el. Fu foarte prietenos. Era tare mulțumit că James venise la oraș în hainele de lucru.

— Oamenii tăi, îi spuse Traft au câștigat mai multe premii.

Și într'adevăr, nouă din cowboyi al căror comandant era, cuceriseră laurii victoriei.

Curly Prentiss ieșise primul la concursul de călărie al armăsarilor sălbatici. Hack Jocelyn, triumfase la prinderea taurilor cu lațul. Bud Chalfolk fu minunat în acrobațiile sale. Jack Way se dovedise un adevărat maestru, călărind în picioare pe doi armăsari deodată. Însfârșit, Lonestar Holliday se arătă a fi un toreador desăvârșit.

James era foarte mândru de victoriile «băieților» săi. Nu mai departe de ieri, ar fi fost în stare să strângă de gât pe fiecare din aceștia netrebnici, azi însă i-ar fi îmbrățișat pe toți. Dar cum să procedeze pentru a dobândi dragostea și respectul acestor cowboy?

Se întoarse la fermă împreună cu unchiu-său, se bărbieri și-și schimbă hainele, desigur nu în cinstea oaspeților lui Jim, care veniseră să-l felicite pentru succesul oamenilor lui.

Plecă imediat după cină și porni în galop spre Flagerstown. Se ducea la bal. Acolo avea să se întâlnească cu Molly. Vroia să dovedească cetățenilor din acest oraș, atât de mândri de origina lor vestică, că e în stare să câștige, nu numai respectul oamenilor din Diamant, dar chiar și dragostea celei mai frumoase fete din tot ținutul. Va reuși oare?

CAPITOLUL IX.

James se întoarse singur în campament. Era trist și abătut. Aflase lucruri înspăimântătoare pentru el.

Nu-l găsi acolo decât pe bucătar, care dormea liniștit sub un copac. Se îndreptă spre pădure. Numai acolo afla liniștea trebuitoare sufletului său, atât de frământat.

Se judeca foarte aspru. Toate greșelile pe care le săvârșise mai înainte nu însemnau nimic față de aceia pe care o făptuise acum: o îndepărtase pe Molly de el. Da! Nu crezuse cu putință ca o ființă atât de gingașă să fie sora unui bandit și a unui ucigaș. Pentru ce o mâhnise, prin cuvintele sale nesăbuite? Pentru ce o făcuse să-i fie rușine de fratele ei? Ce înrâurire putea avea asupra ei faptul că frate-său era un netrebnic? Niciuna! Fusese inconștient în acel moment. Și pentru ce încercase să o sărute cu forța? Desigur, ea crezuse cu totul altceva, decât fuseseră adevăratele lui intenții. Firește, dacă nu ar fi procedat astfel, ea nu l-ar fi pălmuit, dar fără această palmă, el nu ar fi simțit focul acelui sărut feciorelnic. Oare aceasta era prima vâlvătaie a unei dragoste mari și curate? Ea își dădea oare seama de aceasta?

Deodată, i se păru că zărește privirea ei plină de mustrări așa după cum fusese ea atunci după ce el o sărutase. Străfulgerarea ei, îi aminti privirile tăioase ale lui Frank Dunn.

Dar pentru ce fusese ea atât de furioasă împotriva lui? Pentru că îi pomenise de prăpastia care exista între el, moștenitorul lui Jim Traft, și ea, mica colonistă din pădurile seculare ale Americei?

Așa dar, ea îl socotea drept un om lipsit de bună cuviință, care prin înfumurarea lui distrusese dragostea ce încolțise în sufletul ei. Dar el, nu putea repara oare această greșală?

Nu-i rămânea decât o singură mângâiere. Avea destul timp înaintea lui pentru a putea chibzui cum trebue să lupte pentru a o câștiga pe Molly căci, dela sine înțeles, el nu se putea împăca cu gândul de a renunța la ea.

Printre trunchiurile copacilor, se zăreau câțiva cowboy care se întorceau veseli din oraș. Un gând neliniștitor se cuibări în mintea lui James. Dacă vreunul din ei îl zărise în apropierea lui Molly, va folosi acest prilej pentru a-l zeflemisi și bate joc de el. Numai cu puține zile înainte, acest gând l-ar fi hotărît să se cufunde și mai mult în singurătatea pădurii, azi însă, sub înrâurirea sfatului tinerei fete, se decise să înfrunte pe dușman și să vadă întrucât era justificată temerea sa.

După ce mâncară, cowboyi se așezară roată în jurul fo-

cul lui James nădăjduia că ei nu l vor observa, dar unul dintre ei îl zări totuşi. Spre uimirea lui, toţi se ridicară în picioare şi-l priviră cercetători. Ii trebui foarte mult curaj pentru a nu se întoarce în pădure şi pentru a se apropia de ei.

— Bună seara, băieţi, le spuse el prietenos, v'aţi întors mai devreme decât mă aşteptam. Am fost şi eu la serbarea hipică şi am văzut cum aţi câştigat atâtea premii. Cele mai frumoase premii! Sincerele mele felicitări.

Dar niciunul nu răspunse la salutul său.

James aruncă câteva aşchii pe foc. Apoi se îndreptă spre copacul sub care se afla bagajul şi păturile sale de dormit.

— După câte am auzit, strigă Bud Chalfolk, aţi câştigat şi dumneavoastră un premiu, al sărutatului. Mi se pare că-i spune «Ordinul Albastru din Missuri».

Toţi cei de faţă începură să râdă zgomotos.

Cherry Winters se apropie de James. Işi plecă obrazul, vânăt de băutură, spre urechea şefului. Acesta îl îmbrânci. Cherry se clătină şi căzu pe spate, peste un maldăr de lemne.

— Domnilor, nu-mi veţi da crezare, continuă Bud, care nici el nu era prea treaz, bănuiţi pe cine a sărutat şeful nostru? Pe uşurateca Molly Dunn!

In clipa aceia, James nu-şi mai dădu seama ce face. Se năpusti asupra lui Bud şi-l doborî la pământ. El alunecă printre copitele cailor ce se aflau acolo. Il lovise atât de straşnic, încât Bud nu mai fu în stare de nici o împotrivire.

Curly Prentiss eşi din rândul oamenilor, înaintă spre James şi-şi aruncă pe jos pălăria.

— Ce faci caraghiosule?!, se răsti el. Bud este prietenul meu. In numele lui...

— Ce vrei, grăjdarule?, zise James batjocoritor. Vrei oare să te iei la harţă cu mine? Nădăjduesc însă că boxezi mai bine decât dansezi, căci altfel ţi-ar merge tare prost.

Jignit, Curly îşi scoase basmaua dela gât şi vesta. Işi desprinse brâul şi îl dădu lui Jack Way să-l ţină. Apoi se aşeză la pământ pentru a-şi scoate pintenii.

Această zăbavă îl făcu pe James şi mai nerăbdător. Ardea de dorinţa de a lupta însfârşit cu acest netrebnic.

Curly sări în sus. Era întocmai unui taur asmuţit. Se pregătea să se repeadă asupra adversarului, dar Uphill Frost îl reţinu.

— Un minut, te rog!

— Lasă-mă în pace!, strigă Curly smucindu-se. Am să-l distrug pe acest şef care nu se pricepe decât să facă curte fetelor!

— Chiar aşa să faci, băiete, îl conjură Frost. Vreau numai să pun rămăşag pe victoria ta.

Scoase mai multe bancnote din buzunar. Ceilalţi cama-

razi îl imitară. Toţi pariau pe succesul lui Curly. Nimeni pe cel al lui James. Dacă el nu ar fi fost atât de abătut ar fi râs desigur de graba lor.

— Primesc orice prinsoare, spuse James. Şi voiu plăti chiar doi, pentru unul.

Toţi oamenii strigară, deodată:

— Curaj Prentiss! Arată-i ce înseamnă, să se lupte cu tine! Nu uita că lupţi pentru onoarea oamenilor din Diamant.

Curly atacă primul. Era foarte prevăzător. Dar James se feri de lovitură şi-l lovi cu pumnul în coaste pe cutezătorul Prentiss. Curly era cât p'aci să-şi piardă echilibrul. Cowboyi urlară de furie.

James îşi dădu numaidecât seama că Prentiss nu prezenta un mare pericol pentru el. Precât era de trufaş, atunci când se afla călare, pe atât era de neputincios acum. Se bălăbănea pe picioare şi se poticnea mereu. Nu era deloc sprinten.

După ce-l lovi de câteva ori, ameţindu-l, James socoti că nasul de vultur al adversarului său ar fi cel mai vulnerabil punct al lui.

...Sângele curgea şiroaie din nasul lui Prentiss. Era atât de slăbit, încât nu mai putea plasa nici o lovitură. Atunci James profită de acest prilej, şi dintr'o directă solidă îl culcă la pământ.

Curly privea uluit în jurul lui. Cei care pariaseră pe el erau tare mânioşi.

— Scoală-te, nătăfleţule!, îi strigă în batjocură Hack Jocelyn. Sunt în joc banii noştrii.

Şi Prentiss se ridică. Era tare îndârjit. Dar curând îşi dete seama că bunăvoinţa nu-i putea folosi la nimic. Loviturile lui nu aveau nici o înrâurire asupra lui James. In schimb însă pumnii acestuia deveneau din ce în ce mai puternici.

Doborît de trei ori în şir la pământ, Curly nu mai fu în stare să se ridice.

Intre timp Bud se desmeticise. Ba era chiar atât de treaz încât îşi dădu seama de situaţie.

— Cum e cu putinţă una ca aceasta?, întrebă el, clătinând din cap. Cu ce ne-a lovit măi Curly?

— Par'că ar fi fost un fier, răspunse Prentiss pipăindu-şi nasul sângerând.

James se apropie de adversarul lui.

— Spune, Prentiss, ţi-e de ajuns?

Curly îl privi furios.

— Nu-mi dau încă bine seama de cele ce s'au întâmplat. Recunosc totuşi că sunt învins.

 — Şi cine a provocat această luptă?, mai întrebă James. Eu?

— Dacă-i aşa, atunci spune-mi, ai de gând să mă ameninţi iar cu împuşcarea, sau vrei să ne strângem prieteneşte mâna, aşa cum ar face doi oameni cumsecade ?

Curly se ridică — cu toate că-i venea foarte greu să se ţină pe picioare — şi strânse cu putere mâna pe care i-o întinse James.

— S'a isprăvit cu banii noştri !, mârâi Jocelyn.

Il privi dispreţuitor pe Curly şi se îndepărtă.

Bud Chalfolk încercă să se ridice. Ii venea destul de greu, căci lemnele pe cari stătea, cedau sub greutatea lui.

— Mai bine rămâi acolo, îl sfătui James în batjocură. Dacă te ridici voiu fi din nou nevoit să te dobor.

— Dar eu nu m'am luptat cu dumneata, răspunse Bud descurajat. Numai Curly s'a arătat viteaz.

— Te-ai purtat ca un netrebnic şi ai primit răsplata care ţi se cuvine. Dacă ai vrea să lupţi cu mine, ar trebui ca un alt camarad al tău să se bată pentru tine.

Bud privi întrebător în jurul lui. Dar niciunul dintre cowboy nu se grăbea să primească provocarea lui James. Privindu-l pe şef, Chalfolk îi spuse :

— Pe semne că şi dumneata te numeri printre aceia cari atunci când încep să se bată nu se mai pot opri.

— Da, chiar aşa !

— Dar eu nu vroiam să vă supăr cu nimic. Am spus numai că...

— Dacă mai adaugi un singur cuvânt, te fac una cu pământul, m'ai înţeles, strigă James. Cere-mi imediat iertare că de nu, — îţi arăt eu ţie !

— Numai pentru că am spus despre Molly că este o «uşuratecă» ?

James îl privi ameninţător.

— Desigur, şefule, că îmi pare rău de cele ce am spus. Dar nu vroiam să o insult prin aceasta.

— Primesc scuzele tale. Dar de unde ştii că am sărutat-o pe Molly ?

— Te-am văzut cu ochii mei, şefule, răspunse Bud, când ai îmbrăţişat-o pe fată. Atunci ea ţi-a tras o palmă. După ce i-ai dat drumul, te-a sărutat.

James privii înmărmurit spre ceilalţi cowboy. Se uitau la el miraţi. Lucrurile luau din ce în ce o întorsătură mai gravă. In orice caz acum, James era privit cu mai multă bunăvoinţă. Deaceea simţindu-se întrucâtva stăpân pe situaţie, zise celor de faţă :

— Vă daţi seama, sper, că Bud trebue să fi fost tare beat. Altfel n'ar fi batjocorit pe fată şi nu mi-ar fi făcut mie un rău.

— Dar, adăugă Bud, nu înseamnă să faci rău cuiva atunci când spui că a sărutat o fată. In orice caz, la noi în

Arizona aceasta nu e deloc o ruşine. Da noi suntem chiar mândri că aţi reuşit s'o câştigaţi pe Molly Dunn. Pe mine şi pe Lonester ne-a refuzat, iar pe Jocelyn l-a îndepărtat dela ea cu atâta scârbă, încât el săracul nu şi-a revenit nici până acum.

— Atunci, cum de poţi spune că este o uşuratecă ?

— N'am luat-o în nume de rău, spuse Bud. Aşi fi putut tot atât de bine spune «o puştancă», sau «un drac de fată». Imi cer iertare însă pentru acest cuvânt, dacă bănuiţi că el ar putea fi insultător pentru Molly.

— Şi eu regret, spuse James, că te-am înţeles greşit. Şi-i întinse mâna pe care Bud i-o strânse bucuros. Şeful observă atunci că şi ceilalţi cowboy în afară de Jocelyn şi Winters deveniseră mai prietenoşi.

Când se reîntoarse în cantonament, James era foarte mulţumit că învăţase boxul încă din copilărie şi că se antrenase continuu la acest sport.

Dacă Prentiss l'ar fi învins, autoritatea lui ar fi fost ştirbită pentru totdeauna.

CAPITOLUL X.

Oftând, Molly puse la pământ, hârdăul de apă pe care tocmai îl umpluse la izvor.

Trecuseră două săptămâni decând se întorsese dela Flagerstown. Zilele i se păreau ani. Totul în jurul ei era schimbat. Nu se recunoştea pe sine însăşi. Credea că nici odată nu va mai putea fi fericită.

Gânditoare, privea hârdăul de lemn dinaintea ei. Era tot acela pe care-l cărase de nenumărate ori în copilărie, atunci când de abea putea să-l ridice ? Iar acesta era acelaş izvor spre care altădată alergase voioasă? Da. El şerpuia tot aşa de sglobiu printre stâncile acoperite de muşchiu. Dar cât de străine i se păreau toate acestea acum ! Iar bazinul în care se revărsa şuvoiul de apă i se părea destul de adânc pentru a se putea îneca în el. Dacă ar avea numai curajul s'o facă... Dar ea se cufundase de multe ori înlăuntrul lui pentru a înota. Aşa dar, nu aceasta era calea prin care să-şi pună capăt suferinţelor ei...

Ce fericită se simţise, în mijlocul acestui colţ umbros ? Ce bine cunoştea fiecare copac în parte şi fiecare floare care se oglindea în apa limpede a pârâului ! Lângă izvor se aflau mai multe lespezi cenuşii de piatră, pe care Molly se jucase când fusese copil şi se gândise când se făcuse mare.

Aci, departe de şoseaua străbătută de călători şi de casa sgomotoasă, Molly îşi petrecea ceasuri întregi împărtăşindu-şi secretele doar veveriţelor şi păsărelelor ce săreau din cracă în cracă. Din când în când, vreun vânător îndrăzneţ se apropia pe furiş de acest colţ singuratec.

Toate acestea o lăsau nepăsătoare acum, ca și când zilele petrecute la Flagerstown i-ar fi distrus admirația pentru frumusețile naturii. Ori încotro își îndrepta pașii ea nu-l vedea înaintea ei decât pe James.

In sufletul ei, se dădea o luptă chinuitoare. La început, sub impresia convorbirii cu James, se simțise înjosită și insultată. Pe atunci îl ura pe Traft. Cât de mult ar fi vrut ea acum să-i arate că este demnă de a fi sora faimosului Dunn? Ar fi vrut să aibă și ea o faimă. Iși propuse să-l chinuiască într'atât pe bietul băiat încât să-l facă să-și iasă din minți. Se hotărîse să-l încurajeze pe Bud Chalfolk, să fie foarte drăguță cu Prettiss și să se prefacă anume că primește propunerile lui Hack Jocelyn.

Seth venea deseori în casa lor. Intotdeauna pretexta că are de vorbit cu Frank, totuși Molly știa bine că o căuta pe ea. Andy îi ațînea calea de câte ori ieșea din casă. Cât despre Jocelyn, într'o Duminică, scăpase de el numai datorită faptului că se ascunsese pe după tufiș, atunci când îl zărise.

Mult timp nu-și dădu prea bine seama de cele ce petreceau cu ea, mai târziu trebui să-și mărturisească ei însiși că era îndrăgostită. Și cu cât lupta mai mult împotriva acestui sentiment, cu cât vroia să se arate mai mândră față de el, cu atât creștea și dragostea ei pentru James. Când era singură rostea fără să vrea numele lui, iar noaptea în mica ei odăiță plângea de dor după el și se mânia pe ea singură, învinovățindu-se de slăbiciune.

In fiecare zi când venea să ia apă dela izvor se odihnea pe lespezile dela gura lui. Gânduri vijelioase i se ciocneau în minte. Dar niciodată ele nu o năpădiseră cu atâta furie ca acum.

Cu hârdăul în spinare, porni spre luminișul din apropiere în dosul căruia se afla ogorul pe care tată-său îl cumpărase acum vreo douăzeci de ani. E drept că mai stăpânea și în altă parte vreo sută șaizeci de pogoane de pădure, dar bătrânul Dunn nu făcuse niciun act de proprietate, astfel că legea nu-l recunoștea ca fiind proprietarul acelui teren. Ogorul era cultivat cu porumb, cu fasole și cu cartofi. Inainte vreme, Frank se ocupa de el. Acum însă îl lăsase în grija mamei și a sorei, deși el nu avea nici o slujbă, căci fusese concediat în urma neascultării sale, dela ferma la care fusese angajat.

Pentru prima oară în viața ei, Molly era mâhnită: peste câteva zile, va trebui să grebleze pământul pentru a planta cartofi. Niciodată nu i se păruseră mai urâte ca acum, cioturile celea de copaci ale căror rădăcini nu fuseseră încă scoase din pământ.

Căsuța din capătul luminișului se potrivea și ea cu mohorîrea peisajului. Erau de fapt două colibe, fiecare având doar o singură încăpere, legate între ele prin acelaș acoperiș.

astfel că între ziduri se formase un fel de portic. Acoperişul casei era acoperit cu muşchiu verde, iar grinzile care o susţineau începuseră să putrezească. Zidurile, crăpate pe alocuri, erau lipite cu pământ galben.

Astăzi, Molly era tristă. Mohorâtă, ea se îndreptă cu hârdăul în spinare spre bucătăria casei.

— Pentru ce ai zăbovit atât?, o întrebă mama ei pe un ton supărăcios, când păşi pragul colibei.

Doamna Dunn, o femeie tânără încă, era geloasă pe Molly. Alături de John Dunn, dusese o viaţă nefericită şi lipsită de bucurii. Iar decând Molly ajunsese la vârsta la care o fată tânără începe să atragă asupra ei atenţia bărbaţilor, raporturile dintre mamă şi fiică deveniseră din ce în ce mai rele.

— Desigur, strigă doamna Dunn, iar te-oi fi întâlnit pe drum cu vreun cowboy?!

— Nicidecum... Azi, ca niciodată, nu m'am întâlnit cu nimeni

— Mi-am închipuit că ai căzut în apă.

— Nici asta... din nefericire, răspunse fata. Şi Molly ieşi pe prispă unde tatăl ei îşi petrecea restul zilelor, ţintuit într'un fotoliu de piele.

John era veciníc nemulţumit. Devenise foarte cicălitor. Dar fetei îi era milă şi se purta frumos cu el. Dunn nu era un om prea bătrân — avea părul încă negru — dar suferinţa îl slăbise nespus. Trăia numai cu amintirea trecutului.

Molly ţinea mult la tată-său, dar decând ea însăşi începuse să iubească, căpătase şi foarte multă înţelegere pentru maică-sa, căci îşi dădea seama ce înseamnă să trăeşti toată viaţa pe lângă un om, pentru care nu simţi nimic.

De abia când făcu comparaţie între tată-său şi James Traft, tânăra fată deveni conştientă de dragostea ei. Şi atunci pricepu că ea ar fi în stare să-l urmeze oriunde pe James. Ar fi fost capabilă să facă cele mai neprecupeţite sacrificii pentru el. De multe ori însă se mânia pe ea singură. Cum de putea fi atât de cutezătoare? Cum de năzuia, măcar în vis, că ar putea deveni vreodată nevasta acestui tânăr distins, moştenitorul bogătaşului Jim Traft?

Dar împotriva voinţei ei aceste gânduri o frământau cumplit. Oare James nu-i spusese că o iubeşte? Era ea îndreptăţită să se îndoiască de sinceritatea sentimentelor lui şi de cinstea intenţiunilor lui? Totuşi nu exista nici cea mai mică speranţă. Era cu neputinţă! Ea nu merita cel mult decât un om ca Seth Haverley sau ca Andy Stoneham.

Gândurile o mânau mereu spre el. Aproape fără să-şi dea seama, începu să râdă.

— Dar ce s'a întâmplat, fetiţo? o întrebă tată-său. Decând te-ai întors dela Flag ai devenit tare ciudată.

— Ştiu, tată, sunt o caraghioasă. M'am trezit din visu-

rile mele, asupra coloniştilor din pădurile seculare ale Americei.

— Coloniştii din pădurile seculare ale Americei?, repetă Dunn. Oare te-a mustrat cineva pentru origina ta?

— Nicidecum. Te rog nu te mai frământa pentru mine, spuse Molly silindu-se să pară veselă.

La ce folos să i se destăinuiască? El tot nu ar fi înţeles-o.

Se hotărî să-şi caute ceva de lucru. Căci Molly era o fire căreia nu-i plăcea să-şi piardă timpul zadarnic. Mâinile ei, arse de soare, dovedeau aceasta: erau tare muncite. Până atunci nu se ruşinase niciodată cu ele, dar de câtva timp începuse să şi le îngrijească zilnic. Şi deşi Molly îşi sacrifica mult timp îngrijirei sale personale, nu uita de nici una din îndatoririle casnice.

In seara aceea, când frate-său se întoarse acasă, o văzu pe Molly lucrând de zor: spinteca lemne în faţa casei. Frank se apropie de ea şi îi vorbi prieteneşte. Demult, decând se împrietenise cu Seth, nu mai vorbise astfel. Nici nu se mai interesa de ea.

— Asta nu e o treabă pentru tine, îi spuse el. Pentru ce nu m'ai aşteptat pe mine?

Lemnul îi căzu din mână. Il privi uluită pe Frank. Fu foarte mirată când observă că privirile lui nu erau deloc batjocoritoare.

— Dar ce s'a întâmplat cu tine? Văd că nu eşti deloc beat?

— Aşa dar, tu crezi că numai atunci când sunt beat pot fi drăguţ cu tine?

Molly oftă din adâncul sufletului.

— Hai să ne aşezăm aci, mai spuse Frank. In casă, nu poţi scoate o vorbă fără să te audă cineva. Spune-mi ce ţi s'a întâmplat la Flagg? Eşti atât de ciudată decând te-ai întors.

— Nu mi s'a întâmplat nimic.

— A îndrăznit cineva să te insulte?

Molly izbucni într'un hohot de râs.

— Te gândeşti că vei trebui din nou să împuşti pe cineva? Nu, bunul meu Frank, tu nu mai putea ajuta prea mult.

— Aşa? Te-a mustrat cineva pentru familia ta?

— Eşti un caraghios. Eu n'aş fi îngăduit una ca asta. Nu m'am ruşinat încă niciodată cu numele meu.

— Şi nici cu cel al fratelui tău?

Molly ridică din umeri. Se întoarse cu spatele la Frank, căci roşise gândindu-se cât de dispreţuitor vorbise James de el, înainte de a afla că este fratele ei.

Cuvintele lui impresionară profund pe fată. Vroia să-i mulţumească pentru bunele lui gânduri, dar nu reuşi să scoată un singur cuvânt. Izbucni în lacrimi.

— Nu mai plânge, o rugă el. Spune-mi mai bine cum

s'a purtat cu tine acel Hack Jocelyn. Ştiu că se ţinea mereu după tine. Nu ţi-a propus să te căsătoreşti cu el.

— Incă nu. In niciun caz, nu m'aş căsători cu un astfel de om.

— Dacă netrebnicul acela va mai veni pe aici şi dacă va mai îndrăzni să te bârfească... apoi, las-o pe mine. Am eu ac de cojocul lui!

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-l în pace. Nu-ţi ajunge câţi oameni ai ucis până acum? Dacă mă va bârfi, asta va fi numai din cauza sângerosului tău renume. Iar dacă tu vei împuşca pe vreunul din oamenii dela Diamant, aceasta va fi foarte grav.

După un răstimp de tăcere, Frank adăugă:

— Bănueşti pentru ce am adus vorba despre căsătorie? Eu însu-mi am vrut să mă însor.

Ea ridică capul spre el şi-l privi uimită.

— Vorbeşti serios?

— Desigur! Mă gândisem s'o iau pe Lil Haverley.

— Lil, această... această... îl întrerupse Molly.

— Ştiu ce vrei să spui. Nu te mai necăji însă, am renunţat la acest plan. De azi înainte fratele tău, nu se va mai degrada niciodată! Nici chiar ea nu m'a vrut...

Molly se uită compătimitoare la Frank. Ce bine îl pricepea! Câtă durere în cuvintele lui, batjocoritoare chiar la adresa sa?!!!

Şi aşa, fără nicio speranţă, trăind într'o lume de vis, Molly îşi petrecea aceste zile mohorîte. Muncea tot timpul, iar seara cădea răpusă de oboseală.

Numai sărbătorile — şi asta foarte rar — primea invitaţia lui Andy sau a altui băiat. Se plimbau, râdeau, glumeau. Totul era însă silit, artificial.

Molly accepta să meargă cu ei, nu pentru a adeveri hotărîrea pe care o luase, de a petrece cu oricine, ci pentru a omorî timpul şi pentru a nu mai fi mereu singură cu gândurile ei.

Intr'o Duminică după amiază, pe când coborau spre pârâu, Andy îi cuprinse sfios mâna. Ea nu şi-o retrase, însă se gândea cu totul la altcineva.

Incurajat de purtarea ei, Andy încercă să o îmbrăţişeze. Atunci Molly îl privi ţintă în ochi şi-i spuse liniştită:

— Andy, să nu mai faci niciodată una ca asta.

Si se îndepărtă.

Tânărul, descurajat, rămase pe loc. Apoi porni după ea. De abea când ajunseră la marginea şoselei, se apropie de ea. Zărise doi călăreţi străini. Pe unul din ei, Molly îl cunoştea: era Hack Jocelyn. Pe celălalt însă, nu-l ştia deşi îl văzuse de mai multe ori.

— Ştii că acesti doi cowboy sunt din Diamant?, o întrebă Andy pe Molly.

— Desigur, răspunse fata. E o crimă să-i cunoşti ?

— Dintr'un anumit punct de vedere, da, căci netrebnicii aceia construesc blestematul cela de gard. Dar... iată cum te priveşte acel Jocelyn. Pentru tine vine atât de des pe aici ?

— Poate... N'ai decât să-l întrebi.

— Mă voiu feri de aceasta, zise Andy râzând. Imi pare că băiatul acesta are gânduri ascunse. Eri seară a petrecut în cârciuma lui Mace şi a cheltuit o sumă de bani. A făcut şi cinste băieţilor. Am fost mirat când l-am văzut chiar pe Seth Haverley, bând cu el.

— Cu neputinţă ! strigă Molly neîncrezătoare.

— Ba dimpotrivă, adăugă Andy, am fost cu toţii tare surprinşi. Se afla acolo şi Frank.

— Nu zău ! Tare curioasă aş fi să ştiu ce va spune el la toate acestea.

— Mă tem că nu va spune prea multe.

— Este limpede că cei din Diamant vor să bage zăzania între oamenii noştri.

— La aceasta nu m'am gândit încă, răspunse Andy. Eu credeam că Frank este furios pe Hack, pentru că acesta se ţine după tine. Dar lucrurile se complică. Cu siguranţă că Frank îl va împuşca într'o bună zi.

— Te rog Andy, fă tot posibilul şi împiedică aceasta.

— Dar cum crezi că am să reuşesc ? Frank este foarte înfuriat, mai ales decând netotul acela de James Traft, a început construcţia gardului. Ştii ce a spus mai deunăzi Enoch Sommer ? «Netrebnic sau nu, tânărul acela este mult superior chiar şi bătrânului Traft. Iar voi nu sunteţi decât nişte hoţi de vite».

— Aşa a vorbit Enoch?, întrebă Molly.

— Da. Şi a spus aceasta faţă de toată lumea. Prăvălia lui era plină de lume.

Din acea zi, Molly deveni mai prietenoasă faţă de Andy, pentru a afla cât mai multe veşti. Iar Stoneham, fericit de schimbarea ei, se achita cât mai conştiincios de sarcina pe care şi-o luase.

In fiecare Sâmbătă seară, Molly obicinuia să se plimbe prin West Fork. In Sâmbăta aceia, veselia care domnea pe stradă şi chiotele care răzbeau din cârciumi o plictisiră. Numai indienii treceau tăcuţi pe lângă ea. Dar şi aceştia o speriau. Molly cuprinse braţul lui Andy. Şi fără să-şi dea seama merse astfel până acasă.

Stoneham încercă să profite de acest prilej pentru a o îmbrăţişa. Ea se desprinse de el şi-i spuse cam aspru :

— Oricât de mult m'aş teme de Hack, prefer să merg singură pe întunericul acesta decât să mă las sărutată de tine.

Andy, întocmai unui câine credincios, o urmă tăcut.

CAPITOLUL XI

Intreg Cibeque era pârjolit de dogoreala verii. Molly trândăvea ore întregi la adăpostul copacilor umbroşi. Privea păstrăvii cari leneveau, până şi ei în apa limpede a izvorului, sau şopârlele cari treceau prin faţa ei şi se duceau să se întindă la soare pe stâncile din apropriere.

In viaţa atât de monotonă a West Forkului, interveniseră multe schimbări. Gardul de sârmă ghimpată, care devenise de o însemnătate atât de covârşitoare péntru oaménii din vale, fusese terminat până la Diamant

Toţii oamenii se minunau de repeziciunea cu care James Traft înţelegea să conducă lucrările. Circulau tot felul de svonuri dsspre certurile şi chiar luptele dintre el şi oamenii lui. In Cibeque, actualmente, se furau mai multe vite ca oricând.

Tatăl lui Molly slăbea din ce în ce mai mult, iar mamă-sa plănuia de acum să se întoarcă în Illinois.

Molly se gândea deseori la viitorul ei. Totuşi nu-şi făcea prea mari griji de el.

Frank stătea acasă de aproape o lună. Era tot timpul foarte trist. Lucra afară la câmp. Impreună cu Haverley constituise o bandă şi-şi făcuse chiar o mică cireadă de vite. Molly era de părere că şi le procurasee pe cale cinstită. De aceea nu se gândea prea mult la ele.

Când se întorcea acasă prin pădure, privea cu băgare de seamă în toate părţile spre a se convinge dacă nu cumva o pândea vreun cowboy. Odată, zări o cireadă de vite, care păştea liniştită într'o livadă pe lângă care Molly nu trecuse demult. Socoti chiar că erau prea multe vite pentru păşunea aceea. In ajun, animalele acelea nu fuseseră acolo.

Ceva mai departe, spre marginea pădurii, stăteau doi cai înşeuaţi. Aşa dar, Frank era acasă. Tatăl se odihnea pe scaunul lui în portic iar mamă-sa era în bucătărie.

Când Molly păşi pragul casei fu trimeasă în sat să cumpere ceva.

Pentru a nu fi nevoită să treacă prin faţa cailor ai căror stăpâni se aflau desigur prin apropiere, ea trecu prin grajd a cărui poartă dădea înspre pădure. Numai astfel isbuti să scape de privirile necuviincioase ale prietenilor fratelui său.

Pe şosea, nu întâlni nici ţipenie de om. Când pătrunse în prăvălia satului, bătrânul Enoch Sommer moţăia pe un scaun. Molly se arătă grăbită şi nu întârzia la vorbă cu el, deşi întrebarea lui Enoch : «Ce mai face fratele dumneavoastră, domnişoară ?, o înciudă mult.

Se grăbi spre casă. Dar pe la jumătatea drumului, se simţi obosită şi trebui să încetinească mersul.

Când trecu pe lângă cotitura șoselei, o mână străină, arsă de soare, o cuprinse de braț. Molly încercă să se împotrivească strânsorii, fără să reușească însă.

Fu atrasă spre un tufiș, unde-l zări pe Hack Jocelyn. Acesta o duse spre un luminiș. Deși nu era prea surprinsă, Molly se speriă nespus.

— Bună ziua, drăguțo!, începu Hack. Te pândesc de mult timp...

—Dă-mi drumul, se răsti Molly.

Și se smuci atât de puternic, încât reuși să-și elibereze brațul.

— Ce ai?, îl mai întrebă Molly. Ce înseamnă toate acestea?

— Pe aici, trec o mulțime de oameni, cari nu trebue să mă vadă.

— Știu. Chiar fratele meu Frank...

— Nu, nu, mă am destul de bine cu Dunn. Mă tem mai curând de Andy Stoneham. Prefăcutul acela are priviri prea blânde și apoi... gândește prea mult.

— Dar ce vrei cu mine? Trebue să mă duc acasă. Mă așteaptă mama.

— Las-o să te aștepte. Se va obicinui cu aceasta. Am de vorbit cu tine.

— Atunci pentru ce nu vii la noi? Așa ar proceda un om cinstit.

— Am și eu motivele mele. Iți pot spune unul din ele chiar acum. Nu mai lucrez împreună cu cei din Diamant.

Molly își ascunse surprinderea. Privea mirată spre acest cowboy, pe al cărui obraz se mai vedeau urmele ultimei lupte pe care o avusese.

— Nu mă mai puteam împăca cu James Traft. Ne-am luat din nou la ceartă. Am terminat prin a ne lua la bătăie.

— Așa dar el e acela care te-a bătut?, întrebă Molly.

— Da. Trebue să recunosc că netrebnicul acela are pumni mai tari ca ai mei, iar eu, atât timp cât mă număram printre oamenii lui, nu puteam întrebuința revolverul.

— Dar cum de ați ajuns la luptă?

— Poate că te bucuri și tu că am fost învins, nu?

— Totul mi-e foarte indiferent, minți Molly, dar buzele îi tremurau când rostiră aceste cuvinte.

— Desigur! De altfel chiar și Bud Chalfolk a auzit când Traft te-a insultat la balul din Flar.

— Da? Iată ceva ce nu știam! Și lumea vorbește despre asta?

— Firește. Se spune că trebue să fie ceva între voi doi.

Fata ridică nepăsătoare din umeri.

— In tot cazul tu ai dansat cu el, iar apoi ați ieșit amândoi din sală, adăugă Hack.

— Dacă eu am făcut într'adevăr astfel, domnule Joce-

lyn, apoi aceasta nu mă privește decât pe mine și nicidecum pe dumneata.

— Ba, dimpotrivă, scumpo, lucrurile acestea mă interesează și pe mine. Eu cred că a fost ceva între tine și el, dar că între timp ți-ai dat seama că Traft nu era deloc serios. Dealtfel, am venit să-ți propun să mă iei de bărbat.

— Eu ... să mă mărit cu tine? In orice caz, trebue să-ți mulțumesc domnule Jocelyn — căci atunci când un bărbat propune unei fete să se mărite cu el, îi face o mare cinste — dar, eu nu pot primi cererea dumitale.

— Și pentru ce mă rog?

— Pentrucă nu te iubesc!

— Sentimentele tale se vor schimba, după ce... voiu fi terminat lucrul acela.

Molly tresări.

— Acum trebue să plec, spuse ea.

— Vei rămâne aci, până când îți voiu îngădui să pleci, spuse el gâfâind.

— Lasă-mă,-rămân, spuse ea obosită.

Dar el o ținea tot mai strâns. Lui Molly îi era tare rușine. Ar fi fost în stare să-l omoare chiar. Impotriva forței lui, nu putea lupta însă. Dacă nu va reuși să-i îndepărteze gândurile cu vreo șiretenie, va fi în mare primejdie, căci în aceste locuri pustii orice strigăt de ajutor ar fi fost zadarnic.

— Mă bucur că ții atât de mult la cinstea ta, zise el, căci și eu sunt un băiat serios. Bănuești însă că am trecut în tabăra oamenilor din Cibeque pentru a constata că și tu ca și celelalte fete din Flag, îl slăvești pe James? Sunt tare îndrăgostit de tine. Ne vom căsători de îndată ce.... voiu fi pus la punct chestiunea ceea.

— Ce vrei să spui prin aceasta? îl întrerupse ea.

— Deocamdată nimic! și acum ascultă, fetițo: am auzit că fratele tău nu mă prea vorbește de bine, pe de o parte pentru că făceam parte din grupul oamenilor lui Traft, iar pe de alta pentru că mă țin după tine. Ceeace îți cer este să mă împaci cu el, mai bine spus să îmbunătățești relațiile noastre.

— După câte știu despre Frank, aceasta nu va fi prea ușor, răspunse fata șovăelnic.

— Totuși, lucrul este cât se poate de simplu, vom face astfel că Frank se afle că James s'a purtat urât cu tine la bal. Dacă te va întreba ceva despre aceasta, îi vei răspunde că într'adevăr a fost un mojic și că numai din cauza aceasta l-am părăsit. Ai înțeles?

— In orice caz, îmi dau seama că ești un bărbat tare șiret.

Rânjetul lui Jocelyn dovedea că se prinsese în cursă. Socoti cuvintele ei drept o măgulire și spuse:

— Ai dreptate, scumpo! Aşa dar, ne-am înţeles? Promite-mi că vei spune aceasta fratelui tău şi apoi... dacă mi dai şi o sărutare poţi pleca liniştită acasă.

— Să te sărut? Incă nu... Cât despre cele ce am să-i spun lui Frank, mă voiu mai gândi.

Molly vorbea cu glas foarte liniştit, deşi se temea de acest om brutal.

— Imi pare rău, drăguţo, dar dacă nu mă săruţi eu nu te las să pleci.

Era atât de sigur de izbânda lui, încât îi dădu drumul. Işi răsuci o ţigară.

Molly măsură din ochi depărtarea dintre acel loc şi şosea. Dacă va fugi, Hack nu putea s'o ajungă.

Profitând de un moment de nebăgare de seamă, sări în picioare şi o luă la fugă. Hack se luă după ea. Cismele lui grele tropăiau sgomotos pe pământul tare. Depărtarea dintre ei devenea din ce în ce mai mare. Curând, Jocelyn renunţă la urmărire.

Când zări coliba părintească, Molly îşi încetini pasul. Se opri la marginea pădurii şi se aşeză pe un trunchiu de copac. Se gândea la cele petrecute. Fără îndoială că pe James îl ameninţa un mare pericol, aceasta, chiar dacă drăcescul plan al lui Hack nu ar fi reuşit. Căci atunci Haverley, sau vreun alt tovarăş de al lui Jocelyn, l-ar fi omorât pe James, duşmanul lor comun. Oare ce plănuia acest om? Ce rost aveau cuvintele lui: «ne vom căsători după ce voiu fi pus la punct chestiunea ceea?». Cowboyi nu vorbeau astfel decât atunci când plănuiau lucruri mari: un mare câştig sau o mare primejdie. Ea îşi dădu toate silinţele să ghicească gândurile lui Hack. Zadarnic însă!

Intre timp, mamă-sa o zărise. O chemă în casă. Molly se grăbi înspre ea.

— Iar ai întârziat, o mustră doamna Dunn.

— Nu sunt cu nimic vinovată, răspunse Molly. Un cowboy m'a pândit şi m'a oprit.

— Cine era?

Dar fata nu-i răspunse. Se îndreptă spre scara care ducea la etaj. Aci se aflau doar două încăperi: o cămară întunecoasă şi odaia ei. Tavanul camerei ei era atât de jos, încât Molly îl atingea cu mâna. Cu toate acestea ea era mândră de odaia ei. O prefera chiar dormitorului părinţilor.

Odaia era într'adevăr foarte plăcută şi curată. Molly se simţise întotdeauna fericită în acest «cuib al ei», bine înţeles până în ziua în care doamna See o invitase la Flagerstown.

Se trânti pe pat şi se munci să găsească o soluţie încurcăturei în care se afla... Mamă-sa o chemă la masă. Dar înainte de a coborî, Molly auzi paşii greoi ai fratelui ei.

— Unde e Molly ? întrebă Frank.

— Nu știu, răspunse doamna Dunn. S'a supărat pentrucă i-am cerut socoteală pentruce a întârziat și s'a ascuns undeva.

— Intrebările tale sunt foarte supărătoare, zise Frank. Le cunosc eu bine! Dar pentru ce ai mustrat-o?

— A venit acasă roșie ca un rac și gâfâind. Mi-a spus că a pândit-o un cowboy. Am întrebat-o cine era și atunci... s'a supărat.

— Așa? Fetița aceasta devine pe zi ce trece mai drăguță. Nu o mai putem lăsa să iasă singură din casă.

— Ia-o mai încet, băete. Mai întâiu, ea nu este chiar atât de mare. Și apoi nici prea drăguță nu e.

— Dar mamă, tu nu o vezi?! Ea nu mai este un copil, iar succesul pe care l-a avut la balul din Flag, despre care am auzit vorbindu-se o sumă de lucruri, dovedește cât de drăguță e.

— Da! Eu nu am de unde afla astfel de vești. Trebue să stau toată ziua închisă în baraca aceasta. Am părăsit speranța de a mai ieși de aici

Molly fu surprinsă când îl auzi pe frate-său spunând:

— S'ar putea să părăsim foarte curând Cibeque.

— Cum așa? Spune!

— N'am hotărît încă nimic. Dar nădăjduesc să termin cu bine «lucrurile».

Mamă-sa îl privi neîncrezătoare și oftă. Frank se apropie de scară și strigă:

— Hei, Molly !!!...

— Ce s'a întâmplat? întrebă ea cu glas adormit.

— Toate bune. leneșo... răspunse Frank zâmbind.

Așteptă la capătul scării până ce ea coborî. O luă in brațe.

— Ei, dar tu ai crescut fetițo! zise el în glumă. Mă prind că tu cântărești cât un sac de cartofi.

— Probabil, răspunse ea. Dar nu valorez tot atât. Ce s'a întâmplat cu tine? In ultimul timp te interesezi foarte mult de soarta mea.

— Mult mai mult decât bănuiești, surioară! După cină, am de vorbit cu tine.

Ea roși. Il privi țintă în ochi. Fără să spună ceva. duse mâncarea tatălui său pe care o așeză pe o scândurică, fixată de cele două brațe ale fotoliului său.

— Spune-mi, draga mea, ce vrea Frank să vorbească cu tine ?

— Habar n'am. Probabil că vrea să-mi spună despre vre-un lucru pe care trebue să-l fac.

— Chiar dacă eu zac neputincios pe acest fotoliu, să nu credeți că nu văd tot ce se întâmplă aici. I-aș putea deosebi

chiar și pe hoții de vite, de dincolo de pășune.

Frank duse mâna la frunte și ridică din umeri. Molly observă acest gest, care vroia să spună multe. Era obicinuită cu jignirile pe care fratele le aducea tatălui infirm. Pentru bătrânul acesta, care se abătuse prin aceste meleaguri, încă depe vremea când pe pășuni nu pășteau decât oi, toți cei cari se ocupau cu creșterea vitelor nu erau decât niște hoți.

După cină, Frank o rugă pe Molly să meargă să se plimbe cu el.

Fata, hotărîtă să provoace discuția pe care o aștepta de mult, îl urmă.

El se îndreptă dealungul izvorului, spre pârâu. Arșița zilei se potolise. Soarele asfințise. Numai culmea aurie a Diamantului mai strălucea în zare.

Frank se opri la cotitura drumului care ducea spre izvor.

— Cred că ne-am depărtat destul, zise el. De aci, nu te va auzi nimeni dacă vei țipa.

— Dar pentruce să țip, întrebă ea. Oare gluma pe care vrei să mi-o povestești e atât de bună?

— Mai bine lasă spiritele! Spune-mi cine era cowboy-ul care te-a pândit.

— Hack Jocelyn.

— Mi-am închipuit! Și ce ți-a spus?

— Aș vrea să nu mai vorbim despre el. La urma urmei, nu trebue să-ți dau socoteală.

— Desigur! Totuși ar fi foarte bine să mi te destăinuești mie. Știi că tatăl nostru este atât de bolnav, încât cuvintele lui nu ar avea prea mare însemnătate. De asemeni ale mamei, sau chiar ale mele. Eu, totuși, sunt fratele tău și țiu mult la tine.

Molly îl privea uimită. Era pentru prima oară când el vorbea astfel cu ea. Nici nu știa cum trebue să primească cuvintele lui.

— Tu îl iubești pe Jocelyn? întrebă el după un minut de tăcere.

— Nici nu mă gândesc la el.

— Dar pentru ce nu vrei să-mi spui ce s'a petrecut între tine și Hack?!

— N'am niciun zor. Iar vrei să te cerți cu el?

— Mai devreme sau mai târziu, tot vom sfârși prin a ne lua de păr. Seth mi-a spus că el s'a despărțit de oamenii din Diamant și că vrea să se întovărășească cu el. Iar dacă a fost în stare să-l trădeze pe Traft, desigur că ne va vinde și pe noi.

Ea nu mai șovăi deloc. Ii povesti lui Frank tot ce se petrecuse în acel luminiș. Căci dacă nu i-ar fi spus acestea lui frate-său, Jocelyn ar fi reușit desigur să facă din el, unealta răzbunării sale, împotriva lui Traft.

— Aşa?!! exclamă Frank când ea isprăvi de vorbit. Dar ce este adevărat din toate acestea? Oare tânărul Traft te-a insultat?

— Nicidecum.

— Totuşi el a încercat să te sărute.

— Da...

— Şi tu ai îngăduit aceasta?

— Nu. Dimpotrivă, când s'a aplecat asupra mea, i-am tras o palmă.

— Asta dovedeşte că tu te-ai simţit jignită.

— Nu... Eu, eu.. Nu vroiam decât...

Se străduia să-şi apere iubitul.

— Nu-ţi fac nici o mustrare, draga mea. Tu nu eşti decât o copilă, iar el este un tânăr foarte drăguţ. Mă supără numai faptul că el este nepotul bătrânului Traft şi că este foarte bogat. Desigur că n'a avut gânduri serioase faţă de tine, sau de nu, nu a ştiut cine eşti.

— Ba da. Eu singură i-am spus aceasta.

— Şi ce a răspuns când i-ai mărturisit că eşti fiica lui John Dunn şi sora lui Frank?

— A fost tare mirat. La început, nici nu a vrut să creadă.

— Prin aceasta te-a jignit mai mult chiar, decât atunci când a încercat să te sărute. S'a gândit desigur că o fată dintr'o astfel de familie este o fiinţă uşuratecă, faţă de care îţi poţi îngădui totul.

— Frank, strigă ea, cum poţi spune astfel de lucruri. Nu-ţi dai seama că mă insulţi?

El încruntă din sprâncene şi se îndepărtă. Inmărmurită, Molly îl urmări cu privirea.

CAPITOLUL XII

Zilele care urmară fură un adevărat chin pentru Molly. Se temea de pericolul pe care-l simţea apropiindu-se.

Frank lucra cu hărnicie pe ogor, ca şi când ar fi vrut să compenseze ceeace nu făcuse înainte. Era mereu încruntat şi gânditor. Seara nu mai ieşea în sat, ca odinioară. In schimb, Haverley venea aproape zilnic la el. Când acesta pleca, Frank era şi mai încruntat ca înainte.

Intr'o dimineaţă, pe când cobora din odăiţa ei, Molly zări calul lui Frank. Era înşeuat, iar în curelele dela şea era prinsă o boccea mare.

— Incotro pleci, Frank? îl întrebă ea.

— Spre Diamant, răspunse el supărat. Dealtfel ar fi bine ca tu,, în tot timpul lipsei mele, să stai mai mult pe acasă.

— Dar ce plănueşti? îndrăzni ea să întrebe.

— Vreau să mă conving dacă Seth şi noul lui tovarăş

spun adevărul. Ei susţin că la nord de Diamant s'ar afla un plan al gardului de sârmă. Locuitorii din Cibeque nu îngăduie ca acest gard să treacă de Est Fork. Dacă totuşi va fi construit şi mai departe, va fi doborît.

— Şi ce mai vrei să afli acolo?

— Tu ştii destul de bine, răspunse el mânios.

Frank plecă. Molly, tremurând de spaimă, îl petrecu până la calul său. După ce se asigură că mamă-sa nu o poate auzi, şopti fratelui său:

— Frank, dacă mă iubeşti într'adevăr, trebue să...

— Dar cine ţi-a spus că eu te iubesc? o întrerupse el.

— Nimeni! Dar nu-i aşa, că tu mă iubeştí? Eu n'aş putea trăi dacă aş şti că nu mă iubeşte nimeni...

— Totuşi până acum ai trăit destul de bine, spuse el batjocoritor şi încălecă.

— Frank, numai tu vei fi vinovat dacă voiu deveni, ceea ce lumea aşteaptă să fiu. Eu rămân fără niciun sprijin, dacă tu... dacă tu...

Se întrerupse pentru a nu-l face şi mai bănuitor şi pentru a nu se trăda.

— Deocamdată tu mai eşti sub ocrotirea părinţilor, răspunse el răutăcios, dând pinteni calului.

Ea privi înspăimântată după el, până ce cal şi călăreţ dispărură în întunecimea pădurii.

Se îndreptă apoi spre camera ei, dar nu rămase mult timp acolo şi cobori pentru a s interesa de calul său.

De mai bine de un an, nu mai călărise deloc. Nu avea şea şi-i era tare ruşine să fie văzută astfel.

Murgul ei păşea liniştit în luminisul din spatele casei. Molly nu reuşi decât cu greu să-l prindă. Işi trecu mâna prin coama lui stufoasă.

Fata nu-şi dădea prea bine seama ce are de făcut. Să se ducă la Diamant şi să-l prevină pe James de pericolul ce-l ameninţa? Cu neputinţă! Ce ar fi gândit el şi oamenii lui când ar vedea-o acolo?

Molly se mângâiă la gândul că pericolul putea fi încă înlăturat, atât timp cât gardul nu depăşea Diamant.

Nu află nimic despre Frank timp de trei zile. Intr'a patra, când se duse în sat împreună cu mamă-sa, află că tânărul Dunn se întorsese beat şi că era mai dornic de luptă ca oricând.

Molly se întâlni cu Andy Stoneham în prăvălia lui Enoch Sommer.

— Am să-ţi spun o mulţime de lucruri, îi şopti Andy. Pot veni la tine astă seară?

Fata încuviinţă din cap şi, cu inima strânsă de teamă, ea se apropie de mamă-sa.

Bătrânul Sommer era mai vorbăreţ ca niciodată.

— O mare activitate se desfăşoară acum în West Fork, spunea el.

— Aşa! Dar ce s'a întâmplat? întrebă curioasă doamna Dunn.

— O mulţime de cirezi de vite şi de cowboy trec pe aci.

— In anotimpul acesta? Tare curios!

— Intocmai! Bineînţeles toate acestea sunt în legătură cu gardul de sârmă ghimpată. Desigur că aţi auzit vorbindu-se de James Traft, nu?

— Unde ai vrea să fi auzit de el?

Molly simţea cum i se urcă sângele în obraz.

— Inchipuiţi-vă! continuă limbutul Sommer, tânărul Traft a afişat mai multe anunţuri prin care spune că el n'are nici o pretenţie asupra vitelor cari au fost schimbate până acum la Sycomore. In schimb valea este închisă din momentul de faţă, căci gardul a ajuns în apropiere de Diamant.

— Da? Şi ce însemnătate are această hotărîre? întrebă nepăsătoare doamna Dunn.

— Cum? Dar aceasta înseamnă că James Traft este un băiat foarte de treabă. Lăsând la o parte vacile şi viţeii este vorba de peste o mie de tauri. Numai ieri, Seth Haverley şi tovarăşii lui au vândut vreo trei sute de tauri de doi ani, cu patruzeci de dolari bucata. Desigur că băieţii au citit anunţul înaintea celorlalţi oameni din Cibeque.

— Patruzeci de dolari? se miră doamna Dunn, a cărei ateţie părea să se fi deşteptat deodată. Era şi Frank cu ei?

— Nu ştiu precis! Nu cred! Bănuesc că el s'a cam certat cu Seth. In orice caz, se află în oraş. El ne-a adus ştirea că gardul a ajuns până în preajma izvorului Tobes.

In timp ce doamna Dunn îşi făcea mai departe cumpărăturile sale, Molly se gândea la cele auzite. Aşa dar, James dispreţuise toate avertismentele locuitorilor din vale. Iar prin purtarea lui se avânta într'un pericol din ce în ce mai mare.

Ea cunoştea bine acea regiune. James se afla acum la o depărtare de zece mile de West Fork şi patruzeci leghe de Diamant.

După cină, Molly se duse la poartă, spre a-l aştepta pe Andy. Niciodată încă, nu-i pândise sosirea. Ea nu-şi putea închipui că faptul acesta ar naşte speranţe în sufletul băiatului. Dar nici el nu-şi făcuse visuri deşarte. Căci, apropiindu-se de ea o salută cu cuvinte şăgalnice:

— Aşa dar numai atunci eşti drăguţă, când doreşti să afli ceva noutăţi despre altcineva?

— Mă port întotdeauna frumos cu cei cari sunt binevoitori faţă de mine, răspunse fata.

— Pari tare speriată! Vino puţin mai la o parte, astfel

încât să nu fim observaţi de nimeni. Mă tem că Hack este pe aci, prin apropiere.

Molly ocoli coliba şi mărginind luminişul, se opri lângă pârâu. Andy o urmă.

Tăceau. Molly privea îngândurată undele molcome ale apei. Intr'un târziu, Andy spuse:

— Eri, după ce am terminat lucrul, am venit aici şi am prins o mulţime de păstrăvi. Tocmai mă pregăteam să pornesc spre casă când l-am zărit pe Seth Haverley, galopând dealungul şoselei, alături de alţi câţiva călăreţi. M'am pitit repede în tufiş, ferindu-mă să mă vadă. Dar la o depărtare de cel mult patruzeci de paşi de mine, călăreţii se opriră. Atunci văzui că Seth era întovărăşit de frate-său şi de cei doi Jocelyn, Hack şi Sam. Hack descălecă Părea nerăbdător. Cu siguranţă că aştepta pe cineva.

— Il aşteptau pe Frank ? întrerupse Molly.

— Da. Jocelyn spunea că Dunn nu va veni, dar Seth era convíns de contrariul. Se credeau neobservaţi. De aceea vorbeau atât de tare. Am auzit fiecare cuvânt pe care-l rosteau. Astfel, aflai că Jocelyn trecuse de partea oamenilor din Cibeque. Voia să taie gardul de sârmă şi apoi să răspândească vestea că Frank a făcut aceasta. Vor să-l răpească pe James Traft pentru a obţine dela unchiu-său o mare sumă de bani. Probabil că de aceasta se va ocupa numai Jocelyn, care mai plănueşte ceva, tăinuit celorlalţi. Cred că e vorba de un mare furt de vite a cărui pradă vrea s'o împartă cu nu ştiu cine, trădând pe ceilalţi.

— Fratele meu a venit la întâlnire? întrebă Molly speriată.

— Desigur! Puţin înainte de a se însera. Era întovărăşit de Hart Merrival şi de Boyd Flick.

— «Seth, zise Frank, cu glas liniştit, eu mă despart de oamenii din Cibeque. Vouă vă este absolut indiferent aceasta. Il aveţi în schimb pe Jocelyn. Aşa dar eu nu pot accepta banii pe care mi i-ai trimis după vânzarea vitelor. Iată ţi-i înapoiez».

«— Fie, Frank, răspunse Seth. Eşti liber să faci ce vrei. Totuşi ar trebui să-mi ajuţi la răpirea lui James. Este o afacere foarte bună. Bătrânul ne va da cel puţin zece mii de dolari».

Dunn admise că suma era într'adevăr foarte mare şi putea fi câştigată destul de uşor. Dar lucrul nu-i plăcea şi nu se putea alătura lui.

«— Şi pentru ce, mă rog? ţipă Seth furios».

«— Din mai multe motive, răspunse Frank. Eu trebue să-l ucid pe James».

«— Şi nu poţi aştepta cu aceasta până ce încasăm noi banii»? întrebă Seth.

«— Nu, răspunse Frank. Nici nu vreau să aud de un astfel de lucru. Iar dacă aş întâlni pe vreunul din oamenii din Cibeque, sus la Diamant, aş socoti aceasta ca o insultă personală, ai înţeles ?»

«— Din fericire nu sunt surd, zise Seth. Sunt însă foarte mirat că...»

«— In ultimul timp şi eu am fost mirat de foarte multe lucruri, mai adăugă Frank şi se îndepărtă».

— Desigur că era beat când a vorbit astfel ? întrebă Molly.

— Deloc! Era chiar foarte treaz. După ce Dunn plecă, ceilalţi se strânseseră la un loc şi se sfătuiră. Hotărîră să renunţe momentan la răpirea lui James, dar nu şi la furtul de vite cu care, apoi, aveau să-l învinuiască pe frate-tău.

«Cred că la un moment dat, Jocelyn m'a zărit căci a strigat :

— «Cineva s'a ascuns în tufiş».

De abea reuşii să scap. Hack trase câteva focuri de revolver în urma mea. Gloanţele îmi vâjâiră în jurul capului.

— Doamne, Doamne, dacă te-au recunoscut? zise Molly.

— Nu prea îmi vine să cred aceasta. Poţi fi însă sigură că atunci când ne vom mai întâlni... îşi va lua răsplata.

— Frank nu trebue să se întâlnească cu James, zise Molly îngândurată.

— Imi pare că eşti foarte îngrijorată de soarta tânărului Traft ?

— Nu mai mult decât de aceea a fratelui meu. Spune-mi Andy, ce trebue să fac ?

— Dar, draga mea, tu nu poţi face absolut nimic.

Cuvintele lui îi dovediră cât de neputincioasă era. O clipă doar, se gândise să se repeadă la Diamant şi să-l prevină pe James de complotul ce se pregătea împotriva lui.

Andy care la început se mândrea de însemnătatea ce-i se acorda, se temea acum de amestecul său în aceste certuri.

— Cred că cel mai bun lucru pe care l-ai putea face, îi spuse el lui Molly, ar fi să-i spui lui Frank că tu însăşi ai auzit toate acestea. Nici să nu pomeneşti de mine. Jocelyn mă duşmăneşte şi din pricina ta... Mi-este de ajuns atâta.

— Dela sine înţeles, că nu te voiu trăda. Ai dreptate... Trebue neapărat să-i spun totul lui Frank... Acum, am să mă duc acasă şi am să-i povestesc cele ce mi-ai spus.

Stoneham o petrecu până la colibă. Ii cuprinse mâna. Molly nu îndrăznea să se retragă. Andy merita doar o mică răsplată pentru serviciul pe care îl făcuse. In faţa porţii, îşi luă rămas bun dela el.

— Iţi mulţumesc, Andy, că în ultimul timp ai fost atât de bun cu mine. Eu nu am niciun prieten în afară de tine...

Aş dori să fiu mai mult decât o prietenă pentru tine, dar crede-mă e cu neputinţă...

Şi se grăbi să intre în casă.

— Insfârşit ai sosit! exclamă o voce bărbătească, când păşi pragul porticului. Cel care te-a întovărăşit era Andy Stoneham, nu ?

— Tu eşti, Frank ? întrebă Molly. Da, era Andy.

— Eşti mai bună prietenă cu el, acum decât înainte?

— Da. Dar pentru ce mă întrebi aceasta?

— La urma urmei, Andy este un băiat tot atât de bun ca şi oricare altul. Cel puţin el munceştee şi nu cheltueşte tot ce câştigă pe băutură.

— Rămâi mai mult timp acasă ? se interesă Molly, schimbând subiectul discuţiei.

Se aşezase lângă el. Fără să vrea atinsese revolverul pe care Frank îl ţinea la brâu. Se înspăimântă.

— Părinţii s'au culcat? mai întrebă ea.

— Da. Bătrânul nu s'a simţit bine.

— Dar tu pentru ce ai rămas aci, pe întuneric ?

— Mă gândeam...

— La cine ?

— La tine. Ce te vei face tu, draga mea? Tata, nu cred să mai aibă mult de trăit. Eu, dacă voiu fi învins, va trebui să părăsesc aceste locuri. Mama vrea să se înapoieze în Illinois... Ai vrea să mergi împreună cu ea?

— Nu ! Aş prefera să plec la Flag. Acolo voiu găsi de lucru.

— Ar fi foarte bine.. dacă n'ar fi cineva la mijloc.

— Şi pe cine înţelegi tu prin acest «cineva»?

— Pe James Traft.

Molly nu mai şovăi. Ii povesti fratelui tot ce-i spusese Andy. Se feri însă să pomenească numele lui. Pretinse că ea auzise toate acestea.

— Ce vagabonzi ! exclamă Frank, când ea isprăvi. In Jocelyn n'am avut niciodată prea mare încredere, dar nu mă aşteptam ca şi Seth să mă trădeze.

Se ridică şi ieşi din portic. Păşea încet, fără să facă vreun sgomot. Şi dispăru în întunericul nopţii.

Molly vru să-l strige, dar se răzgândi. Nu ar fi avut niciun rost să-l urmeze. Se urcă în odăiţa ei şi se culcă. Adormi în curând.

In zorii zilei, îl văzu pe Frank punându-şi pintenii, încingându-şi revolverul, înfăşurându-şi păturile de dormit şi plecând călare.

Acum era hotărîtă: îl va lăsa pe Frank să se depărteze cu câteva mile, apoi va pleca şi ea, iar dela Tobesquel, pe un drum lăturalnic se va îndrepta spre campamentul lui James Traft, spre a-l preveni de pericolul ce-l pândea.

In niciun caz, ea nu putea greşi drumul. Nu exista decât un singur pericol: frate-său ar fi putut s'o descopere. Dar dacă ar fi reuşit să-l salveze pe James, soarta ei îi va fi foarte indiferentă apoi, mai ales că toţi locuitorii din Cibeque ar fi duşmănit-o de moarte. Va fi socotită drept o trădătoare căci într'adevăr îl vânduse pe frate-său pentru a salva pe bărbatul iubit, care o luase în derâdere. Seth Haverley şi Hack Jocelyn ar fi urmărit-o pretutindeni cu ura lor neîmpăcată. Dar mai avea dreptul să se gândească la sine, când «el» era în primejdie?

Molly luă o pătură pe care avea de gând să o întrebuinţeze drept şea şi se furişă în grajd înainte ca mamă-sa să se fi sculat. Puse frâul de gâtul calului său şi prinse de el un «lasso».

După micul dejun, se îndreptă spre grajd, încălecă şi porni. Ieşi în şoseaua principală. Descoperi fără greutate urmele armăsarului lui Frank. Se luă după el. Duceau dealungul fluviului. Molly era atentă la fiecare cotitură a drumului. Călărea în câmp deschis astfel că vederea ei nu era împiedicată de niciun obstacol. Inainta destul de repede. După ce străbătu câteva mile, priveliştea se schimbă deodată. Stejarii şi arţarii dispăruseră, iar în locul lor se vedeau acum brazi şi tufişuri umbroase.

Molly pierduse urma lui Frank. Trebui să se întoarcă o bucată de drum pentru a o regăsi. La o cotitură a şoselei dădu peste urmă. Se opri, descălecă şi cercetă mai îndeaproape urmele. Se opreau însă aci.

Ce însemna aceasta? Frank se îndreptase spre Diamant pe un drum pe care nu-l cunoştea decât el?

Ce avea de făcut? Să se ia după urmele lui?

In timp ce gândea astfel, Molly auzi în apropiere o detunătură urmată de un strigăt ascuţit. Apoi, tropotul unui cal care se apropia.

Fata rămăsese înspăimântată. Se ascunse în desişul din marginea drumului.

CAPITOLUL XIII

Intr'o seară, culcat la picioarele unui brad înalt, şi aşteptând servirea cinei, James auzi o convorbire între Curly Prentiss şi Uphill Frost.

— Dă-mi pace, spunea Curly, nu mai vreau să am de a face cu şeful.

— Noi suntem convinşi, răspunse Uphill că tu nu ai fost învins decât din întâmplare. Nu erai în formă în seara aceea.

— Cum aşa?

— Ai băut cam mult. Ştii că alcoolul te moleşeşte. Numai astfel a reuşit el să te învingă.

O tăcere apăsătoare urmă acestor cuvinte. Deşi ele erau menite să aline mândria rănită a lui Prentiss, totuşi Curly răspunse:

— Şi chiar dacă ar fi fost aşa, trebue să recunosc că el a câştigat pe cale foarte cinstită. Şi... crede-mă, dragul meu Up, dacă tu ai de gând să te iei la harţă cu el, te va bate tot atât de zdravăn ca şi pe mine. Ba, — şi sunt sigur de aceasta — vei fi înfrânt chiar mai uşor decât am fost eu.

— Probabil, interveni Jack Way. Sâmbăta trecută l-a bătut chiar şi pe Lonestar. Dar până la urmă, unul din noi trebue să găsească ac de cojocul lui. Astfel... s'a dus cu faima noastră.

— Ia nu mai vorbi prostii, întrerupse Curly. Niciodată n'am fost mai cinstiţi ca acum decând construim gardul. Şeful nostru este un băiat admirabil. Este tot atât de energic ca şi unchiu-său, bătrânul Traft.

— Hack Jocelyn nădăjdueşte şi el că vom porni din nou împotriva şefului. Şi e primul care ar trebui să afle un astfel de lucru. Este doar cel mai bătrân din banda noastră.

— Ar fi mai bine să nu mai vorbiţi de Hack. Nu este decât un intrigant care caută să ne aţâţe împotriva lui James, căci îl duşmăneşte din pricina lui Molly Dunn. In orice caz, foarte curând se va da o luptă serioasă aci. Mă bucur depe acum.

— Desigur, mârâi Frost, tu năzueşti că el va termina uşor cu Hack.

— Şi chiar aşa va fi, spuse Curly cu glas energic.

— Tu şi Bud, adăugă Jack Way, sunteţi doi băeţi tare simpatici. Mai deunăzi Bud ne-a spus: «Puţin îmi pasă de voi. Eu am să fiu tot mereu de partea şefului».

— Pe mine, şeful m'a scăpat dela puşcărie, dar asta nu înseamnă încă nimic, pe lângă cele ce-a făcut pntru Bud. Şi dacă mă gândesc mai bine, văd că James — în afară poate de Hack Jocelyn — s'a purtat frumos şi a ajutat pe fiecare din noi.

Ceilalţi tăcură. Frost zise atunci:

— Orice s'ar întâmpla, eu mă voi certa foarte curând cu el.

— Şi dacă el te bate şi pe tine, atunci mă iau eu la trântă cu el. Odată, tot trebue să fie învins.

— Faceţi foarte prost că vă lăsaţi întărâtaţi de Hack Jocelyn. Dar în curând el va avea de a face cu mine, căci fără intrigile lui, noi toţi am asculta liniştiţi de şeful nostru.

Vorbind din ce în ce mai însufleţiţi, cowboyi porniră spre campament. James care ascultase cu multă atenţie con-

vorbirea lor, rămase gânditor. De mult timp, nu mai auzise veşti atât de încurajătoare.

Intâmplarea amintită se petrecusee în tabăra dela Fohrenbach, aproape de mijlocul pădurii, la jumătatea drumului dintre Koppe şi Diamant.

Construcţia gardului înainta văzând cu ochii. Lucrul devenea din ce în ce mai uşor. Insuşi James se obicinuise cu munca. Acum, la sfârşitul zilei, el nu se mai simţea atât de obosit ca înainte. Numai fusese de multe luni la Flagerstown. Totuşi imaginea lui Molly nu-l părăsise nici o clipă.

Intrerupt din visarea lui de gongul bucătarului porni spre tabără. Işi făcuse un plan, pentru a măguli mândria lui Uphill şi a lui Way. Vroia să le dea prilejul unei explicaţii.

Cowboyii începuseră să mănânce de acum. Tăcerea lor nu impresionă pe James, căci oamenii aceştia nu aveau obiceiul să vorbească în timpul mesei.

— Imi pare rău băieţi, le spuse el batjocoritor că trebue să întrerup conversaţia voastră. Dar eu nu pot rămâne nemâncat, numai ca voi să puteţi trăncăni în tihnă despre mine.

— De data asta, şefule, interveni Bud Chalfolk, sunteţi nedrept cu noi.

— Numai un singur lucru poate să fie adevărat : Hack pare nevinovat. In schimb ceilalţi...

— Vorbeam despre gard, interveni Frost. Eu şi Jack susţineam că a fost o greşală că l-am construit aci, dealungul pădurii.

— Mâine ajungem iar la câmp deschis. Nu aveţi decât, să săpaţi voi singuri gropile, câteva zile în şir. Pe semne că lucrul acesta v'a lipit, nu ?

Toată lumea izbucni în râs. Jack şi Uphill erau tare mâniaţi şi suduiau furioşi. James era bucuros că-i reuşise planul.

— Mai tăceţi odată, netrebnicilor!, strigă el. Nu îngădui lucrul acesta v'a lipsit, nu ?

— Ce-ai spus? Dar unde suntem aici, la mânăstire? Ce? nu avem voie nici să vorbim [illegible] car.

— Desigur că da. Dar acum lăsaţi-ne să mâncăm în linişte.

Cei doi însă nu vroiau să se potolească. Atunci James se apropie de ei şi-i lovi peste gură.

— După cină, le spuse el, sunt gata să vă dau revanşa...

Uphill roşi de mânie. Nu răspunse nimic însă. Jack rămase înmărmurit.

Toţi mâncară în tăcere, iar când Hack începu să glumească, Bud îl mustră aspru.

Uphill Frost termină cel dintâiu şi începu să se pregătească de luptă.

— Şefule, întrebă Bud batjocoritor, observând pregătirile lui Frost, ar fi bine să-mi spuneţi unde doriţi să fiţi înmormântat ?

Toţi râdeau. Atunci Curly i se adresă lui Uphill:
— Ce-ai spune de un mic rămăşag?
— Ascultă... mie nu-mi e de joacă.
— Ştiu. Mă prind, zece contra unu, că tu nu-l poţi bate pe James.
— Pe James? Dar cine este acesta?
— Şeful nostru, pârlitule!
Traft îşi scoase haina.
— Dragă Bud, i se adresă el lui Chalfolk, vrei să fi martorul meu? Adu-mi te rog mânuşile.
Mândru de însemnătatea însărcinării primite, Bud se grăbi să îndeplinească porunca şefului. Ii aduse o pereche de mânuşi de lână, groase şi moi, pe care James obicinuia să le poarte în dimineţile răcoroase.
— Ia să le văd şi eu, zise Uphill bănuitor. La ce ai ne voie de ele?
— Vor servi ca să mai micşoreze puţin greutatea pumnilor mei. Nu vreau să-ţi zdrobesc faţa.
— Da? Dar poate că ai ascuns înăuntru vreo potcoavă sau câteva cuie? In cazul acesta, aş prefera să lupţi numai cu pumnii.
— Grăbeşte-te dragule, zise James râzând. Vreau să terminăm gardul înainte de sosirea iernii.
Uphill se năpusti asupra lui James. Acesta se prefăcu că atacă cu dreapta, dar lovi puternic cu stânga. Oasele lui Frost trosniră şi îşi pierdu răsuflarea.
— Halal să-ţi fie!, îi strigă Curly.
— O astfel de lovitură, întăreşte musculatura pieptului, râse Bud.
— Domnilor să ne dăm puţin mai la o parte, adăugă Prentiss, dacă lucrurile merg tot astfel, vor începe să zboare prin aer ţăndări de oase.
Prin atacul său, Uphill urmărise un plan dinainte stabilit. Iar acum nici n'ar fi fost nevoie de încurajările lui Way ca Frost să reia acest plan. Se apropiă cu mare băgare de seamă de James. Reuşi chiar să-l lovească de câteva ori. Traft însă, îl nimeri în stomac. Up gemu.
Uphill îşi schimbă complect felul de luptă, lăsându-şi descoperite capul şi faţa pentru a-şi feri stomacul, punctul lui slab. James ar fi putut să-l desfigureze, dar îşi concentră toată puterea asupra acestui punct sensibil. După alte două lovituri, Uphill nici nu mai era în stare să se apere.
Afară de Hack Jocelyn, care fuma o ţigară într'un colţ depărtat, toţi ceilalţi cowboy rămăseseră în apropierea locului de luptă. Fiecare îşi exprima zgomotos părerea despre unul sau celălalt, dintre adversari.
James era sigur de izbânda lui.
— Iţi voi arăta eu ţie, văcarule, îi strigă Traft lui Frost, imitând felul de a vorbi al cowboylor, ce înseamnă să în-

juri. N'ai să uiţi niciodată. Şi acum... fii atent, unu, bum..., doi, poc.., trei, bang...

Ultima lovitură fu atât de puternică încât Uphill se plecă din mijloc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, reuşi el să îngâne, nimeni nu ar putea suporta o asemenea durere.

— Aşa dar, ţi-e de ajuns?

— Chiar mai mult decât de ajuns!

— In acest caz, putem înceta lupta. Nădăjduesc că de azi înainte te vei cuminţi. Altminteri...

— Nu, şefule, nu, îl întrerupse Frost. Eu vă duşmăneam mai demult. Deaceea am înjurat. Dar nu eram deloc supărat. Hai să ne împăcăm.

Şi întinse mâna.

James era mulţumit, căci cu toată firea lui gâlcevitoare, Uphill era un om de treabă.

— Acum, se adresă Traft lui Way, hai să ne socotim şi noi.

— Nu-mi rămâne altceva de făcut, şopti Jack ca pentru sine.

— Totuşi... dacă vrei să-ţi ceri iertare...

— Nu, nu, răspunse Way, e prea târziu. Trebue să suport singur consecinţele.

Jack luptă mult mai bine decât Uphill.

Infrângerea lui fu tot atât de dureroasă ca a camaradului său, dar cel puţin nu stârni râsul oamenilor.

James îl lovi mai întâiu în obraz. Sângele îi ţâşni pe nas. Dar Way rămase neclintit. A doua lovitură însă, pe care o primi între coaste, pecetlui succesul desăvârşit al şefului. Jack se prăbuşi la pământ.

James se apropie de el. Way de abea avu putere să îngâne:

— Şefule, eu mă recunosc învins. Dacă tu vrei să te mai baţi totuşi, adresează-te lui Jocelyn.

James se îndreptă spre Hack.

— Ei dragul meu, vrei să-ţi încerci şi tu norocul? Am avea destule motive de luptă...

— Neînţelegerii noastre, domnule Traft, nu i se poate pune capăt atât de uşor. Eu nu lupt cu mănuşi...

Şi duse mâna spre revolver.

Un murmur de revoltă străbătu prin rândul oamenilor. James rămase însă nepăsător şi nu se depărtă de Jocelyn.

In urma acestei întâmplări, duşmănia dintre Hack şi James fu dată la iveală. Numai exista nici o posibilitate de împăcare.

Şeful năzuia că Jocelyn — atunci când îşi va dădea seama că desnodământul luptei nu-i putea fi decât nefavora-

bil — va părăsi Diamantul. Bud şi Curly aşteptau cu nerăbdare aceasta. Atât Chalfolk cât şi Prentiss, văzând că Cerry Winters şi Hump Stevens, singurii cari nu deveniseră credincioşi şefului, se îndepărtau tot mai mult de James, îl sfătuiră pe acesta să se descotorească cât mai repede de Hack.

In Sâmbăta următoare, mai mulţi cowboy plecară spre Flagerstown. Hack Jocelyn nu mai fusese văzut din zorii zilei. Dar Bud şi Curly — care-l urmăriseră — susţineau că el te îndreptase spre Sud.

— Cu siguranţă că s'a dus la West Fork, spunea Bud.

— Desigur, întări Curly.

— Măi Prentiss, propuse Chalfolk, ce-ar fi dacă am merge şi noi într'acolo?

— Iată un gând foarte bun, răspunse Curly privind întrebător spre James. Chiar pe drum vom putea observa lucruri foarte interesante.

— Dacă bănuiţi că va fi aşa, duceţi-vă, îi îndemnă James, care-şi stăpânea cu greu dorinţa de a fi împreună cu ei.

Niciodată James nu fusese atât de nerăbdător ca acum. Insfârşit, Bud, şi Curly se înapoiară Duminică seară. Dezamăgire! Nu-l văzuseră pe Hack. Nu spuseră nimic nici despre Molly şi nici despre Frank Dunn. Dealungul şoselei văzuseră mai multe cadavre de vite şi se întrebaseră cu nedumerire cum se explica prezenţa lor acolo. Desigur că nu fuseseră sfâşiate de lupi.

Faptul acesta atrase atenţia lui James. Totuşi el era tare mâhnit. Aşteptase cu totul alte veşti.

In dimineaţa următoare, îl întrebă totuşi pe Bud, despre Molly.

— Desigur că am văzut-o, îi spuse el. Era în sat. Dar nu m'a socotit vrednic nici măcar de o privire. Este tot atât de drăguţă. S'a schimbat totuşi puţin. Şi Curly a observat aceasta.

— Aţi auzit ceva despre Hack?

— Da. Dar veştile nu sunt prea îmbucurătoare. Prentiss este de părere să nu-ţi spunem nimic.

— Şi pentru ce, mă rog?

— Pentru că o să te necăjeşti.

— Dacă este ceva care o să mă mâhnească, cu atât mai mult trebue să-mi spuneţi şi mie.

— Pe noi, chestia nu ne-a îngrijorat prea mult, răspunse Bud, scărpinându-se în cap. Deaceea Curly nu vrea să-ţi spunem nimic.

— Oare Jocelyn îi dă din nou târcoale lui Molly?, întrebă James.

— Da, dar pe noi nu ne priveşte aceasta. Mult mai îngrijorător e faptul că Hack s'a împrietenit cu Haverley. Se zvo-

neşte chiar că Jocelyn vrea să treacă de partea oamenilor din Cibeque.

— Şi chiar dacă ar fi astfel... prea puţin îmi pasă. Încă de mai mult timp, el ne dă a înţelege că vrea să plece dela noi.

— Eu nici nu m'am gândit la aceasta. Dar dacă Hack ne părăseşte, atunci vă voiu spune, ceeace eu şi Prentiss, credem despre el.

Jocelyn se întoarse în tabără de abia Luni seara. Nesocotise disciplina impusă de James. Traft îşi dădu seama că oamenii lui erau curioşi să afle cum va primi el o astfel de abatere. Se apropie de Hack şi-l întrebă:

— Jocelyn, unde ai rămas atâta timp?

— Jos de vale, la drăguţa mea, răspunse cowboyul obraznic.

Nu părea să fie beat, dar era, cu siguranţă, pornit pe ceartă.

— Pentru ce nu te-ai întors ieri seară, aşa cum au făcut Bud şi Curly, care au fost deasemenea la West Fork?

— Aşa? Au fost şi ei acolo? Eu însă nu m'am putut despărţi atât de curând de iubita mea. Şi dacă vrei să-ţi spun adevărul, iată-l: Molly Dunn a fost foarte drăguţă cu mine.

— Viaţa ta particulară nu mă interesează câtuşi de puţin, îi răspunse liniştit James, dar dacă mai întârzii vreodată fără învoire să ştii că am să te gonesc ca pe un câine, m'ai auzit?

— N'am surzit încă, domnule Traft, spuse Jocelyn pe un ton batjocoritor.

James se îndepărtă. Işi pregăti patul şi se culcă. Era tare îndurerat. Cuvintele lui Hack îl răniseră adânc.

Cowboyi cinară singuri. Nimeni nu-l luă în seamă pe Jocelyn.

Construcţia gardului, sporea văzând cu ochii.

Timp de trei săptămâni, în fiecare Sâmbătă, Hack pleca spre West Fork. Nici ceilalţi oameni nu se mai duceau la Flagerstown, căci drumul până la oraş era prea lung acum.

Bud şi Curly plecau mereu în urma lui Hack pentru a-l urmări.

Inştiinţarea, pe care James o dăduse pe propria lui răspundere — prin care renunţa la toate vitele transporta dincolo de Sycomore — bucurase mult, nu numai pe locuitorii din vale, dar chiar şi pe oamenii lui. Datorită acestei hotărâri, prestigiul lui crescuse foarte mult.

Pe la mijlocul lunei August, se dădu primul atac împotriva gardului. Fusese doborât în apropiere de Rockycanon.

 Sârma ghimpată fusese tăiată în mai multe locuri, iar stâl-

pii smulși. Două zile, fură necesare pentru repararea stricăciunilor.

James fu tare amărât din pricina aceasta. Nu-l mângâia decât gândul că și oamenii lui, se revoltaseră împotriva acestei netrebnicii.

— Șefule, se rugă Prentiss îngăduiți-mi să urmăresc aceste semne de potcoavă. Voiu afla foarte curând cine a tăiat gardul.

— Și la ce ne va folosi aceasta?

— Vom putea împiedica ca lucrul să nu se mai repete a doua oară.

— Cum vrei să ajungi la acest rezultat?

— Aceasta va fi treaba ta, după ce noi îi vom fi prins pe vinovați.

— Să mai așteptăm câtva timp, fu de părere James. Cele câteva sute de metri de sârmă și zilele de muncă în plus, nu au nici o importanță. Firește, dacă atacurile se vor repeta, trebue să intervenim.

— Va fi așa precum dorești dar să nu-ți închipui că cei din Cibeque vor sta cu mâinile în sân. Cu siguranță că ei au tăiat de astă dată gardul. Și Bud este de aceeași părere.

— La vârsta ta, interveni Jocelyn, adresându-i-se lui Prentiss, ar trebui să știi că este foarte primejdios să învinovățești pe cineva, până ce nu ai o dovadă sigură.

— Un singur lucru, pot totuși dovedi, spuse Curly mâniat.

— Și care anume?

— Că este o mare mârșevie din partea ta, să pomenești aci despre cei din Cibeque.

— Din păcate, zise Hack, la aceasta nu-ți pot răspunde înainte de Luni seara. Duminică mă întâlnesc cu drăguța mea, cu Molly și dacă te-aș omorâ înainte, nu m'aș mai putea duce la întâlnire.

— Iubirea ta cu Molly, este o altă minciună sfruntată.

Atitudinea amenințătoare a lui Jocelyn, îl hotărâ pe James să intervină. Îl luă pe Curly de braț și-l conduse în afara taberei.

— Netrebnicul acesta mă mânie grozav, spuse Prentiss, când ei fură singuri. Se laudă mereu că e iubitul lui Molly Dunn. Ar fi posibil ca fata să fi cedat, până în cele din urmă stăruințelor lui, totuși mie nu-mi vine a crede un astfel de lucru

— Așa dar, nu ești absolut sigur?, întrebă James neliniștit.

— Niciodată nu poți fi absolut sigur de ceva. Dacă într'adevăr este așa precum spune el, mai devreme sau mai târziu se va însura cu ea. Fete ca Molly nu se întâlnesc la tot pasul... Și chiar dacă ar părăsi-o... toți cowboyi ar

dori să se însoare cu ea... Chiar şi Bud.

— Dar tu, Curly?

— Şi eu, bineînţeles... ce vină are biata fată? Tată-său nu e bun la nimic, mamă-sa e mult prea drăguţă cu orice cowboy, iar frate-său... numele lui e de ajuns pentru a o face de ruşine.

James nu răspunse nimic. Era întins pe pătura lui şi-şi răsucea nervos o ţigară.

Arşiţa zilei trecuse. Amurgul, posomorât şi greoiu, se lăsa asupra taberei. Aerul devenea din ce în ce mai răcoros.

— Curly, zis deodată James, aş vrea să fiu la fel ca tine.

— Şefule, pentru ce vorbeşti astfel, mi-eşti cu mult superior doar. Ai dovedit de ce eşti în stare. Toţi oamenii sunt de partea ta... în afară de intrigantul cela de Hack Jocelyn, pe care nici nu trebue să-l iei în seamă.

— Mie nici nu-mi pasă de ceeace este el, mă doare numai ceeace pretinde a fi.

James, în durerea lui, simţea nevoie să se spovedească cuiva.

— Vă gândiţi, când spuneţi acestea, la Molly?

— Da, căci, din nenorocire, eu iau lucrurile mai în serios decât tine.

— Doamne, Doamne, cine s'ar fi gândit la aceasta? Mai întâi, Bud, apoi eu, iar acum dumneata. Ce drac de fată?...

— Curly, pe cinstea mea, Molly este o fată foarte cuminte.

— Şi eu cred aceasta, răspunse Prentiss pe deplin convins. Dar cine poate fi absolut sigur!?

CAPITOLUL XIV

Insfârşit sosi ziua în care James putu admira dela poalele Diamant-ului, minunata vale Cibeque. Pete cenuşii întretăiau marea de verdeaţă ce se întindea în faţa lui; erau aşezările omeneşti.

Se zărea şi satul West Fork. Şoseaua şerpuia ca o panglică albă printre casele rare, apoi se pierdea în câmpiile sărăcăcioase. Oare Molly locuia în colibele din marginea satului?

Işi îndreptă privirile spre Sud şi spre Vest. Pentru prima oară, vedea adevărata înfăţişare a Arizonei, cu munţii şi pădurile, cu câmpiile şi păşunile ei.

Când se întoarse în tabără, James zări ţintuit de trunchiul unui copac un afiş. Conţinea o amenінţare brutală. La mijloc, era o mare pată neagră, gaura unui glonte de revolver. Cu acest prilej îşi aminti că deunăzi Prentiss îl prevenise să nu mai călărească singur prin pădure.

Intre timp, tabăra fusese ridicată şi mutată mai spre sud. James trebuia să se îngrijească ca totul să fie bine orânduit.

A doua zi de dimineaţă el institui un serviciu de pază. Toţi cowboyi fură mulţumiţi de hotărîrea lui James. Numai Jocelyn îşi bătu joc de o astfel de «idee modernă adusă din Missuri».

Jocelyn fu liniştit în zilele următoare. Sâmbătă după amiază însă pe când se pregătea să plece spre West Fork, rosti cuvinte atât de insultătoare la adresa lui James, încât chiar şi Jeff bucătarul mut şi surd, îşi ieşi din fire.

— Pentru numele lui Dumnezeu!, strigă el spre uimirea tuturora, eu sunt un om paşnic care iubesc liniştea, deaceea, prefer chiar să tac tot timpul. Dar, vă spun curat, dacă nu-l potoliţi pe acest nemernic, sunt în stare să vă otrăvesc pe toţi.

Oamenii rămaseră înmărmuriţi. Apoi fiecare începu să ţipe cât îl ţinea gura.

— La dracu! surdul ne-a auzit.

— Are dreptate!

— Trăiască bucătarul nostru!

— Şi noi, care credeam că el nu poate vorbi!

In afară de Jocelyn, nimeni nu părăsi lagărul în Sâmbăta ceea. Fiecare dormea sau discuta cu un prieten. Dar convorbirile încetau de îndată ce James se apropia. Cu toate că purtarea lor faţă de el se schimbase complet, nu-l priveau însă ca pe unul de ai lor.

Spre seară, Bud Chalfolk îl invită să meargă împreună cu el să pescuiască păstrăvi, ceeace James făcea întotdeauna cu mare plăcere. La întoarcere — aduceau o pradă bogată — fură salutaţi cu veselie. In aceea seară, Jeff Davis le pregăti o cină vrednică chiar şi de un rege.

A doua zi, imediat după masa de prânz, James şi Bud plecară din nou la pescuit. Curly se rugă să-i fie îngăduit să se alăture lor. El se oferi să prindă lăcustele ce aveau să servească drept momeală. Şi era tare hazliu, să-l vezi pe acest urias cu picioare lungi fugind cu pălăria în mână, după săltăreţele insecte.

Se întoarseră în tabără, înainte de apusul soarelui. Erau tare veseli.

James fu surprins văzându-l pe Hack. Costumul lui mototolit lăsa impresia că Jocelyn dormise într'o claie de fân în noaptea ceea, iar faţa lui umflată arăta limpede că el nu se dăduse în lături dela băutură.

James aruncă din mâini plasa cu păstrăvi, se apropie de Hack, îl apucă de umeri şi-l sgâlţâi cu putere.

— Jocelyn, eşti concediat.

— Prea târziu, domnule Traft. Eu am demisionat, eri, din slujba mea.

— Cu atât mai bine! Atunci părăseşte imediat tabăra, încă înainte de cină.

— Cei din West nu au obiceiul de a goni oamenii flămânzi. Dealtfel, d-ta eşti un biet fulfizon.

James ridică pumnul. Il lovi pe cowboy în obraz.

Hack se prăbuşi. In cădere, răsturnă banca pe care şedea Cherry.

James se năpusti asupra lui Jocelyn. Pumnii lui erau nemiloşi faţă de acest nemernic. Prentiss încercă să-l îndepărteze pe James. Era însă neputincios în faţa mâniei lui.

— Fraţilor, daţi-mi o mână de ajutor!, strigă Bud. Şefule, ai să-l omori!

Oamenii reuşiră, până în cele din urmă, să-l despartă. James tremura de furie. Jocelyn, cu faţa plină de sânge şi cu privirile rătăcite, se uita înspăimântat în jurul lui.

— Unul din voi, strigă James gâfâind, să-l ducă afară din tabără. Să-şi ia lucrurile şi calul. Ii voiu plăti şi leafa ce i se mai cuvine.

James, sprijinit de Bud, se îndreptă spre locul unde-şi ţinea lucrurile. Căzu greoiu peste ele. Il rugă pe Bud să-i scoată punga cu bani.

— Ia cât trebue, îi porunci el, vreau să-l plătesc până la sfârşitul lunii.

— Eu i-aş da numai cât i se cuvine, îl sfătui Bud.

James îşi potoli cu greu mânia. Reveni în mijlocul oamenilor săi. Jocelyn fusese îndepărtat din tabără, căci Bud şi Prentiss se întorceau tocmai dinspre pădure.

— Bine că s'a terminat, răsuflă Bud uşurat. Slavă Domnului că n'am păţit şi mai rău.

— Dar întâmplarea aceasta poate avea urmări rele pentru şef, spuse Curly gânditor.

— Ştiu, băieţi... ştiu, dar nu m'am putut stăpâni.

— Vă înţelegem, şefule. Ingăduiţi-ne însă un sfat: dacă îl zăriţi vreodată pe Jocelyn, trageţi dumneavoastră mai întâiu.

Peste câteva zile tabăra fu din nou mutată, lângă craşelul Tobes. Drumul care ducea într'acolo era foarte prost întreţinut. Astfel toate alimentele şi balurile de sârmă trebuiau aduse pe cai.

Tobes — un nume aproape legendar — fusese un vânător celebru, care-şi ridicase, la umbra pinilor înconjurători, un adăpost de buşteni. Se mai vedeau încă urmele lui.

De jur împrejur, se întindea pădurea sălbatecă, străbătută de pârâul cu acelaş nume şi bogată în vânat de tot felul.

— La toamnă, după ce vom isprăvi lucrul, vom vâna în această pădure, se adresă James lui Bud şi lui Prentiss care-i arătau din ce în ce mai multă prietenie.

— Nădăjduim, şefule, zise Curly că ne veţi lua şi pe

noi. Seara, tot veți avea nevoie de cineva care să vă aducă lemne sau apă. Și apoi, eu mă pricep la gătit tot atât de bine ca și Jeff.

— Desigur că veți veni amândoi cu mine, răspunse James râzând.

— Mă tem numai de un singur lucru, adăugă Bud gânditor. Atunci când gardul va fi gata să nu trebuiască să ne războim cu cei cari vor tăia sârma și vor fura vițeii!

Oamenii se porniră pe lucru. James — care între timp se adaptase complet mentalității vestice — nu se gândea decât la un singur lucru: cu ce drept îngrădea el izvorul Tobes, atât de trebuitor pentru oamenii de acolo. Cu toate acestea vitele nu erau împiedicate să ajungă la izvor, prin partea de vest a gardului. Ceru sfatul celor doi prieteni ai săi și-i întrebă care va fi părerea băștinașilor asupra hotărîrii sale.

— Dar ștrengarii aceștia, râse Curly nu beau apă niciodată. Nu sunt obicinuiți decât cu whisky!!!

— Pe cinstea mea, șefule, întări Bud, de prisos să vă faceți griji pentru aceasta. Oricum, tot se vor da lupte sângeroase.

Șase zile mai târziu, veni rândul lui James să facă de pază dealungul gardului. Pe când oamenii erau încă la dejun, își înhămă calul și se pregăti să plece.

— Șefule, până unde vreți să mergeți? îl întrebă Bud.

— Cred că până la Sycomore.

— Fiți cu băgare de seamă, îi strigă Curly, oarecum îngrijorat.

Dar James nu luă în seamă spusele lui. Se lăsă furat de gânduri. Deși era fericit că reușise să câștige nu numai respectul oamenilor lui, dar chiar și dragostea lor, totuși nu se putea împiedica de a nu fi mereu cu mintea la Molly. De multe ori, în nopțile de veghe, gândurile îi zburau la ea: o iubea din tot sufletul, o iubea cinstit. Deaceea se hotărî ca, într'una din zilele următoare, să plece la West Fork Să-și mai încerce odată norocul! Să vadă dacă nu se poate împăca cu ea!

Deodată, el observă că porțiunea de gard dinspre Sycomore fusese doborîtă. Vitele, în mari cârduri, treceau spre desișurile din vest.

Cu arma în mână, James cercetă prin apropiere. Nu găsi însă niciun indiciu care să-l poată duce pe urmele atentatorilor.

Intoarse calul spre a se înapoia în tabără. Era tare mâhnit. Mergea dealungul gardului Acesta mai era tăiat și într'alt loc, tot în dreptul unei văi. Pe pământ se vedeau urme proaspete de copite. James descălecă și le cercetă a-

tent. Le urmări pentru a vedea unde trebuía să-i caute pe netrebnìcii ceia.

Deodată calul lui se opri. Dín spatele unui copac se zărea un om înalt, cu fața tuciurie, îmbrăcat într'o haină de piele. Traft îl recunoscu ușor.

James rămase înmărmurit. Țeava lucítoare a unui revolver, era îndreptată spre el. Iainte de a putea facé vreo mișcare, simți o mare durere. Calul său se ridică în două pícioare, apoi se prăbuși la pământ.

CAPITOLUL XV

In cădere, James se loví cu capul de pământ. Când își reveni în simțiri, mai multe picăturí de apă rece îi șiruiau pe obraz. O mână catifelată atingea ușor fruntea sa.

Deschíse cu greu ochii. Era închis sub un frunzar verde, printre care se furișau tremurând razele soarelui.

Capul îi era sprijinit de un trunchíu de copac. Lângă el ședea o fată. Când îl văzu mai înviorat, scoase un strigăt de bucurie și spuse :

— Slavă Domnului, că ți-aì revenit în simțiri.

— Molly Dunn, bâígui el istovit.

Fața fetei se însenìnă. Ochii i se umplură de lacrimi. El îí văzu mâinile însângerate.

— Sunt greu rănit ? o întrebă el cu voce stinsă.

— Nu știu ! Mă tem că da.

— Unde m'a nimerit glontele ?

— Aci, în piept.

Cu tot ajutorul luí Molly îi fu foarte greu să se ridice. Fata îi pusese la ìnimă un ștergar ud. Era plin de sânge. Totuși James își dădu seama că glontele nu-i atínsese nici ìnima și nicí plămânul. Plumbul, îi străbătuse corpul lângă umărul stâng.

— Mai sunt rănit undeva ?

— In cădere, te-ai sgâriat la cap.

— Atunci, sunt sigur că voiu scăpa cu viață.

— Mi-a fost tare frică, murmură ea. Ce să fac acum?

— Ai apă rece ?

— Da, am adus dela izvor.

— Ia basmaua și rupe-o în fâșii. Caută în buzunarul hainei mele. Ai să găsești o batistă. Rupe-o în două. Impreunează capetele. Acum șterge sângele și leagă bine rana cu batista.

— Dar și rana de sus sângerează.

— O vei lega cu cealaltă jumătate de batistă. Apasă bine. Ai înodat fâșiile? Așa, trece-le acum pe sub braț. Strânge și mai tare!

Mâínile fetei erau pline de sângé. Se duse la râu să și le spele.

James era sprijinit de trunchiul copacului.

— Voiu încerca să vă duc la oamenii dumneavoastră, îi zise Molly întorcându-se.

Lui i se păru că ea îl priveşte ca pe un străin. Nu mai îndrăznea s'o tutuiască.

— Dacă îmi veţi ajuta, vom putea ajunge acolo.

Sprijinit de Molly, James reuşi să înainteze câţiva paşi. Deodată, totul începu să se învârtească în jurul lui. Urechile-i vâjâiau. Se clătină. Ea îl lăsă încetişor la pământ.

O văzu întorcându-se dela râu. Aducea apă în pălăria lui.

— Sunteţi prea istovit, domnule James, îi zise ea dându-i să bea.

— Da,răspunse el, sprijinindu-şi capul de un trunchiu.

Trecură câteva minute. Apoi ea îl întrebă:

— Ştiţi cine v'a împuşcat?

El afirmă dând din cap.

— Pentru ce nu v'aţi apărat?

— Eram ca împietrit. Uitasem că aveam şi eu o armă.

Işi duse mâna la piept. Rana începuse din nou să-l doară. Işi scoase ceasul din buzunarul de deasupra bandajului. Era o amintire de familie. Pe capacul lui, deosebi urmele glontelui; astfel proectilul fusese abătut din traectoria lui. Il arătă lui Molly.

— Numai datorită lui, mai sunteţi încă în viaţă. Căci Dunn nu îşi greşeşte niciodată ţinta.

— Dar... pentru ce a tras împotriva mea? Din pricina gardului?

— Nu, din cauză mea. I s'a povestit despre întâlnirea noastră din Flag.

— Aşa dar, cunoşteai planul lui? Deci nu te găseai pe aci, din întâmplare?

— Nu. zise ea şoptind.

— Vroiai să mă salvezi.

— Vroiam numai să vă înştiinţez. Nădăjduiam să ajung înaintea lui Frank. Dar... ce facem acum?

— Nu ştiu! In orice caz, eu nu pot călări. Imi arde capul.

— Trebue neapărat să vă arătaţi unui doctor. Puteţi căpăta friguri. Oamenii dumitale au o căruţă?

— In niciun caz, dumneata nu trebue să te duci în lagărul oamenilor mei.

— Pentru ce nu?

— Pentru că atunci ei vor afla numaidecât că fratele dumitale m'a...

— Mai devreme sau mai târziu, tot vor afla, îl întrerupse ea.

— Probabil! Dar până atunci, mă voiu însănătoşi şi voiu fi în stare să-i împiedic dela o faptă necugetată. Ce depăr-

tare este până la locuința dumitale?

— Aproape cinci mile.

— Atunci pleacă, ca să nu ți se observe lipsa acasă. Fratele dumitale nu trebue să afle că te interesezi de mine. Dacă vrei, poți veni și mâine să mă vezi.

Ea se ridică. I se citea pe față teama care o avea de Frank.

— Mai am un singur lucru de făcut, zise Molly și se îndepărtă.

Se întoarse repede. Aducea arma și bidonul lui James, pe care-l umpluse cu apă proaspătă. I le puse lângă el. Apoi se plecă și așternu pe jos frunze de pin. Puse peste ele o pătură și ajută lui James să se întindă pe ea. Ii înghemui haina sub cap, drept pernă.

— Nădăjduesc că vă veți odihni bine. Nu o să vă fie frig. Eu plec.

— Dar vii și mâine?

Fata încuviință din cap deși își dădea seama cât de greu îi va fi să se țină de promisiune.

Deodată se plecă peste el și îi atinse fruntea cu vârful buzelor. Apoi fugi grăbită.

James privi îngândurat în urma ei. Dar copleșit de oboseală, adormi în curând.

Când se trezi soarele răsărise de mult. Copacii aruncau umbre prelungi peste covorul de mușchiu al pădurii.

James numai simțea dureri atât de mari, dar îi era tare cald și sete. Se ridică cu greutate și bău câteva înghițituri de apă.

Fără îndoială că fusese rănit mult mai grav decât crezuse la început. Știa că oamenii lui nu vor începe să-l caute decât de abea a doua zi de dimineață și că nu vor ajunge prin aceste locuri decât a treia zi, căci, desigur, își vor îndrepta cercetările lor, mai întâi spre nord. Singura lui speranță era ca Molly să sosească în curând.

— «Dar dacă Molly nu va veni deloc?»

Indepărăt repede acest gând.

— «Nu, ea va veni cu siguranță. Dar mai trebue să aștept până atunci».

...Lumina zilei începu să pălească. Amurgul se lăsa încet. Stele luminoase apăruseră pe boltă. Zgomote ciudate ajungeau până la el. Din când în când sorbea câte o înghițitură de apă, ceeace-i provoca mari dureri. Adomri.

Cântec voios de păsărele îl deșteptară.

Când deschise ochii, soarele strălucea la orizont. Privi în jurul lui. La început nici nu-și dădu seama că nu se afla în tabăra lui, ci în mijlocul pădurii. Durerea de cap îi trecuse complet. Se simțea mult mai bine.

James se gândea că în acelaș moment se treziseră și cei

din tabără. Se vor speria când vor observa lipsa lui. Curly și Bud vor organiza căutarea șefului lor, pe care toți îl pr. țuiau acum. Mai devreme sau mai târziu, se vor abate și pe aci și-l vor găsi. Dar chiar dacă nu se va întâmpla astfel, peste câteva zile va fi el singur în stare să meargă până la tabără.

Desigur că în foarte scurt timp, toată lumea va afla de întâmplarea lui. De fapt ar trebui să fie recunoscător lui Dunn, căci datorită lui va fi socotit drept un erou. Totuși, el nu-l va trăda pe fratele lui Molly, iar aceasta numai de hatârul ei. James plănuise ce să povestească oamenilor.

Deodată auzi tropotul unui cal ce se apropia.

Incercă să se salte pentru a-l zări pe călăreț.

Dar o puternică durere în mână îi aminti că era încă prea devreme pentru a face asemenea mișcări brusce. Asculta cu atenție. Tropotul calului se auzea din ce în ce mai limpede. Calul nu era potcovit și nici nu părea să poarte o greutate prea mare.

— «Fără îndoială, aceasta e Molly, murmură el cu vocea stinsă.

I se păru o vecinicie până ce ajunse la el. Avea părul despletit. Scânteia în bătaia razelor de soare. In mână ducea o legătură.

— Cum te mai simți? îl întrebă ea.

— Foarte bine. Iar acum, de când ești tu aici, admirabil.

Molly se așeză pe pământ lângă James. Părea buimăcită. Fără îndoială că nu dormise toată noaptea.

James observă că Molly purta la mâna stângă un bandaj plin de sânge. O întrebă îngrijorat dacă nu cumva se rănise.

— Nu, asta este numai pentru a o înșela pe maică-mea. Imi trebuia un pretext pentru a mă putea duce în sat. I-am spus și domnului Sommer că m'am tăiat și că mi-e frică de o infecție. Mi-a dat atunci o alifie foarte bună și un bandaj. Ți-am adus săpun și prosop. Deasemeni și ceva de mâncare.

— Ești o fată minunată, Molly!

Ea plecă ochii sfioasă.

— Mă duc să aduc apă.

Luă bidonul și pălăria lui și se îndepărtă.

James privi încântat în urma ei. Ea se întoarse cu apa și se așeză lângă el. Iși desfăcu cureaua de piele, care-i strângea bandajul. Iși trecu mâna peste fruntea lui și-i măsură pulsul.

— Slavă Domnului că nu ai temperatură! exclamă ea voioasă. Așa... acum stai liniștit. Nu te mișca. Nu vei simți nici o durere.

Ii desfăcu bandajul și-l pansă din nou.

— Din câte îmi dau seama, zise ea când isprăvi, rănile

se vor vindeca foarte repede. Totuşi ar fi bine să vestesc pe oamenii tăi. Te-ai putea duce mai repede la Flag să te arăţi unui doctor.

— Nimeni nu mă va îngriji mai bine, decât tine. Dar ce... iar vrei să pleci ? zise el, văzând că Molly se ridicase.

— Momentan nu pot face nimic pentru tine.

— Dimpotrivă! Să-mi răspunzi sincer la o întrebare:

Il privi mirată. Cuvintele lui îi părură ciudate.

— Molly, vrei să fii nevasta mea ?

— Mi se pare, domnule Traft, spuse ea roşind, că suferi de friguri. Sau v'aţi pierdut minţile ?

— Te iubesc nespus de mult, draga mea. Vreau să ne căsătorim.

— Şi tocmai cu mine? Cu Molly Dunn?

— Da! Tocmai cu tine.

Neîncrezătoare, ea îl ţinti cu privirile.

— Cu neputinţă! Ce va spune lumea, domnule Traft?

— In primul rând, cred că ar fi timpul să-mi spui pe nume. Şi apoi, mie nu-mi pasă de ce va spune lumea. Pe mine nu mă interesează decât răspunsul tău.

— Sunt fericită, dragă James, că ţii la mine. Sunt mândră că mă ceri în căsătorie. Dar eu nu voiu putea deveni niciodată nevasta ta.

— Iubeşti pe altcineva ?

— Nu, nu te iubesc decât pe tine. Dar nu uita că eu sunt o Dunn, sora celui care trăgând împotriva ta, a trecut în rândul criminalilor.

— Dar nimeni nu trebue să afle de această întâmplare. Eu nu-l voiu trăda pe Frank. Şi apoi poate că el se va schimba când...

— Dar afară de Frank mai sunt şi ceilalţi din familia mea.

— Ce naivă eşti ? Eu nu mă însor cu familia ta, ci cu tine.

— Nu! E imposibil.

James fu cuprins de o îndoială chinuitoare. Oare cuvintele lăudăroase ale lui Hack Jocelyn fuseseră adevărate ? Molly nu-l văzuse de luni de zile. Poate că între timp se lăsase ademenită de promisiunile lui Hack. Atunci, orice stăruinţă ar fi fost de prisos. Vroi să cunoască tot adevărul. De aceea o întrebă dacă ea îl iubea pe Jocelyn.

Molly îl privi mirată.

— Da. Hack mă urmărea pretutindeni. Imi aţinea calea şi-mi vorbea despre dragostea lui. Dar eu nu m'aş mărita niciodată cu el. Chiar dacă nu aş iubi pe altul!

— Draga mea, murmură James cuprinzând-o de mijloc.

In acea clipă, se auziră paşi prin apropiere.

CAPITOLUL XVI

Molly dete un ţipăt ascuţit. Apoi se puse între James şi frate-său care stătea cu revolverul întins.

— Aşa dar aici erai ? se răsti Frank.

— Da ! L-am văzut prăbuşit în sânge după ce ai fugit, răspunse fata cu mult curaj.

— Deci, vroiai să te întâlneşti cu el?

— Nu. Treceam din întâmplare pe aici.

— Nu te cred! Ştiu de mai mult timp că există ceva între voi doi.

— Dunn, strigă James, Molly nu minte. Nu avea de unde să ştie că eu voiu veni până aici în urmărirea celor cari încearcă să doboare gardul pe care-l construesc.

— Mă aşteptam ca tu să întăreşti minciuna ei. Dar cum de mai eşti în viaţă ?

— Ceasornicul meu a schimbat direcţia glontelui.

— Din fericire, mai am câteva gloanţe.

Şi Frank îndreptă revolverul spre James. Dar Molly îl teri pe cel în pericol.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu ai dreptul să-l ucizi!

— Vei vedea îndată, dacă am sau nu dreptul. Dă-te la o parte !

Vru s'o lovească pe Molly cu piciorul, dar fata se dete în lături cu îndemânare. Cisma lui atinse şoldul lui James. Mârşevia faptei sale, păru să-l trezească pe Traft din toropeala care-l cuprinse...

— Molly, te rog îndepărtează-te, spuse el liniştit. Tu, tot nu-i poţi schimba gândurile. Mai e în stare să te omoare şi pe tine.

Dunn izbucnì în râs. Dar Molly rămase ne clintită.

— Vrei să te iei la luptă cu un om rănit? strigă ea fratelui său. Ai pierdut şi ultimul pic de mândrie? Sau ai devenít un hoţ de codru şi un laş ? Dacă aì şti cât de nedrept eşti cu el ?!

— Mă aşteptam să-i iei apărarea.

— Da, îl voiu apăra cu toată puterea. Iar înainte de a-l ucide pe el, va trebui să mă omori pe mine.

— Ca şi când moartea ta ar putea şterge ruşinea pe care ne-ai făcut-o?

— Frank nu vezi că-l iubesc? Il iubesc mai mult decât orice pe lume.

— Din fericire îmi dau încă seama pe ce lume trăiesc.

Şi Frank o apucă pe Molly de braţ, vrând să o dea la o parte cu forţa. Dar ea se prinse de James.

Molly se lupta cu Frank şi vroia să-i ia revolverul pe care acesta îl ţinea în mâna dreaptă. Profitând de un mo- 94

ment de neatenţie din partea lui Dunn, James îl izbi cu piciorul în braţ. Frank scăpă revolverul din mână.

— Tăcere! Vine cineva, strigă în acest moment Dunn.

Şi se piti în mijlocul unui tufiş.

Dar Molly care între timp ridicase arma, îndreptase ţeava ei spre frate-său. James se apropie de ea şi-i şopti la ureche:

— Nici chiar pentru a mă salva pe mine, nu-ţi este îngăduit să-ţi ucizi fratele.

Ruşinată, ea lăsă să-i scape revoverul. James îl ridică.

Dunn părea să-şi dea seama de situaţia în care se afla. Totuşi era sigur că Traft nu va folosi revolverul dacă nu va fi atacat.

Inainte de a putea lua vreo hotărîre, auzi o voce în spatele lui:

— Sus mâinile!

Dunn ridică braţele deasupra capului. Curly Prentiss — căci el era — îl ameninţa cu revolverul.

— Ei, Bud, strigă el, ia vino încoa!

Dinspre tufiş se zări o a doua ţeavă de revolver. Apoi apăru şi Bud Chalfolk. James, care recunoscuse glasul lui Curly, ascunse repede revolverul sub pătură.

— Iată-l şi pe şeful nostru, alături de Dunn şi de soră-sa.

— Ce s'a întâmplat?, întrebă Prentiss privind ameninţător spre Frak.

— Nimic rău, răspunse James. Mă bucur că aţi venit. Daţi jos armele.

— Şefule, zise Bud, eşti galben la faţă. Te-ai şi rănit. Cămaşa dumitale e plină de sânge. Desigur că ţi s'a întâmplat ceva.

— Vă voiu povesti totul. Dar mai întâi coborâţi armele voastre. Nu pot suferi ca un revolver să fie îndreptat asupra cuiva.

Ascultători. Bud şi Prentiss se supuseră. Cu toate acestea, Frank nu îndrăznea să-şi lase jos braţele.

James începu să povestească. Le istorisi aproape tot adevărul, dar se feri să le spună că Dunn ar fi făptuitorul.

— Când Molly a venit aici, termină el, frate-său a urmărit-o. Ne-a surprins împreună şi a mustrat-o pe soră-sa pentru purtarea ei. Mă crede un pierde-vară şi se teme ca nu cumva să am gânduri necinstite faţă de Molly.

— Dunn, se răsti Curly, eşti cel mai mare netrebnic pe care l-am cunoscut vreodată. Mai întâi cum îndrăzneşti să turburi liniştea unui om rănit? Şi apoi cum de cutezi să ai o părere atât de proastă despre şeful nostru? Niciunul din oamenii dela Diamant nu ar fi în stare să-şi bată joc de o fată tânără, cu atât mai puţin un Traft. Cum poţi crede că

el ar avea gânduri ascunse față de Molly, o ființă atât de fermecătoare, pe care nici nu meriți drept soră?

Bud dădea semne de nerăbdare. Așteptă să termine Curly. Apoi se adresă el lui Frank:

— James Traft, conducătorul nostru, și Molly Dunn, începu el, pe ton solemn, sunt deasupra oricărei bănueli. Dar cine îndrăznește să se îndoiască de acest lucru, va avea de a face cu mine. Așa! Acum lasă jos mâinile! Te sfătuesc ca pe viitor să te-ții mai departe de gardul nostru.

Frank îl privi întrebător pe James. Acesta dădu din cap. Dunn se întoarse și dispăru în tufiș.

...Curly se apropie de James și-i strânse mâna cu prietenie.

— Să mai îndrăznească cineva să te mai vorbească de rău, — zise el amenințător, mai ales acum, după ce ai primit botezul focului! Nădăjduesc că rana nu este prea gravă.

— Din fericire, nu. Dacă mă sprijiniți puțin să încalec, mă voiu putea reîntoarce cu voi.

— Foarte bine! Molly v'a îngrijit tot timpul? Ce noroc au unii oameni! Bună ziua, domnișoară Molly! Ce mai faceți?

— Mulțumesc, destul de bine, răspunse fata surâzând. Sunt mulțumită că lucrurile s'au sfârșit astfel.

Bud la rândul lui se apropie de ea. Părea puțin turburat.

— Nu vom uita niciodată, domnișoară, că l-ați salvat pe șeful nostru. De acum înainte toți oamenii din Diamant, vă vor asculta fără șovăire. Cu toții am fi fericiți să ne însurăm cu dumneata...

— Da, și pentru că nu se pot însura toți deodată cu tine, se va însura numai șeful, râse James. Și pentru a hotărî aceasta, băieți, lăsați-ne puțin singuri.

Cowboyi îl priviră uimiți, dar se îndepărtară.

— Nu vreți să vă luați rămas bun dela Molly?!, strigă James în urma lor.

Curly se apropie de tânăra fată.

— Eu aștept ceva dela dumneati, domnișoară Molly... Știi ce aștept... Bunăziua și mult noroc!

— La revedere, Molly, strigă Bud. Dacă te măriți cu șeful nostru, îți iert chiar și faptul că m'ai refuzat pe mine.

Se îndepărtară grăbiți.

— Ce oameni tăcuți și totuși ce băieți minunați! zise Molly surâzând.

— Deaceea tu nu trebue să-i dezamăgești. Ai auzit ce speră din partea ta!

— Totuși nu pot crede că lucrul acesta se va adeveri vreodată.

— Dar ai spus fratelui tău că mă iubești. Sau ai mințit?

— Nu, nu, dar e cu neputință.

— Nu vreau să te silesc, draga mea. Ești încă sub impresia celor întâmplate. Du te acasă și gândește-te în liniște. Eu mă simt legat de tine. Când voiu fi complet restabilit, ne vom întâlni, într'o zi la West Folk.

— Pentru numele lui Dumnezeu!, tu nu trebue să te arăți acolo. Ți-ai pune viața în primejdie!

— Acum, când fratele tău știe că eu am gânduri serioase față de tine, nu mai am pentru ce să mă tem de el.

Ea roși. Se plecă spre el și-l sărută. Apoi se îndepărtă fugind.

... Când Curly și Bud se reîntoarseră aducând calul lui James, îl găsiră culcat și ținând ochii închiși. Se gândea ce va spune unchiu-său când i-o va prezenta pe Molly drept logodnica lui.

— «Desigur, bătrânul nu-mi va refuza binecuvântarea. Unchiul știe să judece o femeie tocmai pentru că el a rămas neînsurat».

Bud și James priviră cercetător spre James, dar nu îndrăzniră să-i pună vreo întrebare. Impachetară lucrurile lui, dar uitară de borcănașul de alifie și de ștergarul pe care Molly le adusese de dimineață. James le atrase atenția asupra acestor obiecte. Cei doi cowboy schimbară o privire plină de înțeles. Bud începu să fredoneze o veche melodie din Texas, în care se vorbea de obiceiul îndrăgostiților, de a păstra orice lucru — cât de neînsemnat ar fi el — dăruit de iubită.

— Netrebnicilor!, strigă James fără răutate, totuși supărat pe cei doi cowboy, care nici nu se gândeau să-i ajute să se ridice. Sprijinindu-se de unul din stâlpii gardului, care mai rămăsese în picioare, reuși cu multă greutate să încalece. Dar își dădu repede seamă că prietenii lui, atât de căliți în greutățile vieții nu-și puteau închipui că tocmai șeful lor ar avea nevoie de ajutor.

Bud călărea în frunte, pe când Curly se ținea pe lângă James.

— Șefule, spuse el deodată, ești sigur că cel care a tras în dumneata n'a fost Dunn,

— Cum de te poți gândi măcar la un astfel de lucru?

— Adineauri, când Frank a plecat atât de grăbit, am avut impresia că aștepta să fie împușcat pe la spate. De altfel... eram cât pe aci să-l dobor cu un glonte.

— Ar fi fost o mare greșală, dragul meu Curly, căci Dunn nu a avut niciun amestec în toată afacerea aceasta.

James izbuti să se țină pe cal. Totuși, la cel mai mic urcuș al șoselei, trebuia să se agațe de curelele șelei. Fiecare zdruncinătură a calului îi producea mari dureri. Când ajunse în tabără, ceilalți oameni îl primiră cu strigăte de bucurie.

CAPITOLUL XVII

Timp de două săptămâni, Molly nici nu-şi dădu bine seama de cele întâmplate.

Dealtfel părinţii ei nici nu observaseră că ea lipsise atât de mult timp de acasă. Iar aceasta numai datorită lui Frank, căci el sosise înaintea ei şi astfel o împiedicase pe mamă-sa să se gândească la ea.

Frank o urmărea mereu cu privirea pe Molly dar nu vorbea niciodată cu ea şi nici nu-i răspundea când ea îl întreba ceva.

Părea mereu cufundat în gânduri. Din când când, se ducea la câmp, dar nu uita niciodată să-şi ia arma cu el. De mai multe ori, Molly îl zărise prin fereastră, rezemat în sapă şi privind ţintă spre pădure.

— Dar ce e cu Franck? întrebă mamă-sa într'o zi. In fiecare noapte, îl aud plimbându-se neliniştit prin pridvor.

— Probabil că e îndrăgostit, răspunse Molly. Când iubesc, oamenii devin atât de ciudaţi...

— De unde ştii tu asta?

Molly ridică din umeri şi ieşi cântând.

Cu toate acestea nu era deloc veselă, ba dimpotrivă, era chiar tare mâhnită.

Nu mai muncea acum cu aceiaşi voioşie ca înainte, fapt pentru care se certa cu mamă-sa.

Intr'o Duminică dimineaţă, Andy Stoneham veni la ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pentru ce eşti atât de palidă, se miră el. Nu cumva eşti bolnavă?

Ea bâigui câteva cuvinte neînţelese.

După prânz veni tânărul Peech, care părea foarte grăbit. Ii spuse că i-a adus un pachet pe care, prevăzător, îl lăsase afară lângă gard. Apoi, plecă grăbit fără a mai da o altă explicaţie.

Când se apropie de gard, zări un pachet învelit în pânză şi legat cu sfoară, întocmai cu acelea pe care le văzuse la Flag.

— «Oare ce să fie în acest pachet?», se întrebă Molly. Un dar din partea tânărului Peech? Nu, căci atunci acesta ar fi rămas să vadă ce impresie face asupra ei, atenţia lui. Era oare un semn din partea «lui»? Sau numai o glumă proastă?

Molly duse pachetul în odaia ei. Il desfăcu cu grijă. Conţinea trei pachete mai mici şi mai multe cărţi dintre care una părea mai veche. In primul pachet, găsi o sucupă cu bomboane, în al doilea, o basma şi însfârşit în al treilea o cutie în care se aflau toate cele trebuincioase cusutului.

— «Desigur că toate acestea sunt dela James», murmură ea, căutând zadarnic o scrisoare.

Dezamăgită, deschise prima carte. Era o gramatică engleză. Pe prima filă citi: James Traft, liceul din Welsviler, 1 Sept. 1888.

— Ei, dar ce, tocmai o carte de școală îmi trimite!?

Vroia prin acest dar să-i arate că, din cauza neștiinței ei, îi pare rău de propunerea pe care i-o făcuse? Molly își dădu repede seama că el nu ar fi fost în stare s'o jignească. Nu, el dorea numai ca ea să-și completeze învățătura, pentru ca mai târziu, când va fi a lui.. Nu îndrăzni să-și termine gândul.

Fericită, Molly puse cartea sub pernă. Apoi își legă basmaua în jurul gâtului, își luă un roman și sucupa de bomboane și se duse la geam să citească. Din când în când se uita spre pădure și exclama:

— «Mă mir că nu mi-a trimis nici o scrisoare».

Toată săptămâna, așteptă cu nerăbdare. Duminica următoare fu însă tare mâhnită: tânărul Peech nu veni. Dar își zise că nu are niciun motiv să fie tristă; până la ea, Peech trebuia să călătorească două zile. Putea oare să pretindă ca tânărul să-și piardă patru zile numai pentru a-i aduce ei vești dela «el»? Desigur că nu! Poate că va veni Duminica următoare. Era singura ei nădejde...

Veni și Septembrie. Ferigele se colorau în cafeniu, iar copacii își pierdeau culoarea lor verde. Toamna sosise. Era anotimpul pe care Molly îl îndrăgea cel mai mult.

Frank începuse să se ducă mai des prin sat. Prinsese gust de băutură. Totuși el se îngrijea mai departe de recoltă. Ducea animalele la păscut și îngrijea de gardul proprietății. Ba chiar începuse să taie lemne și să le așeze grămadă. Molly află că el aștepta vizita șerifului din Flagerstown, ba chiar a unuia din oamenii dela Diamant. Dar nu veni nimeni. Iar la West Fork se aflase de pățania lui James Traft, anume că fusese împușcat de unul ce se declarase împotriva gardului.

Frank aducea din oraș însă altfel de vești: gardul de sârmă nu depășișe isvorul Tobes, căci oamenii erau ocupați cu repararea stricăciunilor. Prin văi se vedeau numeroase turme de vite. Nu îndrăzneai însă să repeți numele celor ce le conduceau, nici celui mai bun prieten. Banii începuseră să se arate din belșug la West Fork, în timp ce încăerările — din fericire fără urmări grave — deveneau din ce în ce mai dese. Intr'o seară, pe când venea spre Molly, cineva trăsese în nevinovatul Andy, care rămase mort pe loc.

Insfârșit, în Duminica următoare, tânărul Peech veni iar la Molly. De data aceasta părea și mai misterios. Era mândru, căci deținea unul din secretele fetei.

O chinuia cu aluzile lui, pe care, dacă ar fi vrut, ar fi putut să le trădeze mamei sau bănuitorului său frate.

Molly fu foarte mulțumită când el se ridică să plece. Il conduse pe Peech până la grajd.

— In colțul acela, am ascuns un pachet pentru tine Dacă vrei să-mi dai o scrisoare, voiu trece pe aici la întoarcere.

Ușile prăvăliei lui Enoch Sommer era larg deschise, iar în fața cârciumei lui Mace, care se afla peste drum, stăteau multe căruțe și cai înșeuați.

Sommer și vânzătorii lui aveau mult de lucru. Doamna Dunn trebui să aștepte câtva timp până să fie servită.

Molly rămase pe prag. Privea mulțimea. Deodată tresări. Zări un călăreț care nu putea fi altul decât James Traft.

Orice discuție încetă pe dată. Toți priveau curioși pe noul venit, pe care cei mai mulți păreau a-l cunoaște.

— Bună ziua domnilor, zise apropiindu-se de mulțime. Sunt James Traft și-l caut pe Frank Dunn.

Molly se reținu cu greu să nu scoată un țipăt. Primul ei gând fu să se ducă la James și să împiedice nenorocirea care se întrezărea. Aceasta ar fi însemnat însă să se trădeze. Nici nu avea speranța să reușească întru ceva. Deaceea renunță la hotărârea ei.

Și apoi, observase că Traft nu avea niciun fel de armă la el. Fratele ei n'ar fi tras în niciun caz împotriva lui: Frank era prea mândru pentru a se lupta cu un om dezarmat.

— Da, domnule Traft, strigă cineva din mulțime. Frank Dunn trebuia să fie în cârciuma de peste drum.

James mulțumi și întinse o monedă de argint unui băiețaș:

— Du-te până acolo, și spune-i lui Frank Dunn că James Traft este aci și că vrea să vorbească cu el.

Puștiul porni repede spre cârciumă. James se duse și-și legă calul de un stâlp.

— Sunt tare curios să văd dacă Frank va veni?, zise tânărul în spatele căruia se ascundea Molly.

— Poți să fii sigur că da, îi răspunse cineva. Iar domnul acesta nu va fi prea bucuros... te asigur.

Frank ieși din cârciumă și se îndreptă spre James.

— Dumneata ai trimes pe acest copil după mine?, întrebă el cu glas provocător.

— Da, răspunse James.

— Și ce trebue să înțeleg din aceasta?

— In tot cazul, să nu o iei ca o insultă. Voiam să discut mai multe lucruri cu dumneata. Mă bucur că ai venit împreună cu prietenii dumitale. Și James arătă spre oamenii care urmau pe Dunn și cari rămaseră în pragul cârciumii.

— Ce dorești?, întrebă nerăbdător Frank, care nu prea înțelegea rostul cuvintelor lui James.

— In primul rând țiu să-ți exprim părerea mea de rău pentru bănuiala care a apăsat asupra dumitale: oamenii mei erau convinși că banda dumitale dărâmă mereu gardul nostru. Dar acum, fiindcă suntem siguri că nu este astfel, aci în mijlocul mulțimei îți cer iertare, în numele meu și al oamenilor mei.

— Nu e nevoe să-mi ceri iertare, răspunse Frank râzând. E însă foarte adevărat: eu nu am nimic de a face cu gardul dumitale.

— Mai voiam să te întreb ceva: ai susţinut faţă de Seth Haverley şi de Hack Jocelyn că nu aş fi jignit-o şi insultat-o pe sora dumitale. Crezi că e adevărat?

— Desigur!, răspunse Frank uimit.

— Greşeşti, domnule Dunn, continuă James, ridicând glasul. Recunosc că sunt tare îndrăgostit de sora dumitale şi că poate, câteodată, mi-am pierdut cumpătul. Dar cerând-o de două ori în căsătorie, i-am dovedit, sper, că nu vroiam deloc s'o insult.

— Dacă într'adevăr lucrurile stau astfel... răspunse Dunn ruşinat.

— Molly m'a refuzat însă. Dar eu nu voiu pierde curajul s'o cer în căsătorie pentru a treia oară, mai ales că, după cele ce-mi scrie ea, nu primeşte să fie soţia mea, numai pentru că e sora rău-famatului Frank Dunn.

Tânăra fată îl văzu pe frate-său tresărind ca sub o lovitură de bíciu.

— Dacă într'adevăr, continuă James, eşti omul despre care am auzit atâtea lucruri urâte, trebue să-mi promiţi aci faţă de toată lumea că, numai de dragul sorei dumitale, vei renunţa la viaţa de până acum şi vei deveni un om cinstit.

Privirile lui Frank se întunecară.

— Ai de gând să mă dojeneşti aci?, scrâşni el ducând mâna spre brâu.

— Eşti chiar atât de laş încât să tragi asupra unui om dezarmat?, strigă James. Dă la o parte arma şi ne vom bate cinstit. Iar dacă nu te voiu putea învinge astfel, voiu împrumuta un revolver dela cineva şi ne vom lupta aşa precum vrei dumneata.

Furios, Dunn încredinţă unui prieten revolverul său şi se năpusti asupra lui James. Dar acesta se dădu într'o parte, iar Frank se împiedică si căzu cu zgomot la pământ. Se ridică numaidecât, dar James îl lovi cu atâta putere încât Dunn, nimerind tocmai în bara de care erau legaţi caii, o frânse în două. Animalele începură să fugă speriate, iar mulţimea ţipa bucuroasă, căci locuitorilor din Cibeque le plăceau mult acest soiu de lupte.

Clienţii prăvăliei şi cei ai cârciumei ieşiră afară. Molly fu târâtă de curentul mulţimei şi trebui să se urce pe o bancă pentru a privi lupta.

Se temea de soarta lui James căci ştia pe Frank mult mai voinic.

Mulţimea înainta. Frank era împins cât mai departe de zidul cârciumei. Ba el fu chiar doborît la pământ ceeace păru atât de caraghios încât toată lumea începu să râdă. Se ridică numaidecât, dar peste o clipă fu din nou trântit.

Multimea începu să se înfierbânte. Oare acest străin

avea să-l învingă pe compatriotul lor ? Se auzeau strigăte de îmbărbătare pentru Dunn și voci amenințătoare la adresa lui Traft.

Dar James nu se lăsa influențat. Il lovea mereu pe Dunn. De mai multe ori, acesta fu doborît la pământ, totuși, deși sângera și era plin de răni, reușise să se ridice. In cele din urmă, un pumn mai zdravăn, îl sili să stea întins la pământ timp de câteva minute.

— Atențiune! Dunn îl va «trage pe roată», spuse tânărul din fața lui Molly.

— Ar fi și timpul să facă ceva, răspunse vecinul său, căci de nu ar fi pierdut.

Molly fusese martora multor lupte. Căci în Cibeque orice petrecere se termina printr'o încăerare. Auzise despre acest vicleșug al «tragerii pe roată».

Ciudat! Ea nu mai era deloc îngrijorată. Era convinsă că James va ștíe să se împotrivească oricărui atac al fratelui ei, chiar și celor mai viclene.

Frank se ridicase și încercă să-l împingă pe Traft la perete, ceeace-i reuși căci James nu se putea feri altfel de loviturile lui furioase.

Deodată Dunn se aruncă la pământ, se întinse pe spate și sprijinit în coate, ridică picioarele cât mai sus cu putință. Purta la cisme niște pinteni puternici cu rotițe zimțate, pe care vroia să le folosească drept arme de atac.

— Așa! Trage-l pe roată, Dunn. Nu te lăsa!, strigă cineva din mulțime.

Prima lovitură a pintenilor lui Frank nimeri în perete, a doua însă sfâșie mâneca stângă a cămășii lui James, ba chiar zimții pătrunseră în carnea lui, iar a treia îl răni pe Traft la bărbie.

Ingrozită, Molly strigă spre fratele ei să înceteze lupta. Chiar dacă nu ar fi reușit să-l omoare pe James, l-ar fi putut desfigura pentru toată viața. Dar strigătul ei rămase neauzit.

Sări depe bancă și încercă să străbată rândurile mulțimei. Numai vedea nimic, dar auzea țipete și aclamații sălbatice. Reuși să răzbată până în rândurile din față.

Intre timp, James cuprinse ambele picioare ale lui Frank, astfel încât acesta nu mai putea lovi cu ele. Il ridică în sus și-l aruncă peste umărul său, spre perete, cu atâta violență, încât Dunn rămase în nesimțire.

Molly se dete înapoi, căci James, așteptând ca adversarul să-și revíe în simțire, își deslegă basmaua dela gât pentru a-și obloji rana dela braț și se îndreptă în direcția în care se afla tânăra fată.

— De fapt, se adresă James mulțimei, eu nu am venit aici pentru a mă lua la trântă cu el, ci cu totul pentru alt motiv. Când și-o reveni să-i spuneți că dacă are de gând [illegible] poarte frumos, se poate angaja la Diamant oricând poftește.

James își făcu loc prin mulțime și dispăru. Iar Molly fugi grăbită spre casă fără a se mai gândi că mamă-sa o așteaptă în prăvălie.

CAPITOLUL XVIII

Retrăgându-se în camera ei, Molly se gândi că nu ar avea niciun motiv să trăiască atât de retrasă de lume. Oare James Traft nu s'a bătut pentru ea ? Oare acum ar mai îndrăzni cineva s'o vorbească de rău? Nu mărturisise el în public dragostea lui pentru ea ? Nu spusese că o ceruse în căsătorie, dar că ea l-a refuzat de două ori până acum ? Nu a afírmat oare că el va încerca și a treia oară ?

Și cât de nobil se purtase el față de fratele éi care-l jignise!? Ar fi fost natural să se răzbune împotriva lui Frank, mai ales după vícleanul atac al acestuia. Și totuși el îi oferise o slujbă în cea mai de vază grupă din toată regiunea.

Molly își cunoștea concetățenii. Felul de a se purta a lui James se asemăna cu acela de a fi al oamenilor din Vest, De acum înainte, nimeni nu-l va mai socoti pe Traft drept un venetic. Dimpotrivă ! El va devení idolul tuturor, așa după cum devenise și al ei.

Reîntoarcerea mamei o smulse din starea ei de vísare.

— Molly, ești sus?, răsună tăios vocea doamnei Dunn.

— Da, mamă.

— Vino numaidecât jos !

Molly se îndreptă spre scară. Dar pe măsură ce cobora își încetínea pasul căci la capătul scării mama ei o aștepta cu mâinile în șolduri. Părea tare supărată. Ii arunca priviri furioase și deloc binevoitoare.

— Pentru ce ai fugit, în loc să mă aștepți?, o întrebă ea.

— S'au... s'au luptat, îngână ea Mi-a fost tare frică...

— Ai auzit ce a spus Traft ?

— Da ! Eram în apropiere.

— Este adevărat ? Te-a cerut în căsătorie ? Tot satul nu vorbește decât despre asta. Cel puțin zéce-doisprézece oameni mi-au spus până acum acelaș lucru.

Molly încuviință din cap

— Da mamă, acesta este tristul adevăr.

— Cum așa ? Trist ? Deci, tu l-ai refuzat ?

— Dela sine înțeles!

— Ai făcut aceasta, deși ești îndrăgostită de el? Decând te-ai întors dela Flag nu mai ești de recunoscut. Și un chior ar fi văzut că ești îndrăgostită. Pentru ce ai procedat astfel?

— Pentru că eu nu sunt decât Molly din Cibeque.

La auzul acestor cuvinte, supărarea doamnei Dunn se dezlănțui. Furia ei nu mai cunoștea margini.

— Dar tu nu ești deloc mândră de familia ta, o mustră mamă-sa. Uiți că ești nepoata lui Rose Hillyard din Virgînia.

In vinele tale curge un sânge mai nobil decât cel al Traftilor. Trebuie să te căsătoreşti cu el!...

Sosirea câtorva tineri, care-l aduseseră pe Frank acasă, potoli tumultul de cuvinte al doamnei Dunn.

Frank era foarte palid. Se simţea tare slăbit. Totuşi, sprijinit de doi prieteni, reuşi să ajungă acasă.

Doamna Dunn şi Molly rămaseră în tindă.

Frank intră în casă şi căzu ca un buştean pe pat. Molly se apropie de învins. El îi vorbi şovăitor:

— Te rog, ai grijă de mine. Nu pot face nimic singur.

Molly se grăbi să aducă un lighean cu apă, mai multe prosoape şi un săpun. Ii scoase cismele şi-l spălă de sânge. Lucrul nu era deloc uşor, căci orice mişcare părea că-i provoacă noi dureri. Apoi îi bandajă rănile.

— Iţi mulţumesc, Molly, spuse Frank. Ai fost în timpul luptei acolo?

— Da. Am văzut totul.

— Atunci te-ai bucurat că m'a învins, nu?, o întrebă el mâhnit.

— Nu, nu, dimpotrivă... dar nu ar fi trebuit să întrebuinţezi vicleşuguri...

— In luptă, orice mijloc este permis. Dar spune-mi... într'adevăr ţi-a propus să te căsătoreşti cu el?

— Da, şi încă de două ori.

— Iar tu la-i refuzat numai din pricina mea?

Molly încuviinţă din cap.

— Pentru că ai o reputaţie atât de proastă, şopti ea ca pentru sine.

— Molly să ştii că sunt şi oameni mai răi decât mine. Chiar dacă mânuesc uşor revolverul, să fi sigură că n'am tras niciodată împotriva unui om care nu se putea apăra. Atunci când ne-am luptat în pădure, Traft avea revolver. L'am lăsat pe el să tragă primul glonte.

— Il vei mai provoca ?

— Desigur !

Molly tăcu câtva timp, apoi întrebă sfioasă :

— Nu există oare nici o posibilitate de împăcare?

— Totuşi.. dacă tu primeşti să fi soţia lui, îl voiu cruţa! Ţi-o jur !

— Bine Frank. Dacă el îşi va repeta cererea, voiu primi să fiu nevasta lui.

— Dragă surioară, nu trebue să te îngrijeşti de aceasta. După câte ştiu eu despre el, va veni chiar azi aci.., fireşte pe înoptate.

— L-ai rănit atât de rău cu pintenii tăi !..

— Nu i-am făcut decât doar câteva sgârieturi.. Dar nu poţi să-mi dai ceva de băut ?

După ce Molly îi aduse lui Frank o băutură rece, se

urcă sus în camera ei. Simțea nevoia să fie singură, să se poată gândi în liniște la «el».

Era sigură că frate-său își va respecta cuvântul, dar i se părea cu neputință ca ea să devie soția lui Traft. Ce va spune unchiul cel bogat? Dar părinții lui James? Nu va veni o zi când el va suferi din pricina acestei căsătorii?

Se frământă astfel între disperare și speranță mai multe ceasuri. Apoi coborî spre a ajuta mamei să pregătească cina.

Frank nu putu să mănânce nimic. Ea însăși nu luă decât câteva înghițituri și aceasta numai spre a înlătura o nouă ceartă cu mamă-sa.

După cină, ieși din casă, nu pentru a se întâlni cu James, — ea nici nu spera să se adeverească spusele lui Frank — ci pentru că-i era neplăcută singurătatea camerei.

Adia un vânt răcoros. In depărtare stânca Diamant se înălța trufașă spre cerul limpede.

Deodată auzi un fluerat. Tresări. Un om stătea rězemat de zăbrelele țarcului. Privi într'acolo. Da, era James.

Fără să-și dea seama, se apropie de el. James începu să-i vorbească. Dar Molly era prea turburată pentru a înțelege cuvintele lui. James îi cuprinse mâna stângă. Molly simți ceva rece: îi pusese un inel în deget.

Mai multe chipuri întunecate se iviră dinspre tufiș:

— Sus mâinile! se auzi o voce aspră.

James simți țeava unui revolver în spate. Molly recunoscu pe Seth și pe Sam Haverley. Un al treilea bărbat o apucă de braț: Hack Jocelyn.

— Dacă scoți o vorbă, se răsti el la Molly, Traft va fi numaidecât împușcat.

— Inainte Traft! porunci Seth.

— Ce însemnează toate acestea? Ce doriți dela mine? întrebă James.

— Inainte! Altfel...

— Intre timp mă voiu ocupa eu de fată, zise Hack.

— Ei drăcie! tună Seth. Ți-am mai spus că numai eu comand ... Vino cu noi! Vom vedea apoi ce avem de făcut.

— Dar eu vreau să rămân cu fata, răspunse Hack. Iți mai dau și jumătate din partea mea, din banii ce-i vei lua pentru răscumpărarea lui Traft.

— Ce, nu ești în toate mințile? Vrei neapărat să-l asmuți pe Dunn împotriva noastră? Despre partea mea, poți face ce vrei, cu te sfătuesc însă să te grăbești să vii după noi.

Cei doi Haverley porniră cu Traft. In curând, dispărură în desișul pădurii. Molly care nu îndrăznea să se miște auzi în depărtare nechezatul unui cal.

— Cu voia sau fără voia ta, tu trebue să fi a mea, îi spuse Hack. De nu, Traft va fi împușcat.

— Unde-l duc?

— Undeva la poalele Diamantului. O idee cât se poate de proastă. Se vede că nu-l cunosc pe Curly Prentiss. Vor mai întâi să stoarcă bani dela bătrânul Traft, apoi îl vor spânzura de un stâlp al gardului. Nu există decât o singură posibilitate de a-l scăpa. Să vii cu mine!

— Şi cum ar putea fi salvat?

— Eu mă oblig să îngrijesc de aceasta. Ii voiu da drumu. Chiar dacă ar trebui să folosesc forţa.

— Imi juri aceasta?

— Da.

— Frank te va omorî dacă nu te ţii de cuvânt.

— El se va feri să facă vreun rău cumnatului său. Şi apoi, după ce voiu încasa partea mea, vom pleca de aci... Aşa dar, trebue să te iau cu deasila.

— Nu-i nevoie! Viu cu tine! Dar ia-ţi mâinile!

Se înfundară spre interiorul pădurii.

CAPITOLUL XIX

De cealaltă parte a pădurii asteptau trei oameni călări. James recunoscu propriul său cal. Hotărît lucru: răpitorii lui erau oameni foarte chibzuiţi.

— Ce vreţi să faceţi cu mine? se adresă el conducătorului grupului, care discuta şoptind cu ceilalţi oameni.

— Te vom duce într'un loc sigur. Apoi vom trimite un sol la unchiu-tău... Când vom obţine banii de răscumpărare, vei fi liber.

— Ii voiu scrie eu singur unchiului meu să vă dea banii. Pun însă două condiţii.

— Şi cari anume?

— In primul rând, să nu cereţi o sumă exagerată şi apoi să nu daţi niciun ban lui Hack. Jocelyn a fost întotdeauna o fire curioasă, întotdeauna i-a plăcut să joace la două nunţi. Mai întâiu ne-a trădat pe noi. Nu va şovăi să facă şi cu voi acelaş lucru.

— Vezi, Seth, ţi-am spus eu... strigă unul din cowboy.

— Şi mie îmi pare rău că m'am întovărăşit cu el, răspunse Haverley.

— Iar moartea lui Andy Stoneham, pe care l-a ucis tot el, o va pune tot pe socoteala noastră, spuse Sam.

— L'a omorît pe Andy? întrebă Seth.

— Desigur!

— Ce avea împotriva lui?

— Susţinea că Stoneham ne-ar fi spionat şi ne-ar fi trădat la Molly Dunn.

— Dar ce... atât de mult o iubeşte pe fata aceea, încât

era gelos chiar și pe Andy? Atunci, mai bine să nu-l mai așteptăm. Body, adu calul lui Traft.

James fu silit să încalece.

Tăcuți, porniră la pas. Curând cotiră spre o potecă îngustă.

James era frământat de gânduri negre. Era îngrijorat de soarta iubitei lui și înduioșat de asasinarea lui Andy, mai ales că, puțin înainte de moartea lui, Stoneham îl prevenise să se ferească de Jocelyn.

Când poteca se lărgi, călăreții porniră în galop. Se opriră la adăpostul unor pini uriași, într'o vale adâncă. Nimeni nu rostea vreun cuvânt.

Porniră din nou la drum. In curând, poteca se îngustă și deveni atât de prăpăstioasă, încât cowboyi erau siliți să călărească în linie șerpuită și numai unul în urma celuilalt.

James știa că se află în dreptul colinelor din fața Diamantului.

«Curly Prentiss, își zise James, știe că am plecat la West Fork. Dacă până mâine nu mă voiu întoarce în lagăr, toți oamenii vor începe să mă caute. Dar Molly? Va reuși ea oare să-l îndepărteze pe Jocelyn? Nici ea însă nu era în pericol de moarte căci, nici măcar cei din Vest nu ar fi îndrăznit să ridice mâna asupra unei femei».

Mergeau de acum de mai multe ceasuri. James încercă să stabilească, după poziția stelelor, încotro se îndreptau. Călăreau spre Est. Deodată cotiră spre Vest. De bună seamă că răpitorii lui James se fereau de pământul moale. Ei nu conduceau caii decât prin iarbă. Aceasta pentru a nu lăsa semne de copite. De aceea James nu-și putu da seama, cât de departe de West Fork se aflau.

Se făcuse ziua. Ajunseră înttr'un luminiș străbătut de un pârâu, pe malurile căruia se întindeau nemărginite pășuni. La marginea pădurii, James zări o colibă de bușteni. Un fum des se ridica pe coș.

Un om cu arma în mână ieși de acolo. Haverley făcu un semn cu mâna. Se zări un al doilea om care-i salută voios pe noii sosiți.

— Iată-ne ajunși, i se adresă Seth lui James. Nu aș putea spune că în cursul drumului, ai fost prea cicălitor?

— Dar cum de v'ați așteptat la una ca asta?

— Jocelyn mi te-a descris cu totul altfel decât ești într'adevăr. Poate că nu o fi exact că te-a bătut de mai multe ori?!

— Cum? Păcat că nu ați văzut cum l-am «ciufulit» ieri pe Dunn pușcașul. Atunci ați fi știut ce să credeți din spusele lui Hack. Și nu a fost decât o luptă foarte mică.

— Ba da, noi am văzut-o. Ingăduiți-mi o întrebare, dom-

nule Traft: dacă spui că ieri nu a fost decât o «luptă mică», atunci ce numeşti dumneata o «luptă mare»?

— In ziua în care Dunn se va socoti cu Hack va fi o «luptă mare». Drept să vă spun, nu aş vrea să fiu în pielea lui Jocelyn.

— Imi sunteţi foarte simpatic, domnule Traft. Imi pare rău de cearta pe care am avut-o la Limestone.

— Şi mie! Intotdeauna am avut impresia că dumneata trebue să fi un om tare deştept.

Intre timp descălecară. Legară uşor picioarele cailor şi le deteră drumul.

James cercetă cu atenţie pe cei ce se aflau lângă el. Toţi erau foarte tineri. Şi nu păreau deloc a fi nişte bandiţi. Dimpotrivă îţi făceau o impresie foarte bună. Erau nişte cowboy cinstiţi, cari fuseseră pe semne pedepsiţi odinioară pentru cine ştie ce fapt mărunt, prea aspru. De atunci, apucaseră pe un drum greşit.

Sam Haverley era tot atât de blond ca şi frate-său, dar nu avea obrazul îngust ca al lui şi nici privirile atât de inteligente. Hari Merrival părea un tip comun. Nici o caracteristică nu-l deosebea de alţi oameni de teapa lui. Body Flick era scund de statură. Avea maxilare mari. Era foarte neîndemânatec. Făcea impresia unui om prost. James nu cunoştea numele celorlalţi doi oameni. Unul din ei un bărbat înalt, cu ochii spălăciţi şi cu părul încâlcit, se adresă lui Seth:

— Unde l-ai lăsat pe noul nostru conducător?

— Matty, dacă nu vrei să mă supăr, răspunse Seth, lasă glumele proaste. Jocelyn vine în urma noastră.

Ii povesti apoi cum se despărţise Hack de restul grupului. Matty-îl întrerupse de mai multe ori.

— Domnilor, strigă cowboyul care rămăsese în colibă, dacă vă este foame, poftiţi înăuntru. Altfel mănânc eu singur totul.

Haverley îl lăsă pe James înainte.

Li se servi micul dejun.

In urmă Seth se adresă lui James:

— Domnule Traft, îmi promiţi pe cuvântul dumitale de onoare că nu vei încerca să fugi? Altfel, aş fi nevoit să te încătuşez.

— Nu-ţi pot promite aceasta. Dumneata ai face o asemenea făgăduială dacă ai fi în locul meu?

— Da, dar cu gândul să nu-mi respect promisiunea. Dar... să lăsăm aceasta. Aici eşti liber, dar dacă încerci să fugi, vom trage. Cred că ne-am înţeles, nu?

— Desigur! Iţi mulţumesc pentru amabilitatea dumitale. Molly avea dreptate când îmi spunea că eşti un om foarte de treabă, pe care l-au stricat numai prietenii răi.

 Bineînţeles că James minţise. Niciodată Molly nu-i spu-

ase un astfel de lucru. Dar el vroia să-l impresioneze pe Seth.

— Chiar aşa a spus Molly Dunn? întrebă măgulit Seth.

— Şi când te gândeşti, adăugă Matty furios, că Jocelyn este acum împreună cu această fată fermecătoare.

— Ne-a mai vârât şi într'o mare încurcătură, spuse Merrival, căci tot asupra noastră va arunca şi păcatul morţii lui Stoneham.

— Ce? strigă Matty înspăimântat. L-a ucis pe bunul Andy?

— Da. domnilor, interveni James, nu veţi avea prea mare bucurie din partea lui Hack. Cel puţin aşa cred eu după experienţele pe care le-am avut cu el. pe când se număra încă printre oamenii mei.

— Nu ne-aţi putea spune şi nouă câteva amănunte? întrebă Seth.

— Ba da, dar mai întâi vreau să ştiu dacă primiţi propunerea mea.

— Traft, i se adresă Haverley lui Matty, vrea să ceară singur dela unchiu-său banii de răscumpărare. Ne pune însă două condiţii: suma cerută să nu fie prea mare, iar Jocelyn să nu primească o leţcae din ea.

— Foarte bine, răspunse Matty voios. Acesta era şi gândul meu. Hack va fi foarte mânios, căci el vroia să fixeze singur suma şi să scrie bătrânului Traft.

Un gând îndrăzneţ străfulgeră mintea lui James.

— Haverley, spuse el, însărcinează-mă pe mine cu încasarea sumei.

Toţi rămaseră uimiţi. Dar mai înainte ca Haverley să poată răspunde, se auzi un şuerat ascuţit. Era semnalul bucătarului. Toţi se repeziră înspre uşă. Numai James se mişcă anevoie.

— Jocelyn, soseşte călare, vesti bucătarul. In spatele lui se mai află cineva

Seth Haverley se uită în depărtare: Molly şi Hack se apropiau de colibă.

Hack se opri în faţa grupului şi privi cercetător.

— Am greşit drumul, spuse el şi nu m'am putut orienta din nou, decât atunci când s'a luminat.

Seth înaintă un pas.

— Cum de ai îndrăznit să o sileşti şi pe Molly să vină cu tine?

— Nici prin gând nu mi-ar fi trecut să o silesc. A venit de bună voie. Intreab-o. Nu-i aşa Molly? adăogă el întorcându-se spre fată.

— Da, răspunse ea liniştită.

— In orice caz, aceasta e o mare îndrăzneală din partea

ta. Eu ţi-am interzis să vii cu fata aici.

Dar Jocelyn nici nu se sinchisea de mustrările lui Seth, ci se adresă tinerei fete:

— Molly, te rog descalecă. Iar în timp ce Fletch, bucătarul nostru, îţi va pregăti ceva de mâncare, eu mă voiu îngriji de un culcuş pentru tine.

Luă un topor şi păşi spre desişul de brazi din apropiere.

Molly coborî depe cal, se aşeză pe un scaun şi ceru puţină apă de băut.

Matty se grăbi s'o servească. Molly era doar din acelaş sat cu el.

James, care până atunci nu-şi luase ochii dela Molly, îşi întoarse din întâmplare capul şi-şi dădu seama, din privirile sfredelitoare ale lui Jocelyn, că se află în pericol de moarte.

Hack care fusese în stare să ucidă pe un nevinovat ca Andy, nu va pregeta o clipă să îndepărteze pe un rival periculos.

Seth se întoarse din pădure. Adusese mai multe crengi de brad, iar acum construia, într'un colţ mai îndepărtat al colibei, un culcuş pentru Molly. Aşternu o pătură pe deasupra crengilor şi apoi se apropie de fată:

— După ce vei mânca, te poţi culca acolo. Nu te va stingheri nimeni

Ea folosi acest prilej pentru a-i face semne lui James. Işi duse mâna stângă spre buze şi sărută inelul pe care i-l dase el.

Seth Haverley observase toate aceste mişcări. Fără îndoială că ghicise sensul lor, dar nu spuse nimic.

Molly se ridică şi se îndreptă spre culcuşul pregătit. Inainte de a intra în cabană, mai schimbă o privire fugară cu James.

Puţin după aceea, isprăvi şi Jocelyn să mănânce. Se ridică şi-şi potrivi cingătoarea revolverului. Privea provocător în jurul său. Se simţea foarte stăpân pe situaţia lui, niciunul din oamenii ceia neîndrăznind să se măsoare cu el.

— Dar ce ai, Seth, întrebă Hack, de pari atât de schimbat? Oar domnul Traft s'a folosit de lipsa mea pentru a urzi intrigi împotrivă-mi? Dacă-i aşa, lasă-l singur cu oamenii tă şi vino puţin afară să punem lucrurile la punct.

— Vreau ca toţi să asculte cele ce avem noi de discutat, răspunse Seth.

Jocelyn ridică din umeri. Işi răsuci o ţigară şi aprinzând-o se rezemă de grinda ce susţinea tavanul.

— Cum de ai fost în stare să-l ucizi pe Andy? întrebă Seth cu glas energic.

Trebuia să fie foarte aspru faţă de Hack, căci îşi dădea seama că dacă ar mai fi suportat felul lui impertinent de a fi, autoritatea sa ar fi scăzut

— Aceasta mă priveşte numai pe mine!

— Ba deloc, dragul meu. Ne-ai pus pe toţi în mare pericol. Iar acum, răpindu-i sora, l-ai asmuţit şi pe Dunn-puşcaşul împotriva noastră.

— Mai întâi, aşa precum ţi-am spus, nu am răpit-o, iar apoi James l-a bătut atât de zdravăn pe Frank, încât acesta nu se va putea lupta cel puţin opt zile.

— Aşa crezi tu? Aceasta înseamnă că nu-l cunoşti pe Dunn. Mă prind că Frank este de acum pe urmele noastre.

Jocelyn arătă înspre nourii cari veneau din direcţia sud-vest.

— Peste câteva ceasuri, zise el, va ploua torenţial. Orice pericol va fi îndepărtat atunci. Şi acum vino Haverley, ne pierdem prea mult timp cu vorbăria!

Il luă pe Seth de braţ şi-l duse cu el. James observa cum împotrivirile lui Haverley deveneau din ce în ce mai lipsite de vlagă. Până la urmă, probabil că se înţeleseseră, deoarece se înapoiară amândoi înspre colibă.

— Camarazi, zise Haverley, către oamenii săi, trebue să acceptăm situaţia aşa cum este. Jocelyn s'a obligat să o trimită pe fată de aici şi să o ţină ascunsă în cealaltă colibă, de lângă izvor. Dacă într'adevăr Dunn va veni aici, Jocelyn va fi prevenit printr'o împuşcătură şi o va putea îndepărt... Iar la bătrânul Traft îl trimetem pe Body, căci el are calul cel mai repede. Poimâine, cel mai târziu, vom avea banii. Sunteţi de acord ?

— Da, răspunseră cu toţi.

CAPITOLUL XX

Jocelyn scoase din buzunarul şelei un pachet, o sticluţă cu cerneală şi o sticlă de whisky, pe jumătate goală. Bău o înghiţitură şi-şi puse sticla în buzunarul hainei.

— Dar ştiu că vei face o scrisoare minunată, dacă te îmbeţi înainte de a scrie, spuse Seth Haverley în batjocură.

Jocelyn îşi şterse gura cu dosul mânecii şi se ridică în picioare:

— Dragul meu Haverley, tu eşti un băiat foarte deştept, dar tot nu te poţi asemui cu mine. Eu am intenţia să-l rog pe Traft să scrie chiar el unchiului său.

— Eu m'am gândit încă demult la acest lucru. In afară de aceasta, James singur s'a rugat să-i fie îngăduit să scrie singur această epistolă. Mi-a promis că va explica totul bătrânului Traft. Dar mi-a pus două condiţii: să nu cer o sumă prea mare şi să nu-ţi dau ţie niciun ban.

— Aşa dar, zise Hack, privindu-l răutăcios pe James, nobilul domn Traft nu vrea să-mi dea nimic. Aduceţi afară o ladă ca să şadă mai bine.

— Aceasta mă privește numai pe mine!

— Ba deloc, dragul meu. Ne-ai pus pe toți în mare pericol. Iar acum, răpindu-i sora, l-ai asmuțit și pe Dunn-pușcașul împotriva noastră.

— Mai întâi, așa precum ți-am spus, nu am răpit-o, iar apoi James l-a bătut atât de zdravăn pe Frank, încât acesta nu se va putea lupta cel puțin opt zile.

— Așa crezi tu? Aceasta înseamnă că nu-l cunoști pe Dunn. Mă prind că Frank este de acum pe urmele noastre.

Jocelyn arătă înspre norii cari veneau din direcția sud-vest.

— Peste câteva ceasuri, zise el, va ploua torențial. Orice pericol va fi îndepărtat atunci. Și acum vino Haverley, ne pierdem prea mult timp cu vorbăria!

Il luă pe Seth de braț și-l duse cu el. James observa cum împotrivirile lui Haverley deveneau din ce în ce mai lipsite de vlagă. Până la urmă, probabil că se înțeleseseră, deoarece se înapoiară amândoi înspre colibă.

— Camarazi, zise Haverley, către oamenii săi, trebue să acceptăm situația așa cum este. Jocelyn s'a obligat să o trimită pe fată de aici și să o țină ascunsă în cealaltă colibă, de lângă izvor. Dacă într'adevăr Dunn va veni aici, Jocelyn va fi prevenit printr'o împușcătură și o va putea îndepăr-. Iar la bătrânul Traft îl trimetem pe Body, căci el are calul cel mai repede. Poimâine, cel mai târziu, vom avea banii. Sunteți de acord ?

— Da, răspunseră cu toți.

CAPITOLUL XX

Jocelyn scoase din buzunarul șelei un pachet, o sticluță cu cerneală și o sticlă de whisky, pe jumătate goală. Bău o înghițitură și-și puse sticla în buzunarul hainei.

— Dar știu că vei face o scrisoare minunată, dacă te îmbeți înainte de a scrie, spuse Seth Haverley în batjocură.

Jocelyn își șterse gura cu dosul mânecii și se ridică în picioare :

— Dragul meu Haverley, tu ești un băiat foarte deștept, dar tot nu te poți asemui cu mine. Eu am intenția să-l rog pe Traft să scrie chiar el unchiului său.

— Eu m'am gândit încă demult la acest lucru In afară de aceasta, James singur s'a rugat să-i fie îngăduit să scrie singur această epistolă. Mi-a promis că va explica totul bătrânului Traft. Dar mi-a pus două condiții: să nu cer o sumă prea mare și să nu-ți dau ție niciun ban.

— Așa dar, zise Hack, privindu-l răutăcios pe James, nobilul domn Traft nu vrea să-mi dea nimic. Aduceți afară o ladă ca să șadă mai bine..

fi pe pace, bătrânul va plăti. Căci altfel nu va salva viața nepotului său.

Fără să se mai sinchisească de Haverley se îndreptă spre Body Flich și întinzându-i scrisoarea îi spuse:

— Acum, sboară ca vântul.

Flick se ridică.

—Eu nu vreau să am niciun amestec în această afacere, spuse el pe un ton aspru.

— Tu nu ești expus nici unui pericol, îl asigură Jocelyn. Știi ce ți se va întâmpla dacă fugi cu banii.., de prisos să-ți mai spun.

Flick luă scrisoarea și i-o aruncă lui Hack în obraz.

— Nu mă las prins în cursă de tine și cu atât mai puțin insultat.

Interveniră Seth și Matty. Izbutiră să-l facă pe Flick să se răzgândească.

— Bine, zise el, de hatârul vostru voiu duce epistola. Dar să știți că această afacere nu se va termina cu bine.

Luă scrisoarea și o șea din cui și ieși afară.

Intre timp Jocelyn golise sticla de whisky. Se gândea tocmai să o arunce, dar se răzgândi. Găsi pentru ea o altă întrebuințare. Se apropie de James și-i puse sticla pe cap.

— Ei, strigă el scoțând revolverul, cine vrea să pună rămășag cu mine?

Dar nu primi niciun răspuns. Iar Seth Haverley care vroia să se împotrivească acestei nelegiuiri, nu îndrăznea să intervie. Atât de mare era influența lui Jocelyn.

Hack se depărtă cu zece pași de James. Se întoarse cu fața spre el și ridică arma. Trafit privea țintă spre țeava revolverului. Deodată se auzi o detunătură. Cioburi de sticlă căzură pe umerii lui James.

— Am nimerit-o tocmai în gât, triumfă Jocelyn. Ee Seth, ce spui. Poate că nici aceasta nu a fost o lovitură măiastră, nu?

— A fost cea mai mare nerozie a ta, răspunse Haverley. Ai comis o mare greșală căci împușcătura a putut fi auzită la o depărtare de mai multe mile.

Cu toate acestea, Jocelyn se apropie și mai mult de James și ținti din nou revolverul spre el.

Se auziră pași în urma lui. Molly se năpusti asupra lui Hack și reuși să ridice arma. Revolverul se descărcă în aer.

— Dar știi că ești îndemânatecă, fetițo!!!, strigă Jocelyn. S'ar fi putut ușor să te nimerească un glonte.

— Zvârlă revolverul, porunci Molly.

Hack o măsură din priviri.

— Incă nu am ajuns atât de prost, încât să fiu nevoit să ascult de ordinele tale!, sbieră el.

— Zvârle revolverul!, repetă fata. De nu...

jocoritor.

— In orice caz, ceva ce vei regreta foarte mult, răspunse curagioasă Molly.

Seth Haverley, fratesău, şi alţi trei cowboy care aşteptaseră să vadă desfăşurarea lucrurilor, se hotărîră să intervînă. Seth se apropie de Molly şi încercă s'o liniştească.

— Du-te la culcare îi spuse el. Jocelyn a glumit. El nu se gândeşte să-i facă vreun rău lui James.

— Nici măcar tu singur nu crezi ceeace spui. Dacă nu aţi fi aiât de laşi...

— Incetează odată!, strigă Hack fetei. Eşti tare drăguţă când eşti furioasă, dar dacă nu-ţi închizi gura, va trebui să ţi-o închid eu.

— Tu nu vei îndrăzni să mă atingi.

— Mă tem că nu ştii cine sunt eu! Dar... ce inel porţi ? o întrebă Hack mânios.

— Asta nu e treaba ta, zise ea ducând mâna la spate.

— Mi se pare că-ţi cam plac băeţii, strigă Jocelyn gelos. Dela cine ai inelul acesta? Pentru ce îl ascunzi?

— N'am nici un motiv să-l ascund, spuse Molly întinzând mâna. E inelul meu de logodnă!

— Ce? Dar cu cine eşti logodită?

— Cu James Traft.

— Cum, eşti logodită cu caraghiosul acesta? Şi decând, mă rog ?

— Chiar din ziua balului dela Flag.

Jignit în mândria lui, Jocelyn ţinti revolverul asupra lui James. Dar Molly se puse în faţa lui.

— Inainte de a-l ucide pe el, va trebui să mă omori pe mine, zise ea.

Seth Haverley se întoarse spre Jocelyn care avea o plăcere drăcească din acest joc cu moartea

— Fii mai prevăzător, omule, zise el şovăitor.

— Seth, strigă Molly, orice stăruinţă este de prisos. Nu poţi ajunge la niciun rezultat cu ucigaşul acesta. Incă pe când se afla la Diamant, a tăiat gardul şi a încercat să arunce bănuiala asupra voastră. Acum vă trădează şi pe voi, după cum odinioară l-a trădat pe James, căci el vrea să oprească pentru sine toată suma de răscumpărare. Mie mi-a jurat pe drum că dacă voi veni cu el, îl va salva pe James care — pretindeà el — era amenințat de voi. M'a ţinut o noapte întreagă legată. De abia am putut scăpa de el...

— Tacă-ţi gura, sbieră James.

Şi trase cu revolverul. La auzul detunăturii, fata scoase un ţipăt de groază. Cioburi de sticlă căzură pe umerii lui James.

— Nu-i aşa că ţintesc bine?, o întrebă Jocelyn. Glontele

 a trecut chiar pe sub braţul tău. Dar acum cară-te de aci.

[illegible] Glon-tele se înfipse în pământ chiar în fața lui James. Acesta fu împroșcat cu nisip.

Molly încătușă mâna lui Jocelyn și-l mușcă la un deget.

— Dă-mi drumul!, strigă el zbătându-se.

O trânti pe fată la pământ. Dar strânsoarea ei nu slăbi deloc. Din deget începuse să-i curgă sânge.

...Pentru a treia oară Hack îl ochi pe James. Și pentru a treía oară glontele nu-și nimeri ținta. De istă dată trecu pe lângă urechea lui James și se înfipse în stâlp.

...Acum Hack lupta ca să scape de Molly. Haverley și ceilălți oameni se îndepărtară în grabă pentru a nu fi nimeriți de un glonte.

Jocelyn o apucă pe Molly de păr. Strânsoarea fetei slăbi. Deodată se auzi un glas răsunător:

— Hei, cowboy!!!

Jocelyn se întoarse. In fața lui stătea Frank Dunn, care se furișase până acolo fără a fi observat.

Hack îndreptă arma spre el. Dar Dunn ochi înaintea lui. Și ținti bine. Jocelyn căzu cu fața la pământ.

CAP. XXI.

Frank se apropie de James și de Molly, care se ghemuise la picioarel prizonierului.

— Nu-i așa că nu am sosit prea devreme?, întrebă el râzând.

— Tocmai în ultimul moment, răspunse Traft înduioșat.

— Este mort?, întrebă Molly.

— Cu siguranță! răspunse Dunn. In afară de cazul în care ar purta un ceas de argint în buzunarul dela piept...

— Frank, taie cătușele dela mâinile lui James, zise Molly.

Dunn privea scrutător spre fundul colibei.

Ii aruncă un cuțit și fata începu să taie curelele cu care James era legat. Frank, cu revolverul în mână strigă:

— Ieșiți afară!

Primii care ascultară de porunca lui fură Seth și Matty.

— Jocelyn te-a trădat!, spuse Haverley.

— Cine a mai rămas acolo? strigă Dunn neluând în seamă cuvintele lui Seth.

Ieșiră pe rând Sam și Hart Merrival, precum și bucătarul.

— Unde e Body?

— A fost trimis cu o scrisoare la bătrânul Traft.

— Așa? Atunci voi toți v'ați ascuns și ați lăsat pe o

fată singură să împiedice uciderea unui dezarmat? Pentru ce aţi făcut astfel?

Niciunul nu răspunse. Frank se întoarse spre James care se ridicase:

— Cred, domnule Traft, că cel puţin azi, lui Molly i-a folosit un frate ca mine, nu?

— Pe mine nu m'a stingherit nici odată faptul că este sora ta. Şi chiar dacă nu mi-ai fi salvat viaţa, eu nu aş fi avut nimic împotrivă ca tu să devii cumnatul meu.

— Atunci suntem înţeleşi, spuse Frank pe un ton aspru. Acum, du-o pe Molly la pârâu să se spele şi ea de sânge.

James o luă pe fată în braţe şi o dusee lângă pârâu. Acolo, o puse pe iarbă.

— Nu mă lăsa singură, se rugă ea, când văzu că el vrea să se îndepărteze.

— Vroiam numai să aduc puţină apă.

— Du-te repede.

Când James se întoarse auzi mai multe voci dinspre colibă. Un om ce ţinea o şea în mână ieşea din colibă şi se îndrepta spre calul său.

— Este Matty, zise James, un om foarte cumsecade.

— Mă bucur că Frank îi lasă viaţa, zise Molly. Dar... iată că mai iese unul.

Fletch bucătarul se grăbea să imite exemplul lui Matty. In acest timp Hart Merrival care şi el era liber, înconjura coliba căutând o crăpătură printre pereţii de lemn prin care să poată zări înăuntru.

Deodată se auziră nişte detunături. Molly ţipă îngrozită. Vuetul gloanţelor spinteca văzduhul. Un fum gros ieşia din cocioabă. Apoi, totul fu cuprins de o tăcere de moarte.

Hart Merrival şovăind pătrunse în colibă.

— Molly, aşteaptă-mă un moment, zise James. Vreau să văd ce s'a întâmplat.

Şi plecă în fugă.

Cu toată desimea fumului, Traft îl văzu pe Merrival îngenunchiând în faţa lui Dunn.

James se apropie de Hart.

— Mai trăeşte?

Meriwell se întoarse spre el.

— Dumneata eşti? Da, mai trăeşte. Ajută-mă să-l scot afară.

Frank fu culcat la umbra unui copac. James îi sprijini capul pe o grămadă de frunze.

— Unde este Molly?, întrebă Frank cu glasul stins.

— Lângă pârâu, răspunse James. Mă duc să o aduc.

Dar fata văzuse când cei doi îl scoseseră din colibă, pe frate-său. Iesi în intâmpinarea lui Traft

— A întrebat de tine, îi spuse James.
Molly se apropie de Frank şi îngenunchiă lângă el.
— Suferi mult, dragul meu ?, îl întrebă ea.
— Poate că acesta va fi sfârşitul. Lumea nu pierde prea mult prin moartea mea. Nu aveţi puţin whisky ?
— Da, da, zise James, care-şi aminti că Jocelyn ascunsese în buzunarul şelei o sticlă plină.
O aduse repede. Rănitul bău lacom.
— Molly, să nu uiţi ceeace mi-ai promis, zise el.
— Am îndeplinit de acum promisiunea pe care ţi-am făcut-o. Ne-am logodit ieri seară, răspunse fata privind spre James.
Frank răsuflă adânc.
— Mulţumescu-ţi Doamne, acum pot muri liniştit.
— Nu trebue şi nici n'ai dreptul să mori, răspunse îngrozită Molly. Merrival unde a fost nimerit ?
— Peste tot, răspunse Hart, ridicând din umeri.
—Deoarece el nu scuipă sânge, răspunse Molly cu o rază de speranţă în ochi, înseamnă că plămânii nu i-au fost atinşi. Sgârietura dela cap nu este deloc periculoasă. Bratul stâng e atins. Şi prin umărul drept a trecut un glonte. Rana dela pântec este desigur cea mai gravă. Să nu-l lăsăm să piardă prea mult sânge. Trebue să-l pansăm.
Hart, Molly şi James îşi dădeau toată osteneala să-l salveze pe Frank. Cu toate acestea cei doi bărbaţi pierduseră orice speranţă. Descoperiseră încă o rană la şold.
După ce spălară şi legară toate rănile, James i se adresă lui Merrival :
— Mai putem face ceva pentru el ?
— Nimic! Cel mult o rugăciune.
— Incă nu sunt atât de aproape de moarte. răspunse Dunn. Aud sosind nişte cai.
Toţi ascultară cu atenţie. Nu auziră însă nimic. James clătină compătimitor dn cap.
— Puteţi fi siguri, întări Frank, se apropie mai mulţi călăreţi
Merrival scrută zarea.
— Intocmai!, strigă el. Se văd mai mulţi cowboy. Eu am să dispar.
— Nu-i nevoie, spuse James, sunt oamenii mei
— Doamne Dumnezeule, pe Mattty şi pe Fletch i-au prins de acum.
Curly Prentiss venea în fruntea grupului.
Bud Lonestar şi Jackson Way cari luaseră între ei pe cei doi prizonieri, îl urmau la oarecare distanţă.
Curly se opri în faţa lui James. Işi scoase pălăria.
— Bună ziua, şefule! Bună dimineaţa, domnişoară

— Veniţi puţin cam prea târziu, zise James. Am făcut eu, tot ceeace a trebuit. Puteţi da drumul lui Matty şi lui Fletch
Curly privi spre colibă.
— Ai fost minunat, măi Dunn. Din nefericire ai fost şi tu «atins».
— Sam Haverley m'a împuşcat pe la spate, în timp ce eu, mă luptam cu frate-său.
Intre timp sosiră şi ceilalţi călăreţi.
— Mă bucur, şefule, că v'am găsit sănătos, strigă Bud Chalfolk. Bună ziua, Molly! Ia povestiţi-ne şi nouă ce s'a întâmplat pe aci?
James istorisi pe scurt cele petrecute. Stărui mult asupra modului eroic în care Molly îl apărase împotriva lui Hack.
— Ştiam că Molly e cea mai bună fată din toată Arizona, strigă Bud.
— Şefule, strigă Curly, sunteţi singurul om pe care nu-l gelozesc pentru Molly.
Şi se aplecă lângă Dunn.
— In cazul lui, trebue intervenit repede. Şefule, îngădue-mi să dau eu ordinele necesare.
James aprobă din cap.
— Jack, porunci Curly, vei pleca imediat la Flag şi vei aduce un doctor. Bud şi Holliday, voi duceţi-vă în tabără şi aduceţi bagajele şefului şi tot ceeace poate uşura şederea domnişoarei Molly aci, căci vor mai trece câteva zile până când frate-său va putea umbla. Şefule, ce să facem cu cei doi prizonieri? Ar fi poate mai bine să-i ţinem aci până se reîntoarce Body cu banii. Astfel îl poate prinde pe drum şi... zău, e păcat de atâţia bani.
— Bine să rămână aci. Noi doi îi vom păzi cu rândul.
— Nu vă vom da prea mult de lucru, domnule Traft, zise Matty. Credeţi-ne, suntem foarte bucuroşi că lucrurile s'au isprăvit astfel.

CAP. XXII

Frank zăcea întins pe pământ. Era galben ca un mort. Molly şi James stăteau pe lângă el. Ar fi putut muri dintr'un moment într'altul. Totuşi ceasurile se scurgea liniştit şi el respira normal.
Soarele asfinţise. Nouri cenuşii fugeau pe cer. Curly şi James se căzneau să construiască un acoperiş de pânză gudronată, care să-l ferească pe Dunn de ploaie. Alături de el aşternură un culcuş de frunze de pin pentru Molly.

In colibă găsiră provizii de alimente, suficiente pentru

toţi. Pe măsură ce timpul trecea, vântul vâjâia din ce în ce mai puternic. Focul, ce ardea în faţa colibei arunca umbre de fantomă asupra cortului improvizat. Morţii, acoperiţi de pături fură puşi în fundul colibei.

Curly stătea de veghe în prag. Prizonierii dormeau.

Molly se rezemase de peretele cocioabei. Privea îngrijorată spre frate-său, care respira din ce în ce mai greoiu.

James se plimba neliniştit. Rămase treaz toată noaptea. Intreţinea focul Din când în când se pleca peste trupul lui Frank şi-i asculta bătăile inimei.

Spre dimineaţă timpul se răcori. James îşi scoase haina şi o puse pe umerii lui Molly.

Se lumină. Frank mai trăia încă. Curly se apropiă de ei.

— Bună dimineaţa! Ce face bolnavul nostru? A murit?

James negă din cap.

Curly îngenunchiă lângă Dunn şi privi faţa lui, galbenă ca ceara.

— Eu nu sunt doctor, spuse el, dar am văzut mulţi oameni murind. Sunt sigur că în cazul nostru ceeace a fost mai grav a trecut.

— Intr'adevăr? Eşti convins de aceasta?, întrebă Molly plină de noi speranţe.

— Fireşte, nu pot jura. Dar m'aşi prinde că e aşa precum spun eu.

In urma rugăminţilor lui James, Molly se culcă. Adormi profund. Nici nu auzi când se reîntoarseră oamenii din Diamant.

— Dunn mai trăeşte încă, căci faţa lui nu e acoperită, zise Bud descălecând.

— Bună ziua băieţi, îşi întâmpină James oamenii. Dar unde au rămas Hump şi Uphill?

— Nu erau în tabără. Cherry socoteşte că au fost reţinuţi la Derrickberg, unde s'au dus în inspecţie. Le-am lăsat vorbă să vină şi ei aici. L-am adus cu noi şi pe Jeff bucătarul. Acesta, în caz că trebue să rămânem mai mult timp aici.

— Atunci, construiţi-vă o tabără, porunci James. Vă rog ridicaţi şi un cort mai mic pentru Molly. Inainte de toate însă îngropaţi morţii.

După amiază ploaia încetă. Molly mai dormea încă. Starea lui Frank nu se schimbase.

Insfârşit sosi şi Jackson Way cu medicul.

Doctorul Shields era un om scund de stat. Cunoştea pe cei mai mulţi dintre oameni dela Diamant. Işi luă trusa cu medicamente şi un bandaj şi se adresă lui James:

— Unde este rănitul? Pregătiţi-mi apă caldă!

James nu o trezi pe Molly.

Docforul măsură pulsul lui Dunn şi-i ascultă bătăile inimei. Apoi îi scoase hainele şi-i desfăcu bagajele. Când văzu rana dela pântece clătină gânditor din cap. Fu totuşi mulţumit constatând că glontele ieşise din trup. Cu ajutorul lui James curăţă toate rănile şi le pansă cu grijă.

Frank deschise ochii. Tot timpul îşi dăduse seama ce se petrece cu el.

— Ar fi fost mai bine doctore să te faci medic de cai. Ingrijirile dumitale mi-au produs mai multă durere, decât toate împuşcăturile la un loc. Ei, voiu muri sau nu?

— Nu cred, răspunse medicul. Altfel te-ar fi omorît de mult rana dela burtă.

— Din toate rănile numai cea dela şold mă doare... Celelalte... parcă nici n'ar exista, Aveţi puţin whisky?

Doctorul Shields îi dădu să bea.

Se trezi şi Molly. Privi îngrozită în jurul ei.

— Acesta e doctorul Shields din Flag, se adresă James, fetei. L-a examinat pe Frank şi e de părere că...

— ...nu voi muri, completă Dunn, încercând să se ridice.

— Stai te rog liniştit şi nu vorbi, spuse doctorul.

Apoi se întoarse spre James:

— Orice profeţie este foarte periculoasă, zise el. Probabil însă că rănitul are dreptate. Nici gloanţele măcar nu fac rău acestor cowboy. Dacă Dunn trăeşte până mâine dimineaţă atunci scapă cu viaţă. Până atunci voiu rămâne aci.

După cină, medicul sfătui pe Molly şi pe James să se culce.

— Păreţi foarte osteniţi, zise el. Voiu veghea tot timpul şi vă voiu trezi imediat, dacă starea pacientului se înrăutăţeşte.

Asiguraţi de această promisiune, James şi Molly îi ascultară.

Traft dormi liniştit toată noaptea. A doua zi dimineaţă, pe când îşi trăgea cismele îl auzi pe Curly întrebându-l pe doctor:

— Cum mai merge rănitul nostru?

— Se pare că voi, cowboyi, sunteţi plămădiţi din alt aluat ca noi. Dunn mi-a cerut tocmai acum o ţigară.

Bucuros, James se apropie de medic, care-şi încălzea mâinile la foc.

— Dunn a scăpat, îl vesti Shields. După micul dejun îl voiu examina din nou şi vă voiu spune ce tratament are de urmat. Eu trebue să plec căci m'aşteaptă ceilalţi bolnavi. Dacă vreţi, daţi-mi pe unul din oamenii dumneavoastră, să mă conducă până la şosea. De acolo ştiu eu drumul.

 Molly, asistă şi ea la examinarea fratelui său.

— Domnişoară, puteţi fi fără grijă. Fratele dumneavoastră a scăpat. Nu-i va rămâne niciun semn dela rănile sale. Sănu-i daţi decât apă şi, din când în când câteva înghiţituri de whisky. Dacă i se urcă temperatura, trimiteţi după mine. Rănile au început să se închidă, astfel că orice complicaţie e imposibilă. Poimâine îi puteţi da o supă uşoară. Peste câteva zile va fi în stare să suporte transportul. Il veţi duce pe o targă până în marginea şoselii, iar de acolo cu căruţa la Flag. Il voiu interna în spital şi-l voiu îngriji chiar eu.

Medicul plecă numaidecât după aceia. Cherry avea să-l însoţească până la Flagerstown şi avea să aducă de acolo o căruţă potrivită pentru transportul rănitului.

Toată lumea era mulţumită. Numai prizonierii erau neliniştiţi că Body Flick întârzia. Sosi abea a doua zi de dimineaţă. Fu uimit de schimbarea situaţiei.

Body predete banii lui James. Prizonierii liberi acum, plecară imediat. Flick îşi luă obligaţia să treacă prin West Fork pentru a-i linişti pe Dunni asupra soartei copiilor lor.

Molly avea să-l întovărăşească pe frate-său la Flag. Işi va închiria o cameră acolo. Faptul că ea va îngriji de Frank, va potoli orice clevetiri. Şi apoi şi lui James îi venea mai uşor să o prezinte acolo, unchiului său.

Tânărul Traft se gândea adeseori la felul în care bătrânul va primi vestea logodnei lui.

Momentan însă îl nelinişte a mai mult întârzierea lui Hump şi a lui Uphill.

In a patra zi, starea rănitului fu atât de bună, încât Curly şi James se gândiră de plecare. Cherry trebuia să sosească în primele ore ale după amiezii. Targa fusese de mult făcută.

După masă James luă o puşcă şi pătrunse în pădure, nu pentru a vâna, ci pentru a-i căuta pe cei doi întârziaţi. Dar nu descoperi nicăeri vreo urmă de a lor.

Când se apropie de colibă auzi un zgomot de voci şi hohote de râs. Amândoi cowboyi sosiseră.

Grăbi pasul. Dar când să cotească, rămase înmărmurit: pe un bustean de copac şedea unchiu-său care cuprinsese mâna lui Molly într'a sa.

— Unchiule Jim!, strigă James. Cum de ai ajuns aci?

— Bună ziua, fiule, îi răspunse bătrânul. Tocmai am sosit împreună cu Cherry şi cu Ring Locke.

Apoi arătând spre Molly:

— După cum vezi ne-am împrietenit de acum.

Molly surâse.

— Atunci eşti de acord cu alegerea mea, nu?, întrebă James.

— Desigur! Eu singur sunt îndrăgostit de ea de acum. Dacă aşi fi cu trei zeci de ani mai tânăr, ţi-aşi fura-o.

Molly se îndepărtă. Se duse la frate-său.

Bătrânul Traft strânse mâna nepotului său.

— Ai făcut o alegere minunată, tinere! Este femééa potrivítă pentru unul din Vest, căci tu ai devenit un adevărat «om din Vest». Acum aşează-te lângă mine. Doctorul Shields şi oamenii tăi mi-au spus totul. Am vorbit şi cu Frank. Din nenorocire, ceeace am să-ţi comunic este mai puţin îmbucurător.

— Dar ce s'a întâmplat unchiule, îl întrerupse James.

— Hump Stevens zace la Peechs ciuruit de gloanţe. Nu s'a mai putut târî până la Flag. In schimb Up, înainte de a-şi pansa rănile a venit la mine şi mi-a spus totul.

— Cowboyi meí sunt nişte oameni minunaţi!, exclamă James, Dar cine i-a ucis pe bieţii băieţi ?

— S'au luptat cu «Banda Satâruluí». I-au surprins pe când vroiau să doboare gardul. Hump a ucis pe unul din banditi, dar ei erau prea mulţi.

— Aşa dar, mai am încă duşmani. Şí eu care credeam că voi avea linişte după nimicirea bandei dín Cibeque

— Ei băiete, veí mai avea mult de furcă până la terminarea gardului!!!

— După ce o voiu conduce pe Molly şi pe frate-său la Flag, voi începe imediat lucrul.

— Va trebui să aşteptaţí până la primăvara viitoare căci Diamantul este de acum acoperit de zăpadă.

— Da? Iar eu nădăjduiam să termin gardul încă înainte de sosirea iernií.

— Ring Locke şi cu mine ne-am dat seama că nu-l vei putea isprăvi atât de repede. Dar nu face nímic. Molly te aşteaptă până la toamnă. Iată ce vreau să fac: după ce îl vom duce pee Frank la spital, o voíu lua pe Molly şi pe părinţii ei ferma mea. Fata va avea grijă de gospodărie.

— Eşti un om admirabil, unchiule.

— Nimeni până acum nu mi-a spus acest lucru... Iar tu şi oamenii tăí, veţi petrece iarna la «Creasta galbenă».

— Ce-i aceia ?

— O fermă pe care am trebuit s'o preiau dela Blodgett în schimbul unei datorii. Vei găsi acolo câteva mii de vite. Păşunile sunt atât de bune, încât pot fi folosite şi iarna. Poţi veni în fiecare Sâmbătă şi Duminică s'o vezi pe Molly.

James zâmbi. Se înspăimântase la gândul că va fi departe de logodnica lui.

— Vei avea grijă de «Creasta galbenă». Deasemeni m'am gândít că ar fi bine să-l angajezi şi pe Frank printre oamenii tăi.

— Unchiule, eu i-am propus demult aceasta.

— Vezi dar că ne înțelegem foarte bine Tânărul pare foarte destoinic. Și pentru a nu avea impresia că depinde de tine — e și el tare mândru — îi vei propune să luați în tovărășie ferma ceea. Atunci va primi.

James îl îmbrățișă pe bătrânul crescător de vite.

— Ești un om minunat! exclamă el.

Și fugi spre Molly care îngenunchiase lângă frate-său. Frank arăta mult mai bine. Privirile lui nu mai erau rătăcite

— Spune Frank, începu James, știi unde e «Creasta Galbenă»?

— Desigur. Dar ce s'a întâmplat cu ea?

James îi povesti propunerea unchiului său. Și fiindcă Dunn tăcea, se grăbi să-i spună că dacă acceptă învoiala, îi face lui personal un mare bine, căci la primăvară se vor da desigur lupte cu «Banda Satârului».

Molly aștepta neliniștită răspunsul fratelui său.

— Cumnate, zise acesta, întinzând mâna, ești un om foarte de treabă. Te poți bizui pe mine.

Fericită, Molly îl îmbrățișă pe James

Prentiss și doi camarazi aduseră targa. Curly oferi bratul lui Molly

— Doamnă șef, zise el, îngăduiți-mi să vă petrec până la calul dumneavoastră.

— SFÂRȘIT —

COLECTIA [redacted]

[redacted]

Colecția „Danubiu“

[redacted]

CENTRALA

[redacted]